

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Toplumsal Muhalefete Sermaye Kuşatması

Devrim Bayrağını

Yükseltelim!

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan.....	2
Düzen Reformist Sola Yol Açıyor.....	3
İşçi Sınıfına İhanet:	
İşçi-işveren cephesi.....	4-5
Devlet Terörü.....	6-7
Sınıf Hareketi.....	8-11
Kamu Çalışanları Hareketi.....	12-13
Orta Sayfa: Program Sorunları	
ÜzerineKonferanslar:	
Demokrasi Sorunu-5.....	14-17
Konut Sorunu.....	18-19
Türkmenler.....	20-21
Uluslararası Politika.....	22-25
Mücadele Tarihi.....	26
Mücadele Postası.....	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:42 • 31 Mayıs 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

Kızıl Bayrak daha daha yukarı!

Son süreçte işçi sınıfı cephesi belki küçük, ama anlamlı gelişmelere sahne olmaktadır. GİNTEM direnişçilerin Ankara yürüyüşünü engellemeye çalışan sermaye devleti işçilerin kararlı direnişi ile karşılaştı. Düzenin kolluk güçleri, polisin saldırısı karşısında kenetlenen işçileri ancak zor kullanarak ve yerlerde sürükleyerek gözaltına almayı başaramadı. Direnişin başından itibaren GİNTEM direnişçilerinin yanında yer alan Bursa Kızıl Bayrak bürosu temsilcisi Fatma Ünsal ve çalışanımız Cengiz Subaşı işçilerle birlikte gözaltına alındılar. Gözaltından çıkar çıkmaz GİNTEM direnişiyle ilgili değerlendirmelerini gazetemize ulaştıran Bursa büromuzun haber ve yorumlarına bu sayımızda yer verdik.

Yine geçtiğimiz günlerde bini aşkın maden işçisi, Soma'da sendika binasını basarak, TİS ihanetinin altına imza atan sendika bürokratlarını rehin alarak, "ya eylem, ya istifa!" şiarıyla mücadele kararlılıklarını sergilediler. Militan bir sınıf mücadelesine doğru çakılan bir ilk kıvılcım olarak değerlendirilmesi gereken Soma eylemi ile ilgili ilk gelişmeleri ve Soma'lı bir maden işçisiyle yaptığımız kısa bir röportajı sayfalarımızda bulacaksınız.

İşçi sınıfı hareketindeki durgunluk henüz varlığını sürdürse de, bu gelişmeler bize sınıfın tabanında mayalanan mücadele dinamiklerinin kendisine bir çıkış kanalı aradığını göstermektedir. Dahası işçi sınıfı içerisinde, özellikle taşradan gelişen militan bir eğilim kendisini giderek daha açık bir tarzda hissettirmektedir. Özellikle toplumsal muhalefetin dört bir yandan kuşatılmaya çalışıldığı içinde bulunduğumuz dönemde, bu kuşatmayı yarıp düzen karşıtı bir kitle hareketinin önünü açacak temel güç olan işçi sınıfında yaşanan bu gelişmeler özel bir ilgi ve dikkat

gerektirmektedir.

Bu sayımızın ana gündem konusu laiklik-seriat ikilemi ekseninde ve medyanın, sosyal-demokrasinin ile sendika bürokrasisinin etkin desteğiyle oluşturulan sermaye kuşatması oluşturmaktadır. Sermaye düzeni ordu-hükümet gerginliğini tırmandırırken Susurluk'ta ortaya çıkan kirli gerçekliğinin üstünü örtmeye çalıştığını çarpıcı bir tarzda ortaya koyan bir diğer olay geçtiğimiz haftada mecliste görüşülen Susurluk dosyanın fiilen kapatılması olmuştur. Bununla ilgili kısa bir teşhir yazısı ile kontr-gerilla devletin kardeş Kürt halkına karşı sürdürdüğü kirli savaşın aldığı iğrenç boyutları gösteren Dersim raporu ve Güney Kürdistan işgali işlediğimiz diğer konular arasında yer almaktadır.

Yine, Türkiye'nin ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki planları içerisinde giderek daha aktif ve saldırgan bir yer almaya başladığı içinde bulunduğumuz dönemde, Türkiye burjuvazisinin Türkmenlere dönük politikasını ele alan yazının okurumuzun ilgisini çekeceğini düşünüyoruz.

Son bir kaç sayıdır, okurun ilgisini çeken konuları bulmasını kolaylaştıran teknik bir düzenlemeye giderek, sayfalarımızın

üzerine, işlenen ana konuları belirten bantlar yerleştirdik. Bu aynı zamanda bazı konu sayfalarını kalıcılaştırmanın ve süreklileştirmenin de bir ifadesi olmuştur. Örneğin son sayımızda (sayı: 41) sayfalarımızda Tartışma Platformu başlığıyla yeni bir uygulamaya gittik. Bu platform, yoldaş ve okurlarımızın çeşitli gündemler hakkındaki dikkate değer bulduğumuz değerlendirme ve yorumlarını içermektedir. Önümüzdeki dönemde de benzer yazıları bu platform altında, yazarın imzasıyla yayınlamaya devam edeceğiz. (Geçen sayımızda Tartışma Platformu'nda yer alan / Mayıs '97: Sorunlar, eğilimler ve görevler başlıklı yazı A. Özen imzasıyla çıkması gerekirken, teknik bir hata yüzünden imzasız yayınlanmıştır).

Haftalık olarak çıktığımızdan bu yana, sınıf mücadelesinin biz komünistlere yüklediği görevlere paralel olarak gazetemizin içeriğini daha da güçlendirmek ve düzeyimizi sürekli yükseltmek çabası içerisinde olduk. Ne var ki, bu çabanın gerçek karşılığını bulması Kızıl Bayrak'ın okurlarıyla her geçen gün daha fazla buluşmasıyla mümkün hale gelecektir. İşçilerle dolaysız bir buluşma kanalımız olan militan dağıtımımızın yanı sıra, gazetemizin bayi dağıtımının BİRYAY aracılığıyla yapıldığı okurlarımız tarafından bilinmektedir. Ne var ki halihazırda bu dağıtım sırasında bazı aksaklıklar yaşanmaktadır. Bu aksaklıkları gidermemizde okurlarımızın yardımı özel bir rol oynayacaktır. Eğer BİRYAY'a bağlı bayilerde gazetemizi bulamayan okurlarımız bize sözkonusu bayi adreslerini telefon veya mektup aracılığıyla ulaştırırsa ve/veya özellikle dağıtımını yapmamız istedikleri bayileri bize bildirirse sorunsuz bir bayi dağıtımının gereklerini en kısa zamanda yerine getirebilmiş olacağız.

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :	
Soyadı :	
Adresi :	
Tel :	

6 Aylık	Yurt içi	2 000 000 TL.	1 Yıllık	Yurt içi	4000 000 TL.
	Yurt Dışı	130 DM.		Yurt Dışı	260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Abone
Formu

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Ekim Gençliği

aylık sosyalist gençlik dergisi

9. SAYISI YAKINDA
BAYİLERDE!

Toplumsal muhalefete kurulan tuzaklar Düzen reformist sola yol açıyor

“Ordu-Refah gerginliği” düzenin krizinin alabildiğine derinleştiği, çürüme ve kokuşmanın artık gizlenemez boyutlar kazandığı bir dönemde tırmandırılmaya başlandı. Susurluk skandalıyla alabildiğine sıkışan düzen cephesi, bilinçli bir tarzda kışkırtılan “şeriat geliyor” korkusu üzerinden, kitlelerin yoğunlaşan tepki ve hoşnutsuzluğunu başka hedeflere yönlertmeyi başardı. Gelinek noktada sermaye rejimi büyük bir nefes almıştır. En sıkıntılı anında büyük bir atılım yapmayı başarmıştır. Sermaye düzeninin esas iktidar gücü ordu, yıllardır zaten elinde tuttuğu dizginleri artık çok daha açık bir biçimde kullanma olanağını elde etmiştir.

Sermaye rejimi zayıflıklarının ve açmazlarının bilinciyle davranmakta, politikalarını da buna göre saptamaktadır. Sosyal demokrasinin düzenin açık suç ortaklığını yaparak kitleler nezdinde itibarını iyice yitirdiği koşullarda, RP oldukça önemli bir boşluğu doldurdu. Açlığa ve sefaletle itilen, düzenden umudunu yitiren kitleler, RP aracılığıyla denetim altına alındı.

RP burjuva düzene yapabileceği hizmeti yapmış, devrimin dalga kırını olarak büyük bir iş görmüştür. Sermaye rejimi yıllardır besleyip büyüttüğü dinsel gericilikten alabildiğine yararlanmıştır. RP gelinen noktada misyonunu hiç değilse bu dönem için önemli ölçüde tamamlamıştır. Hem emekçilere birşey veremeyeceğini göstererek yıpranmaya başlayan, hem de düzeni bir takım “baş ağrıtıcı” sorunlarla yüzyüze bırakan RP’nin gelinen yerde artık dizginlenmesi gerekmektedir. Burjuvazi iktidara kadar taşıdığı RP’yi, şimdi de, düzenini tahkim edecek yeni bir manevranın olanağı olarak kullanmaktadır.

“Ordu-Refah” gerginliğinin tırmandırılmasıyla yaşanan gelişmeler, burjuvazinin ne denli deneyimli bir sınıf olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır. Sermaye rejimi bu sayede bir taşla birkaç kuş vurmaya hedeflemektedir.

Herşeyden önce, RP ve dinsel gericilik üzerinden “darbe” sopası göstermenin en uygun koşulları yaratılmıştır. Fakat bundan daha önemlisi, düzenin büyük bir sıkıntı kaynağı geri plana itilmiş, Susurluk skandalının/çeteleşmiş ve mafyalaşmış devlet gerçeğinin üstü, büyük bir kolaylıkla örtülmüştür. Sermaye düzenin yoğun saldırılarıyla yüzyüze bulunan işçi ve emekçi kitlelerin dikkati “laikliği koruma” eksenine çekilmiştir. Çeteleşmenin ve mafyalaşmanın beyni generaller, adeta bir umut kaynağı haline getirilmiştir. Öyle ki bugün Doğu Perinçek kalkıp bu çürümüş düzenin ordusunu “devrimci demokrasinin ordusu” olarak sunma ve darbeye açık davetیه çıkarma cüretini sol adına gösterebilmektedir.

Fakat burjuvazinin egemenliğini tek başına baskı ve terör politikalarıyla sürdüremeyeceği, yanısıra çok değişik araç ve kurumları, yol ve yöntemleri devreye sokarak kitleleri denetim altına aldığı bilinen bir olgudur. Nitekim bugün bir taraftan “darbe” tehditleri yükseltirken, diğer taraftan da sosyal-demokrasi ve sosyal reformizm üzerinden yeni hesaplar yapıldığı görülmektedir. Son dönemlerde özellikle CHP’nin öne çıkarılması, Deniz Baykal’ın sık sık ekranların konuğu olması, bir tesadüf değildir. CHP son derece bilinçli bir biçimde siyaset sahnesinin önüne sürülmekte, “çağdaş ve demokratik değerler”in savunucusu bir kimliğe büründürülerek, önü açılmaya çalışılmaktadır. Toplumsal muhalefetin sola açık ileri kesimlerini düzenin yedeğine vermeyi başarabilecek bir diğer güç olarak ise, ÖDP şahsında sosyal-reformizme alan açılmaya çalışılmaktadır. Tekelci burjuvazinin hesapları ve tercihleri çerçevesinde, medyanın ÖDP’ye cömert desteği giderek daha da güçlenmektedir.

Sendika liderleri ile sermaye örgütlerini biraraya getiren beşli ittifak da bu aynı politikanın bir başka ayağını oluşturmaktadır. Bu politikaların bizzat generaller tarafından belirlendiği ise herhangi bir tartışmaya yer bırakmayacak denli açıktır.

Sosyal-demokrasi: Düzenin emniyet sübabı

CHP şahsında burjuva reformist solu birleştirme çabaları özellikle son günlerde yoğunlaşmıştır. Livaneli’nin konserinin adeta CHP’nin gösterisine dönüştürülmesi ve burjuva medyada haberlerin baş köşesine oturtulması, Deniz Baykal’ın sık sık TV programlarının konuğu olması, CHP’nin en hızlı yükselen parti olduğu doğrultusunda yapılan propagandalar vb., sosyal-demokrasiyi güçlendirme operasyonunun bir parçasıdır. Sermaye medyası bir kez daha düzenin politikaları doğrultusunda kendisine düşen rolü başarıyla yerine getirmektedir.

Sosyal-demokrat bir alternatif,

özellikle yapısal bir bunalım yaşayan rejimler için büyük bir önem taşır. Bunalım devrimci bir gelişmenin zemini. Sosyal-demokrasinin tarihsel misyonu da krizin derinleştiği, çelişkilerin keskinleştiği, yığınların tepki ve hoşnutsuzluklarının büyüdüğü dönemlerde devrimci gelişmenin önüne barikat olmaktır. Yığınların ileriye dönük arayışlarını saptırmak, devrimci mücadeleye akacak güçleri düzen içi kanallara çekmektir. Kısacası düzenin “emniyet sübabı”dır sosyal demokrasi.

Düzenin krizi, erken bir tarihte, ‘90’lı yılların başında sosyal-demokrasiyi bir saldırı hükümetinin ortağı haline getirdi. Böylece onun zamansız bir biçimde yıpranmasına yolaçtı. SHP bu süreçte itibarını ve inandırıcılığını büyük ölçüde yitirdi ve ciddi bir güç kaybına uğradı. Öyle ki son seçimlerde barajı bile zar-zor aştı. Sermaye rejimi zaman zaman SHP’yi, zaman zaman da Ecevit’i öne çıkararak, sosyal demokrasinin yaşadığı bu kan kaybının önüne geçmeye çalıştı. Ancak ne geçmişte hükümet ortağı olarak kirli savaşın suç ortaklığını yapan, baskı ve sömürü politikalarının bizzat icraatçısı olan SHP’ye yeniden itibar kazandırmak, ne de şoven-milliyetçilikte MHP ile yarışan Ecevit’i öne çıkarmak kolay değildi. Tüm çabalara karşın sosyal-demokrasi ciddi bir toparlanma yaşayamadı.

Bu koşullarda RP, “sosyal demagojiyi” etkili bir biçimde kullanarak, sosyal demokrasinin yarattığı boşluğu doldurdu. Ortaçağ ideolojisinin düzenden umudunu kesen kitleleri uyutmanın bir aracı olarak kullanılmasının önünü açan, bizzat düzenin kendisi oldu. RP’yi sonunda iktidara taşıyacak, fakat aynı zamanda, zamanı geldiğinde sermaye rejiminin yeni bir manevrasına olanak tanıyacak bu gelişmeye gözyumuldu.

“Ordu-Refah” gerginliğinin tırmandırılmasıyla gelişen olaylar, düzenin bu çok yönlü hesaplarını açığa vurmuştur. Bugün bu gerilim, “anti-şeriat”çı bir platform yaratmanın bir olanağı olarak kullanılmaktadır. Sürekli gündemde tutulan “darbe”

tehditi ile toplumsal muhalefet kemalist sınırlar içindeki bir laisizm kanalına akıtmaya çalışılmaktadır. Bu misyonu en iyi bir biçimde oynayabilecek güç olarak da CHP şahsında sosyal demokrasi görülmektedir.

Sol reformizm üzerine yapılan hesapların mantığı son derece açık ve anlaşılırdır. Rejim tüm alternatiflerini tüketmiştir. RP’nin dışlandığı koşullarda, düzenden umudunu yitiren kitleleri yeniden düzen bağlayacak en önemli alternatif CHP’dir. Ve laikliği koruma çizgisine çekilen bir sol muhalefeti CHP’de birleştirmek bugün düne göre daha kolaydır.

Susurluk skandalı, mafyalaşmış, çeteleşmiş ve bir cinayet örgütüne dönüşmüş devlet gerçekliğini orta yere sererek, sermaye rejimini büyük bir sıkıntıyla yüzyüze bırakmıştı. Öyle ki, bizzat TÜSİAD bir “demokratik anayasa” raporu ile ortaya çıkmak, temiz toplum kampanyalarına destek vermek zorunda kalmıştı. Tam da böyle bir dönemde “şeriat” karşıtlığı üzerinden yapılan manevra ile pisliklerin üstü örtülmekle kalmadı, toplumsal muhalefetin laiklik eksenine çekilmesi de başarıldı. Burjuva sol muhalefetin bugünkü çizgisi, “sosyal demagoji” ya da “demokrasi” değil, kemalist laisizmdir. O bugün kitlelerin karşısına sefalet, işsizlik, insan hakları vb. türünden demagojik propagandalarla değil, dinsel gericiliğe karşı “çağdaş değerlerin” temsilcisi kimliği ile çıkarılmaktadır.

Sosyal reformizme düşen rol

Devrimden umudunu kesen, düzen içine tümüyle yerleşen sosyal reformist akımların da düzenin politikalarında nasıl bir yer tuttuğu, son dönemin gelişmeleriyle daha iyi görülmektedir. Sosyal reformizm, toplumsal muhalefetin sola ve sosyalizme açık, devrimci mücadele kanalına akmaya en yatkın ileri kesimlerini düzene bağlama kanalı olarak kullanılmak istenmektedir. Devrimci akımlara pervasız bir biçimde saldıran devletin, bu aynı dönemde sosyal reformist akımlara nasıl bir alan açtığı 1 Mayıs öncesi süreçte açık bir biçimde görülmüştür. Bir takım demokratik kitle örgütleri ve devrimci basın büroları döne döne basılırken, ÖDP’ye ve EMEP’e hiçbir biçimde dokunulmamıştır. Bu partiler politik faaliyetlerini ciddi bir engelleme ile karşılaşmaksızın yürütebilmekte, dahası, sermaye medyasının dikkate değer bir “ilgisi” ile karşılaşmaktadırlar. Medyanın ÖDP’nin son Sultan Ahmet Mitingini veriş tarzı, sosyal reformist solun önünü açma politikasının bir parçasıdır. Medyanın deyimiyle, “siyaset dünyamızın bu genç aktörü”nün düzenlediği bu mitingin kitleselliği ve coşkusu öve öve bitirilememektedir.

ÖDP’nin uzun bir dönemdir “erken seçim” üzerine propaganda yürütmesi,

böylece itibarını alabildiğine yitirmiş parlamentoyu yeniden bir çözüm olarak kitlelerin önüne sürmesi, EMEP'in "demokratik devlet" kampanyaları, 1 Mayıs'ta sergilediği tutum vb., kuşkusuz ki düzen tarafından dikkatle izlenmekte, değerlendirilmekte ve politikalar da buna göre belirlenmektedir. ÖDP ve EMEP gibi akımlar, konumları ve mevcut politikalarıyla, düzenin sosyal-reformizm üzerine yaptığı hesaplara denk düşmektedirler. En geri bir sol muhalefet çizgisinde hareket eden bu liberal-reformistlerin "demokratik Türkiye", "demokratik anayasa", "demokratik ordu" vb. üzerinden şekillenen politik platformları, kitlelerin ileri kesimlerinin bilincini çarpıtmakta ve burjuva-reformist hayallere geniş bir alan açmaktadır. Böylece onlar devrimci bir kitle hareketinin gelişmesinin önüne bir barikat olarak çıkmaktadırlar.

Tümüyle ehlileştirilerek tam bir teslimiyet çizgisine çekilen bu akımlar, önümüzdeki dönemde, ileri çıkma potansiyeli taşıyan kesimleri burjuva reformizminin yedeğine vermede önemli bir rol üstleneceklerdir. Bu rolü ÖDP kentin aydınlanmış küçük-burjuva tabakaları, EMEP ise işçi sınıfı içerisinde etkilediği belli bir ileri kesim üzerinden oynayacaktır.

Reformizme karşı devrimci duruş

Türkiye'de sol hareketin tarihi egemen sınıflar arasındaki çatışmalara taraf olmanın tarihidir. Bu özellikle içinde bulunduğumuz süreçte ciddi bir tehlikedir.

"Laisizm-seriat" ikilemi üzerinden düzen cephesinde yaşanan dalaşma, yalnızca düzenin açmazlarının bir dışavurumudur. Düzen, kendi bunalımının devrimci bir çıkışın zemini olduğunu biliyor ve politikalarını buna göre geliştiriyor. Bugün artık denetim altına almaya çalıştığı dinsel gericiğe karşı sol reformizmi dengeleyici bir unsur olarak görüyor ve bu çerçevede ona yol açmaya çalışıyor. Böylece ekonomik ve siyasi saldırı politikalarının iyiden iyiye bunalıttığı emekçi kitlelerin tepki ve hoşnutsuzluğunu laisizm kanallarında eritmenin hesabını yapıyor.

Devrimci bir sınıf ve kitle hareketinin gelişmesinin önüne örülmeye çalışılan bu engel, ancak reformist hayallere karşı bilinçli bir ideolojik ve pratik mücadele ile aşılabılır. Demokratizm ufkunun beslediği reformist hayaller her dönem devrimci hareketin yolunu kesmiş, hedefini şaşırtmış, onu geri bir noktaya sürüklemiştir. Bugün de reformizm üzerinden sola açılmaya çalışılan yolun bir kez daha reformist hayalleri körüklemesi gibi bir tehlike söz konusudur. Sosyal-demokrasi ve

sosyal reformizm ile yolunu ayırmayı, araya kesin sınırlar çizmeyi başaramayan bir devrimci hareket, düzenin sol reformizm üzerinden yaptığı hesaplara hizmet etmekten kurtulamayacaktır. Kitle hareketinin devrimci bir çıkış yapmayı başaramaması, hala ağır ve sancılı bir gelişme süreci yaşaması, devrimci hareketi olumsuz yönde etkileyen, reformizmle sınır çizgilerini net bir biçimde çizmesini engelleyen bir rol oynamaktadır. Bu noktada devrimci bir duruş, politik tutumda devrimci bir odaklaşma büyük bir önem taşımaktadır.

Bugün reformist sol akımların nispi kitleliliğinin devrimci hareket üzerinde yarattığı basıncı gözlemlemek hiç de güç değildir. Kitle hareketinin verili durumunun reformizmin güçlenme zemini olduğu açıktır. Kürt ulusal hareketinin "siyasal çözüm" eksenine kayan politikaları da, reformizmin etki alanını genişleten bir rol oynamaktadır. Bu durum, kitlelerle devrimci bir tarzda birleşmeyi başaramayanların, geri platformlar ve geri ittifaklar üzerinden kitlelere ulaşmaya çalışmalarına yol açmaktadır. Bu ise devrimci bir gelişmeye değil, sonuçta yalnızca reformizmin güç kazanmasına hizmet edecektir.

Oysa, tarihinin en derin ve çok yönlü bunalımı koşulları içinde olmasına rağmen, sermaye düzeninin bugün belli bir rahatlama yaşayabilmesi, yalnızca devrimci bir alternatifin yaratılamamış olmasından dolayıdır. Devrimci bir çıkışın koşulları bugün her zamankinden

fazladır. Rejim tam da bu nedenle reformist solu güçlendirme çabasına yönelmiştir. Dinsel gerici kanala akan kitle tepkisi, bu kez de, düzenin yedeği bir sol alternatif kanala yönlendirilmeye çalışılmaktadır.

Reformizme karşı devrimci duruş bir niyet sorunu değildir, ideolojik bakış açısıyla doğrudan bağlantılıdır. Devrimci güçler cephesinde demokratizmden temellenen ideolojik

zayıflık, reformizme açılan kanalları genişletmektedir. Düzenin reformizme açacağı yol, bu zayıflığı aşmayı daha da güçleştirecektir.

Bu ise komünistlerin görev ve sorumluluklarını daha da artması anlamına gelmektedir. Devrimci gelişmenin önünü kesmek hesaplarıyla güçlendirilmeye çalışılan reformist kuşatmanın tek başına ideolojik mücadeleyle etkisizleştirilemeyeceği açıktır. Asıl önemli, acil ve canalıcı olan, kitlelerle devrimci bir tarzda birleşebilmenin yol, yöntem ve araçlarını daha etkin bir biçimde kullanmayı başarabilmektir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların karşısına bir an önce partili bir kimlik, iddia ve kapasite ile çıkabilmektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kitap.kizilbayrak.org/>

Hain sendika liderleri sermaye örgütleri İşçi sınıfına ihanet

Bayram Meral ve Rıdvan Budak, birincisi Türk-İş'in, ikincisi ise DİSK'in genel başkanları. İkisi birden toplam olarak neredeyse 1 milyon işçiye hükmediyor.

İşçiler bugüne dek hep onlardan haklarını ve çıkarlarını savunmalarını beklediler. Ancak onlar bugüne dek bir kez olsun işçilerin hak ve çıkarlarından yana gerçek tek bir çaba ortaya koymadılar. Tam tersine, onlar sahip oldukları konumu her defasında işçilerin ve işçi hareketinin aleyhinde kullandılar. İşçilerin en sıradan hak ve çıkarlarını dahi dönme sermayeye peşkeş çekmekte ve işçi hareketini her defasında arkadan hançerlemekte adeta biribirleriyle yarıştılar. Tam da bu yüzden geline yerde işçiler ikisine de hain diyor, yaptıklarını da ihanet olarak nitelendiriyorlar. Bunca ihanetten sonra böyle demeyip de ne diyeceklerdi?

Sonu gelmeyen bir ihanet çizgisi!

İşçi hareketi, burjuvazinin 12 Eylül askeri faşist saldırısının şahsında, tarihinin en kapsamlı ve acımasız saldırısıyla yüzyüze geldi. Bu saldırıyla, işçi sınıfının dışı dış bir mücadeleyle elde ettiği, iktisadi, demokratik ve sosyal tüm kazanımları bir çırpıda gaspedildi. Türk-İş yönetimi işçi sınıfının kan ve can bedeli kazandığı bu hakların gaspedilmesine karşı en küçük bir direniş dahi göstermedi.

Üstelik Türk-İş, işçi hareketini ezen ve o güne dek kazandığı tüm hakları gaspeden cuntayı destekledi. Dahası, cunta hükümetine bakan verdi. Bununla da kalmadı, işçilerin hak ve çıkarları için grev ve direnişlere başvurmalarını olanaksız hale getiren, en küçük bir hak talebinde bulunmayı dahi yasadışı sayan, sendikal hak ve özgürlükleri iyiden iyiye budayan '82 anayasasına evet oyu verdi. Türk-İş yönetimi açısından bunlar doğaldı. Çünkü onlar bunu hep yapıyorlardı. Ya DİSK, ya DİSK'liler ne yaptı? Sendika tabanındaki işçilerin kimi cılız tepkileri bir yana bırakılırsa, DİSK de saldırıya karşı herhangi bir tavır geliştirmede. Bir iki istisna dışında DİSK yöneticileri de cuntaya tam bir teslimiyet gösterdiler. Hem de yüzkıztartıcı bir biçimde!..

Bu yüz kızartıcı teslimiyetin temsilcilerinden biri de DİSK'in R.Budak, denilebilir ki, DİSK'in en

itibarsız yöneticisiydi o gün. DİSK'e sahip çıkmadı, DİSK'i savunmak için hiç bir çaba göstermedi. Bu nedenle olsa gerek, Rıdvan Budak, az da olsa DİSK'in onurunu koruma çabası içerisinde olan DİSK'in o günkü başkanı A.Baştürk tarafından daha o günden hain ilan edilmişti. Ne kadar haklı olduğunu zaman gösterdi.

Hain sendika bürokratları 12 Eylül sonrası dönemde de işçilerin hak ve çıkarları için herhangi bir çaba göstermediler.

Türk-İş yöneticileri "bu yasalarla grev yapılmaz" diyerek işçileri yıllarca her tür haktan yoksun koşullarda yaşamaya mahkum ettiler. Tam bir arsızlık yaptıkları. '82 anayasasına oy veren, üstelik işçileri de evet oyu vermeye çağıran kendileriydi.

DİSK'li bürokratlar ise, birer mirasyedi gibi, kapatılan DİSK'in malvarlığının peşinde koşullar uzun süre. Ardından burjuvaziye sunulmuş bir günah çıkarma anlamına gelen bir geçmiş muhasebesine giriştiler. DİSK'in geçmişinde olumlu olan ne varsa tümünü reddedip mahkum ettiler. DİSK'in içini boşaltıp tarihe gömdüler adeta. Yerine, işçi sınıfını en ucuz biçimde sermayeye peşkeş çekmenin adı olan "çağdaş sendikacılık"ı koydular. Sınıf işbirlikçiliğinin en sinsi biçimi demek olan bu sözde çağdaş sendikacılığın en hararetli savunucusu ise yine Rıdvan Budak'tı.

İktisadi ve sosyal saldırılar karşısında sessizlik

İşçiler son dört-beş yılda burjuvazinin en kapsamlı, en sert ve sonuçları itibariyle en yıkıcı saldırılarıyla karşı karşıya geldiler. KİT'ler peş peşe özelleştirildi; sudan ucuz fiatlarla zengin parababalarına ve emperyalistlere peşkeş çekildi. Özelleştirmeler sonucu onbinlerce işçi işten atıldı, aç ve açıkta bırakıldı. Geriye kalanlar ise en ağır hak gasplarıyla başbaşa kaldılar. Örgütsüzleştirme ve sendikasızlaştırma saldırısı başlatıldı. Enflasyon yaşam koşullarını sürekli ağırlaştırırken, memur ve işçi ücretleri sürekli aşağıya çekildi vb.

Peki Bayram Meraller, Rıdvan Budaklar, bu hain sendika bürokratları ne yaptılar? İşçilerin hakları ve çıkarları için hiç bir şey yapmadılar. Yalnızca ve yalnızca, sermaye sınıfı ile tam bir

ri ile kolkola

anetin yeni aşaması: İşçi-işveren cephesi

İşbirliği içinde, işçilerin biriken öfkesini en sorunsuz ve sıkıntısız bir biçimde yatıştırmanın yollarını aradılar. Yasak savma kabilinden bir takım eylemler düzenlediler. Bu yolla hava boşalttılar. Ardından satış sözleşmeleri imzalayarak işçileri yeniden ve yeniden sermayeye peşkeş çektiler.

İşçilere yönelik hak gaspları ve saldırılar tüm hızı ve acımasızlığıyla bugün de sürüyor. İşçi ücretlerinden yapılan kesintilerle oluşturulan ve yine yıllardır işçi ücretlerinden yapılan kesintilerle ayakta duran sağlık ve sosyal yardım kurumları özelleştirilmeye çalışılıyor. Eğitimde özelleştirilmeye gidilmek isteniyor. Bugüne kadar aldıkları yetmiyormuş gibi, işçilere sürekli ek vergi yükü bindiriliyor. En acısı da, işçi ücretlerinden kesilen trilyonlarca liralık bu vergiler kardeş bir halka, Kürt halkına karşı sürdürülen kirli ve sömürgeci savaşa aktarılıyor.

Oysa ne hak gaspları, ne de kardeş bir halka dönük soykırım, bu hain bürokratların umurunda bile değil, kılırları bile kıpırdamıyor.

Devletteki çeteleşme karşısında sessizlik

Nisan ayı içerisinde imza koydukları büyük ihanet sözleşmesinin ardından bu hainler hakkında *Kızıl Bayrak*'ta şunlar yazılmıştı: "Şu son bir kaç aya bakalım. Susurluk skandalı devletteki çeteleşme ve mafyalaşmayı gözler önüne seriyor. Bu zeminde yaşanan kan ve irin karışımı bir kokuşmayı açığa çıkarıyor. Bunun tüm toplum üzerinde sarsıcı etkisi oluyor. Yığınların demokratik özlemleri canlanıyor. Toplumun çeşitli katmanları çetelerden hesap sorulmasını istiyorlar. Peki ne yapıyor bu durumda işçi örgütlerinin yöneticileri? Hemen herkeszin ses verdiği bir ortamda, generallerinkine benzer tavırla önce sessiz kalıyorlar. Ardından tabanda biriken öfkeyi ve tepkiyi boşa çıkaracak bir davranış tarzı izliyorlar. Çünkü işleri bu. Sorunları Susurluk'ta açığa çıkan değil, fakat buna karşı hiriken taban tepkisiyle. Görevleri bu tepkiyi dizginlemek, saptırmak ve hatta dosdoğru çetelerin beyni olan merkezlerin hizmetine koşturmak. Çetelerin ipi çeteleşmenin beyni ve karar merkezi olan MGK'nın elindeyken, bunu Mısır'da sağır sultan bile duymuşken, onlar tutup Ankara'daki dev işçi gösterisini aynı MGK'nın dümen suyuna sokuyorlar. Ne zaman? Tam da, MGK'nın, en başta işçi hareketine karşı düşünülmüş yeni önlemler olarak *İller İradesi Yasası*'nı Kriz Yönetim Merkezi kurmakla birleştirdiği bir sırada..." (Kızıl Bayrak, sayı: 37, başyazı)

Dahası var Susurluk skandalı ile

birlikte Mehmet Ağar'ın devletteki çeteleşmenin başı olduğunu bilmeyen kalmadı. Bu konumu DGM dosyalarına bile geçti. Türk-İş başkanı Bayram Meral'in umurunda mı? O gidip bir tescilli katil olan bu kontr-gerilla şefiyle aynı masada boy gösterdi.

Alparslan Türkeş, ömrünü sermaye sınıfına ve sermaye devletine hizmet etmekle, elindeki paramitler faşist çetelerle işçi ve emekçi yığınlarına saldırmak ve kan akıtmakla geçirmiş, sicilli faşist bir liderdi. Bu aynı Bayram Meral, gidip ardından bir kan denizi bırakmış bir çetebaşının cenaze törenine katıldı. Onun için yas tuttu.

İMF heyeti işçi sınıfı ve heyetlere dönük yeni bir saldırı paketi hazırlamak üzere Ankara'ya gelmişti. Saldırı paketini hükümete dikte ettirmeye çalışıyordu. Bu deneyimli kan emiciler tutup bir de Bayram Meral ve Türk-İş yönetimiyle de görüştüler. Bayram Meral ne yaptı dersiniz? Onlardan ayrılır ayrılmaz, Hak-İş'in sermaye uşağı ağalarıyla bir olup pespeşe satış sözleşmeleri imzaladı. 700 bin işçiye sattığı yetmiyormuş gibi, bir de, işçi sınıfının halihazırdaki en önemli kazanımları olan sendikal örgütlenme ve toplu sözleşme hakkına yöneltilmiş sinsi bir saldırı olan "eşel mobil sistemi"ne onay verdi.

Sermayeye hizmette Türk-İş ile yarışanlar

Rıdvan Budak'a gelince, B.Meral'dan aşağı kalır bir yanı yok. Aynı şeyi düşünüyor, aynı dili konuşuyor. Aralarında yalnızca şive farkı var. Dili oldukça keskin. İşçilerden yanaymış hissini dahi uyandırıyor. Gerçekte ise işçi sınıfını sermayeye peşkeş çekmede çoğu kez B.Meral'dan daha pervasız davranmıştır. Satış sözleşmelerinin altında onun da imzası var. Sınıf işbirliğini en iyi o savunuyor. Sermaye sınıfının ve devletin sendikalar aracılığıyla işçi sınıfını denetim altına alma politikasına en çok dostları da R.Budak sunmuştur.

DİSK geçmişte işçi sınıfının haklarını az-çok savunan bir sendikaydı. Sermaye devleti ve onun bugünkü Cumhurbaşkanı Demirel, her fırsatta DİSK'i kapatmaya çalıştı. DİSK'in o günkü militan işçi kuşağı her defasında bu saldırıya karşı koydu. Sendikalarını kapattırmadılar. Şanlı ve görkemli 15-16 Haziran işçi direnişi bu kararlılığın ürünü oldu. 12 Eylül geldi ve cuntacı generaller DİSK'in kapısına kilit vurdular. Aradan yıllar geçti DİSK yeniden açıldı. Talihsizlik şu ki DİSK'in başına bir süre sonra Rıdvan Budak getirildi. Bu R.Budak DİSK'i sınıf işbirliğinin bir aracı haline getirdiği yetmiyormuş gibi, tutup DİSK'in 20. kuruluş yıldönümü kutlamalarına, ömrü işçilere ve emekçilere saldırıyla geçen ve dahası, her fırsatta DİSK'i kapatmaya çalışmış Demirel'i de davet etti. Onu kutlamanın şeref konuğu yaptı. Üstüne üstlük, bu anı tarihi bir an olarak ilan etti.

İşçiler, emekçiler ve devrimciler düzenin çürümüşlüğü ve devletteki çeteleşmeyi teşhir ve protesto etmek üzere İzmir'e, İzmir'teki DİSK mitingine koşular. İzmir girişinde ve miting esnasında polisin bin türlü müdahalesine maruz kaldılar. Tartaklananlar, gözaltına alınanlar oldu. Rıdvan Budak'ın kılı bile kıpırdamadı. Herşey bir yana, bu aynı Rıdvan Budak, gidip İzmir polisini ziyaret etti, çiçek verdi, şükranlarını bildirdi. Orada, İzmir polisine bir de söz verdi. "1 Mayıs'ı da İzmir'te yapabiliriz!" Hain açlıkla İzmir polisine işbirliği öneriyordu... Dedliğini de yaptı. Ama İzmir'te değil de İstanbul'da. Bayram Meral ve diğer hain sendika bürokratlarıyla bir olup, İstanbul valisi ve emniyet üst düzey yetkilileriyle aynı masada biraraya geldiler. Onlarla 1 Mayıs'ın anlamına uygun bir biçimde kutlanmaması ve devrimcilerin 1 Mayıs alanına sokulmaması için neler yapabileceklerini tartıştılar. Bu yönde kararlar alıp anlaştılar. 1 Mayıs günü de değişikliklerin hepsini yaptılar. İşçi sınıfının en sıradan hak ve

çıkarları için kılırlarını dahi kıpırdatmayan, ardı arkası kesilmeyen saldırılara seyirci kalıp çanak tutan bu hainler, ihaneti gelinek yerde daha ileri bir düzeye çıkarmışlardır.

Devletteki çeteleşmenin merkezinin MGK, çetebaşlarının da MGK'daki Amerikancı generaller olduğu Susurluk skandalı ile ayan beyan ortaya çıkmıştır. Tuğgeneral Veli Küçük'ün İzmit çetesinin başı olduğu Meclis Soruşturma Komisyonunun tutanaklarına dahi geçmiştir. Bunları herkes gibi bu hainler çetesi de biliyor. Hesap sormalarını bir yana bırakıyoruz, bugüne dek bu konuda tek bir söz dahi söylemediler, söylemiyorlar. Bunu da geçtik, tutup darbci generallerin kendi suçlarını ve pisliklerini gizlemenin aracı olmaktan başka bir amacı olmayan sahte laiklik manevrasına destek çıkıyorlar.

Bugünkü çürümenin kaynağının sermaye düzeni olduğu da herkesce bilinir hale gelmiştir. Koç'ların, Sabancı'ların, Komili'lerin Refik Baydur'ların, Fuat Miras'ların pislik üreten bu düzenin temsilcileri olduğu da biliniyor. Bu hainler çetesi Koçların, Sabancıların, Komililerin düzendeki çürümeyi ve pisliliği gözlerden kaçırmak için ortaya attıkları TÜSİAD'ın "demokratikleşme" aldatmacasına da arka çıktılar. Ne için? Elbette ki, düzenin ve devletin çıkarları için, düzenin ve devletin kendisini yeniden tahkim etmesi için.

Bu hain şebeke bu güne dek bir kez olsun işçi ve emekçilerin çıkarları için bir araya gelip birleşmediler. Ama sırf darbci generaller istedi diye, tümüyle sermayenin ve devletin çıkarları ve planları çerçevesinde, sermaye örgütleriyle, Refik Baydurlar ve Fuat Miraslar'la birleştiler. TV ekranlarının, önüne geçip bu birliği ilan etmekte de bir sakınca görmediler. Ve milyonlarca işçi ve emekçinin gözüne baka baka, bunun gericiliğe karşı demokrasi için yapılmış bir birlik olduğunu açıkladılar.

İşçi ve emekçi yığınlar yalnızca kaba devlet terörüyle bunalılmıyor günümüzde. Aşağılık burjuva medyanın da etkin çabası ile her an, her saniye ve her saat ideolojik bir bombardmana tabi tutuluyor. Öyle ki işçi ve emekçiler adeta düşünmez hale getirilmişlerdir. Kuşatılmışlardır. Bu yetmiyormuş gibi bir de bu hainler çetesi aracılığıyla zihinleri bulandırılıyor. Bu hainler tarafından Amerikancı generallerin sahte laiklik manevralarının, TÜSİAD'ın demokratikleşme aldatmacasının destekleyicisi konumuna sürüklenmek isteniyorlar.

B.Meraller ve R.Budaklar, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanlarıdır. Gelinek yerde artık generallerin emirlerleridirler. *Kızıl Bayrak* yukarıda andığımız yazıda, bu sonu gelmeyen ihanet pratiğini kastederek şunları söylemişti: "Onlar bunu hep yapıyorlar; çünkü işçi sınıfının bugünkü zayıflığı onlara bu imkanı tanıyor. Onlar bunu hep yapıyorlar; çünkü işçi sınıfı devrimcileri sınıfın bu kene takımını sırtından söküp atmasını gereğince önayak olamıyorlar. Sınıf ve sınıf devrimcilerinin bu zaafı ve zayıflığı sürdüğü sürece de onlar bunu hep yapacaklar."

İşçi hareketiyle sosyalizmin birliği, öncü işçilerle komünistlerin birliği, yalnızca bu birlik bu duruma son verebilir.

Bunu başarmak zorundayız.

Kardeş Kürt Halkına Özgürlük! Sömürgeci işgal harekatı hüsrarla sonuçlanacak

Sömürgeci Türk devleti Güney Kürdistan'a dönük işgalinin daha birinci haftası yeni dolmuşken, zafer çılgınları atmaya başladı.

Ertuş ve Zap kampları PKK'nin Güney Kürdistan'daki en önemli kamplarıydı. Herhangi bir işgal durumunda öncelikli hedeflerden olacaktı. Bu bilindiği için PKK'ye bağlı gerillalar bunları önceden boşaltmışlardı. Ne var ki Türk devletinin sahte zaferlere ihtiyacı vardı. Buna uygun bir mizansen hazırlandı. Ertuş ve Zap kampları boşaltılmış olarak değil, çatışarak ele geçirilmişti! Sıra bu ucuz yalanın gerçekmiş gibi gösterilmesine gelmişti. Her zamanki gibi onun da yolu bulundu. İşgalci birlikler, yanlarına mehmetçik Türk medyasını da alarak, Ertuş ve Zap kamplarına girdiler! Yalanı gerçekmiş gibi göstermeye dünden hazır TV kameralarının önünde vıcık vıcık şovenizm kokan zafer çılgınları atıldı. Kamp arazisine Türk bayrakları dikildi.

Bunların tümü ucuz bir şovdan ibarettir. Bu tür ucuz şovların artık ne Türkiye ne de dünya kamuoyu nezdinde bir inandırıcılığı vardır. Türk devleti benzer şeyleri yıllardır Kuzey Kürdistan'da da yapıyor. Her yıl en azından bir kez, Kuzey Kürdistan'daki Cudi dağına Türk bayrağını diyor. PKK'nin işini bitirdiğini söyleyip zafer çılgınları atıyor. Peki sonuç ne? Sonuç biliniyor; devlet ne PKK'nin işini bitirmiştir ve ne de Kürt halkının özgürlük çılgınlığını susturabilmiştir.

PKK bugün Güney Kürdistan'da da önemli bir güç haline gelmiştir. YNK ve KDP gibi Kürt örgütleri, izledikleri işbirlikçi politikalar yüzünden, iyice gözden düşmüşlerdir. Sürekli güç kaybetmektedirler.

Güney'de yaşayan Kürt halkı her defasında kendilerine büyük acılar yaşatan bu örgütlerden desteklerini çekmeye başlamıştır. Esasen sömürgeci Türk devletinin bugünkü Güney Kürdistan işgalinin bir amacı da bu gelişmeyi durdurmaktır. Nedir ki işgal bu süreci hızlandırmaktan başka bir işe yaramamıştır. Güneyli Kürtler Türk devletini Güney Kürdistan'a davet edenin KDP olduğunu biliyor. Gelinek yerde artık gerilla ile peşmerge arasındaki niteliksel farkı da görür hale gelmiştir. KDP saflarında yaygın bir çözülme yaşanıyor. Güney halkı yüzünü PKK'ye ve direniş cephesine dönmektedir.

Sömürgeci Türk devleti bu son işgale, öteden beri silik duran Güney'le

Kuzey arasındaki sınır çizgilerini hepten ortadan kaldırmıştır. Bu da PKK ve direniş cephesinin lehinedir. Türk devleti böyle yaparak, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bölge sathına yayılıp, daha büyük bir güce ulaşmasının yolunu açmıştır.

Türk devleti kolayca girdiği Güney Kürdistan'da kolaylıkla ilerleyeceğini ummuş, ancak kısa sürede yanıldığını görmüştür. Artık kolaylıkla ilerleyememektedir.

Zorlanmaya başlamıştır. Zira yalnızca PKK ve Kürt halkı değil, bölgenin diğer halkları da işgale karşı tutum almışlardır.

Tepkilerini de ortaya koymaya başlamışlardır. Türkiye'de ve dünyanın pek çok ülkesinde, Türk devletinin emperyalist ve yayılmacı amaçlarla gerçekleştirdiği bu işgale karşı, giderek genişleyen protesto gösterileri yapılmaktadır.

Öte yandan Türk devletinin Musul ve Kerkük petrollerini ele

geçirmek, bir süredir hamisi kesildiği Türkmencilere hiç değilse otonom bir bölge oluşturmak gibi amaçlarının olduğunu bilen komşu devletler de tepkilerini göstermeye başladılar. Suriye ve İran günler öncesinden silahlı kuvvetlerini sınırlara yığmış, hazır bekliyorlar. İran seçimlerden kafasını kaldırırsa kaldırmaz işgale derhal son vermesi için Türk devletine nota vermiştir. Nihayet Almanya ve Fransa gibi emperyalist devletler de, Türk devletinin bölgedeki güç dengelerinde ciddi ve köklü bir değişikliğe yol açacak bir girişimine daha fazla seyirci kalmayacaklarını açıklamaya başlamışlardır. Hepsisi de Türk devletinin kısa sürede geri çekilmesini istiyorlar.

İşgale dönük protestoların süreceği, bölgedeki ve dünyadaki hareketliliğin giderek artacağı kesindir. Bu durumda yalnızca ABD ve İsrail'in desteği ile bu kuşatmaya direnmek mümkün olacak mıdır? TC işgalini kalıcı kılabilcek midir? Bunu zaman gösterecektir.

Ama birşey şimdiden kesindir. Türk devleti bir kez daha Güney Kürdistan'dan umduğunu bulamayacak, amaçlarına ulaşamayacaktır. Çok büyük olasılıkla İzmir marşı ile gittiği Güney Kürdistan'dan mehter marşı ile geri dönmek zorunda kalacaktır.

Susurluk dosyası resmen kapatıldı ÇETE DEVLETİNDEN HESAP SORALIM!

TBMM Genel Kurulu'nda Susurluk Komisyonu Raporu ile ilgili görüşmeler nihayet yapıldı. Görüşmelere iktidar ortaklarından Erbakan ve Çiller, muhalefet partilerinden ise Deniz Baykal, Bülent Ecevit ve Muhsin Yazıcıoğlu katılmazken, Mesut Yılmaz bir süre izlemekle yetindi.

Hazırlanması yaklaşık 8 ay süren bu raporun görüşülmesine anlamlı bir katılımın dahi sağlanamaması, çoktandır üzeri örtülmeye çalışılan Susurluk dosyasının resmi olarak da kapatılacağı somut bir göstergesi oldu. Öyle ki, Susurluk skandalının baş faillerinden, işkenceci kontr-gerilla şefi Mehmet Ağar meclisteki konuşmasında, suçluluk hissi duyması şöyle dursun, emrindeki yamaklarına hitap eder gibi davranma rahatlığını bulmuştur. Susurluk skandalıyla iyice acığa çıkan devletteki çeteleşme olgusu Refahiyol hükümeti tarafından daha işin başından itibaren sümenaltı edilmeye çalışıldı. Muhalefet partileri ise büyük bir ikiyüzlülükle sert nutuklar çekip, meclise torbalar dolusu imzalar götürdüler. Medyatik bir şov eşliğinde 1 dakika karanlık eylemine katıldı bu partilerin liderleri. Dahası Demirel'in başkanlığında liderler zirvesi yaptılar ve "nereye kadar giderse oraya kadar gideceğiz" türü bol keseden vaatlerde bulundular. Yine Demirel'le birlikte, devletin çeteleşmediğini, bunların devlet içindeki "çürük elmalar" olduğunu önemle vurguladılar.

Fakat kitlelerin bu konudaki bilinci onların açıklamalarını çoktan geride bırakmıştı. Birbiri arkasına ortaya çıkan çetelerin ve onların çeteleler halindeki suçlarının bizzat devlet eliyle yönetildiği gizlenemeyecek şekilde açığa çıktı. Çeteleşmiş devlete karşı bir tepki olarak gelişen 1 dakika karanlık eylemlerinin giderek bir sokak hareketine dönüşmesi, ezilen emekçi kitlelerin bu konuda kandırılmadığını gösterdi.

MGK tarafından darbe-şariat ikilemi gündemin başına yerleştirilerek Susurluk dosyası ve çeteleşen devletin üstü örtülmeye çalışılsa da, çürüme ve pislğin kaynağında bizzat sermaye devletinin yer aldığı gerçeği kitlelerin bilincinde önemli tortular bırakmıştır. Her yönüyle kokuşmuş olan burjuva düzen partileri adeta "ya benim pislğimi de o açığa çıkarırsa"

korkusuyla birbirlerinin pislüklerini örter hale geldiler. Çeşitli sermaye grupları ve burjuva partileri arasındaki çatışmaların ve rekabetin ekseni darbe-şariat tartışmasına kaydırıldı. "Çürük elma" diye nitelendirdiği bazı bireyleri dahi göstermelik bir tarzda yargılama gücü bulamayan sermaye devleti, bu tutumuyla çete başı olduğunu fazlasıyla kanıtlamıştır.

Susurluk dosyasının resmen kapatılması bir kez daha işçi ve emekçilerin bu devletten ve onun yargı, medya, ordu gibi kurumlarından, bırakalım insanlık suçlarının üzerine gitmesi, herhangi bir beklentisinin olamayacağını ortaya koymuştur. Devlet tam da toplumsal muhalefeti bastırmak, devrimci güçleri tasfiye etmek için kendisini bir kontr-gerilla aygıtı olarak kurumsallaştırmak zorunda kalmıştır. Tam da ezilen emekçi kitlelerin en temel taleplerini karşılayamadığı ve muhalefeti zorla bastırmak zorunda kaldığı için çeteleşme yaşanmıştır. Sermaye devletinin faili olduğu tüm gizli operasyonların arkasında kardeş Kürt halkının, işçi sınıfının, ezilen emekçi kesimlerin ve devrimci güçlerin mücadelesini ezmek amacı yatmaktadır. Yığınları devrimci öncüden yalıtımlık, bu başarısızlığında bizzat devrimci öncü tasfiye edilmek istenmektedir.

Bugün devlet kendi iğrenç gerçekliğini darbe-şariat tartışmaları ile örtmeye çalışmaktadır. İşçi sınıfı bu kirli oyunlara ve darbe-şariat türü sahte ikilemlere prim vermemeli, kendi bağımsız gündemini oluşturmalıdır. Bugün işçi sınıfının gündemi Susurluk'ta ortaya çıkan çete devletinden hesap sormak olmalıdır. İlgisi özelleştirme, eşel mobil gibi sınıfın temel kazanımlarına yönelik, sınıf bilincini ideolojik olarak çöktürmeye çalışan saldırılar üzerinde odaklanmalıdır. Birleşik ve militan bir karşı koyuşun örgütlenmesi için mücadele bayrağı kaldırılmalıdır. İşçi sınıfı kendisi için sınıf olarak hareket ettiği ve üzerindeki ölü toprağını attığında kapitalizm Susurluk skandalıyla ve çeteleriyle birlikte tarihin çöplüğündeki yerini mutlaka alacaktır.

**Sınıfa Karşı Sınıf!
Düzene Karşı Devrim!
Kapitalizme Karşı Sosyalizm!**

Dersim Raporu açıklandı!

Dersim'de yakılan insanlıktır!

24 Mayıs'ta, İzmir Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği Yönetim Kurulu imzası ile bir basın bildirisi yapıldı.

Dernek başkanı Kemal Mutlu tarafından okunan açıklamada, Dersim ve tüm Kürt illerine uygulanan şiddete karşı Anadolu'nun bütün insanlarına kardeşlik ve dayanışma çağrısı yapıldı. Daha sonra başına bir rapor dağıtıldı. Rapor, Ovacık ilçesi köy muhtarı ile Ankara, İstanbul, Mersin, İzmir Tunceliler derneklerinin 12 Ekim '96 tarihli Başbakanlık'a ortak başvuru dilekçesini, kamuoyuna "Acil Yardım", "Acil Görev", "Acil Eylem" çağrılarını, Tunceli'deki 12 işçi ve kamu sendikasının ortak bildirgesini, Mazlum-Der heyetinin bölgedeki incelemelerini, İHD'nin konuyla ilgili metnini vb. içeriyor.

Rapor göç, gıda ambargosu, kapalı yollar, faili meçhuller vb. sorunları temel almaktadır. Raporda başlıca talepler şöyle sıralanmaktadır:

- 1- Uygulanan gıda ambargosuna derhal son verilmelidir.
- 2- Yakılan ve boşaltılan köylere insanların geri dönmesi sağlanmalıdır.
- 3- İnsan onurunu aşağılayan uygulamalara son verilmelidir.
- 4- Zorla göç ettirilenlerin sağlık, eğitim, beslenme, ekonomik sorunları biran önce çözülmeli, zarara uğrayanlara tazminat ödenmelidir.
- 5-Yargısız infazlara, keyfi idamlara, öldürmelere son verilmeli, sorumlular yargı önüne çıkartılmalıdır.

Son maddeyle ilgili özellikle Mazlum Mansuroğlu olayına değiniliyor. Olay yargısız infazı aşan, keyfi ve alenen bir adam öldürme olarak değerlendiriliyor. 15 Ağustos '96 tarihinde Özel Tim tarafından alıkonulan Mazlum Mansuroğlu, bir PKK gerillası olduğu söylenerek katledilmiş, çırılçıplak cesedi kent sokaklarında panzer üzerinde dolaştırılmıştır.

1994 yılından raporun yazıldığı tarihe (1996) kadarki sürede Dersim'in 420 köyünden 287'sinin boşaltıldığı tespit edilmiştir. Zorla göçettirilen binlerce insan bazı ilçe merkezlerinde ve Elazığ'da insanlık dışı koşullarda yaşamaktadır.

Dersim'i asker ve özel timlerle sarılmış bir açık cezaevine benzeten raporda ilginç bazı olaylar da belgeleriyle anlatılmış. Bu olaylardan biri, pikniğe giden yedi kişinin başına geliyor. Yanlarında bulunan beş ekmeğin fazla olduğuna hükmeden "güvenlik" güçleri, üç ekmeğe el koyup iki ekmeğin geçmesine izin veriyor.

Ulaşım özgürlüğünün yok edildiği bölgede, Dersim-Pülümür arasındaki 17 kilometrelik yol "tehlikeli" bulunduğu için Pülümür'e Erzincan, Sivas, Malatya üzerinden yaklaşık 800 kilometrelik yol katedilerek ulaşılmaktadır.

Tümüyle resmi kayıtlara ve belgelere dayanarak Dersim'i esaret altına alan sömürgeci devletin sınırsız terörünü ve Dersim halkının yaşadığı tarifsiz acıları çıplak bir tarzda gözler önüne sermektedir. Dersim adeta esaret

altına alınmıştır.

Dersim halkının çığlığına kulak verilmelidir!

Sömürgeci Türk devleti, dünyanın en kanlı sermaye diktatörlüklerinden biridir. Gözaltılar, işkenceler, gözaltında kayıplar, kitle eylemlerine saldırılar, faili meçhul cinayetler, yargısız infazlar, katliamlar... Tüm bunlar Türkiye faşizminin sıradan görüntüleridir artık. Kardeş Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini kanla bastırmaya çalışan devlet, Dersim halkına faşizmin en koyusunu yaşatmaktadır.

Kısacası Dersim kayıp ve ölü bir kent haline getirilmek istenmektedir. Bugün Tunceli yöre derneklerinin, muhtarlarının, sendikaların ve kitle örgütlerinin kamuoyuna açıkladığı rapor bir çok eksikliği içinde barındırmaktadır. Ancak bu rapor eksikliklerinden önce, insanlığa yaptığı çağrı ile ele alınmalıdır. Bu çağrı ezilen, öldürülen, yok edilen Dersim halkının özgürlük çığlığıdır.

Bugün çeteleşmiş, çürümüş sermaye devleti, kirli savaşı halen daha işçi sınıfı ve ezilen emekçi yığınlarına pompaladığı Kürt düşmanlığı ve "vatanın bölünmez bütünlüğü"

Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası nedeniyle Diyarbakır'a giden Uluslararası Kayıplarla Mücadele Komitesi'nin yaptığı basın açıklamasını aşağıda yayınlıyoruz:

Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftasında Kayıp Yakınlarına Baskı Ve Gözaltı!

Basına ve Kamuoyuna

Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası dolayısıyla, kayıpların yoğun yaşandığı Diyarbakır'daki kayıp yakınlarını ziyarete giden HASAN KARAKOÇ, BİRSEN GÜLÜNAY ve MÜNEVVER İLTÜMER adlı kayıp yakınları arkadaşlarımız 21.05.1997 tarihinde saat 13.30'da İHD çıkışında keyfi olarak gözaltına alınmışlardır.

Yine 22.05.1997'de de İHD ve Eğitim-Sen Diyarbakır Şubeleri Terörle Mücadele Şubesi ve Dernekler Masası ekipleri tarafından basılmıştır. İHD yöneticileri; Avukat Mahmut Şakar, Avukat Sinan Tanırkulu, Pirozhan Doğrul, Özlem Çetin, Vedat Çetin, Nebahat Akkoç ve Eğitim-Sen Şube başkanı Haydar Kılıçoğlu gözaltına alınarak, sendika ve derneğe ait döküman, arşiv ve raporlara el konulmuştur.

Dünyada gözaltı, kayıplar ve

işkencelerin en yoğun yaşandığı ülkelerden biri olan Türkiye'de kayıplarla mücadele haftasında da saldırılar durmak bilmedi. Gözaltı kayıplarına karşı yükselttiğimiz mücadeleyi durdurmak, kaybedenlerden hesap sorulmasının önünü kesmek istiyorlar. Bu mücadeleyi, kayıpların en çok yaşandığı bölgelerden Diyarbakır'a taşımamızın önüne geçmeye çalışıyorlar.

Biz mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz. Gözaltı kayıplarını durdurmak, "faili meçhul" cinayetlerin açığa çıkartılarak katillerinden hesap sormak mücadelesini sürdüreceğiz. Bütün demokratik kurumları, insani duyguları taşıyan bireyleri bu sese kulak vermeye, duyarsız kalmamaya çağırıyoruz.

propagandasıyla meşrulaştırmayı başarabilmektedir. Halen daha işçi sınıfından sürdürülen bu barbar ve tümüyle haksız savaşa karşı tok bir ses yükselmemektedir. Oysa yanıbaşımızda insanlar katledilmekte, trilyonlarca liralık kaynağa mal olan savaşta tek talebi özgürlük ve eşitlik olan Kürt halkı kıyımından geçirilmektedir. Daha bir kaç hafta önce Türk ordusu, yeni bir sınırötesi hareketla Güney Kürdistan'ı işgale girişebilmektedir. Burada sivil insanların üzerine tonlarca bomba yağdırmaktadır.

İnsanlık suçuna ortak olma!

"Vatanın bölünmez bütünlüğü!" nakaratları sermaye devletinin ikiyüzlü, iğrenç bir yalandır. Bir tek çakıl taşı bile vermeyeceklerini iddia eden Çillerler, Erbakanlar, Baykallar ve sermayenin hizmetindeki tüm düzen politikacıları bu vatani emperyalizme peşkeş çekiyorlar. Enerji, haberleşme, demiryolu, petrol yatakları, yeraltı madenleri vb. bir çok stratejik sektör bugün uluslararası sermayenin denetimindedir. Onlar emperyalistlerle birlikte bu ülkenin tüm zenginliğini talan ederken, Türk veya Kürt olmamıza bakmaksızın alınterimizi içerken elde ettikleri muazzam rantları İsviçre bankalarına aktarıyorlar. ABD pasaportu taşıyıp, CIA ajanlığı yapıyorlar. IMF ve Dünya Bankası ile binlerce işçi için işsizlik, sefalet ve yıkım anlamına gelecek antlaşmalar yapıyorlar. Bize dönük saldırı paketlerini, tatlı karlarını düşünerek kadeh tokuşturarak kutluyorlar.

Uluslararası mafya ile iç içe çalışıyorlar. Yalnızca ucuz işgücünü değil, uyuşturucuyu da batı ülkelerine ihraç ediyorlar. Eski doğu bloku ülkelerinden ve uzak asyadan fuhuş ithal ediyorlar. Dünyadaki gerici, emek ve halk düşmanı rejimleri palazlandıran kirli bir silah ticaretini yürütüyorlar. ABD emperyalizmine kölece bir itaat içerisinde İsrail gibi terörist, siyonist bir devletle işbirliği yaparak Ortadoğu'daki ezilen halklara kan kusturuyorlar.

Dersim'i insansızlaştıran, ölüm ve dehşet saçan bir bölge haline getiren sömürgeci Türk burjuvazisi ile Türkiye işçi ve emekçilerinin ne bir çıkar birliği olabilir, ne de ortak bir vatani! Bugün onlar sefahat içerisinde yaşarken, işçi ve emekçiler, ezilen kardeş halklar cehenem azabı yaşıyorlar.

Bu oyuna artık daha fazla gelinmemelidir! Sömürgeci sermayeye karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği esas alınmalıdır! Kirli savaşa ve insanlık suçuna ortak olmamak için "Kürt halkına özgürlük!", "Kirli savaşa son!" şiarları etrafında bu barbarlığa son denmelidir!

İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların eşit ve özgürlük temelinde yaşayacağı bağımsız sosyalist cumhuriyetler birliği tek kalıcı ve gerçek çözümdür!

**Kahrolsun sömürgecilik!
Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!**

ICAD (International Committee Against Disappearances)

GİNTEM İşçisi Mücadele Bayrağını Yükseltiyor! Gücümüz Örgütlülüğümüzdür!

GİNTEM direnişi 1,5 ayını doldurdu. Bu süreç nasıl başladı, nasıl gelişti ve Ankara dönemine nasıl geldi? Direnişin seyri ve gelişmesi açısından bu serüveni değerlendirmek ve öneriler getirmek gerekiyor.

Direniş Öncesi Dönem

Direnişin ikinci gününde yaptığımız söyleşide bir direnişçinin söyledikleri, GİNTEM işçisinin o günkü durumunu hiç bir yorum gerektirmeyecek açıklıkla anlatıyordu: "Bize köpek muamelesi yapıyorlar!"

Evet... Bu insanlar tam 5 yıl boyunca köpek muamelesi gördüler. Hem de sadece, işçilerin alınterini içerek tek araçla başladığı işi, 5 yılda 60 araca çıkaran GİNTEM taşeronu Sadullah tarafından değil. Çöpçü deyim burun kıvrıran burjuvalardan da.

Oysa onlar işçiydi. İnsanı herşeyden önce. Emegin böylesine hor görüldüğü bir düzende hiç olmazsa insan muamelesi görmek istiyorlardı...

Bir gün toplanıp belediyeye yürüdüler. Ama karşılarda belediye yönetimi değil, "böyle olmaz" diyen polis çıktı. Polis öfkeli işçilere Hizmet-İş'in yolunu gösterdi. Hizmet-İş'e gitti GİNTEM işçileri, fakat kabul edilmediler. Yasadışı yürüyüş yapan işçiyi istemezmiş bu "sendika"... Sonra araya araya Genel-İş'i buldular.

Polisi sendikanın yolunu gösterdiğine bin pişman edecek süreç böylece başladı. Nakliyat-İş'in Bursa'da şubesi yoktu. Ancak, Genel-İş'in işçilere kapılarını açmasıyla ve Nakliyat-İş Genel Merkezi'nin neredeyse Bursa'ya taşınmasıyla GİNTEM işçileri Nakliyat-İş'te örgütlenme faaliyetine giriştiler.

Direniş Başlıyor

Üye kaydı, işyeri tespiti derken, GİNTEM patronu çileden çıktı. Kurtuluşu tensikatta aradı. İşçi çıkarmaya başladı. İşçiler tensikata iş bırakmayla cevap verdi. 14 Nisan'da alınan iş bırakma kararı ile GİNTEM direnişi başladı. Bunun üzerine taşeron tüm işçileri çıkardığını ilan ederek lokavta başvurdu.

Ancak direnişin ilk günü sendikacıları ve işçileri silahıyla tehdit eden taşeron bir daha ortalıkta görünmedi. O günden itibaren işçiler ve sendikanın tek muhatabı, polis şahsında devlet oldu.

Bir işçi direnişi için serüven sözcüğü yadırganabilir. Fakat direnişin ilk günlerini, işçilerin o günkü durumunu bilenler için, çıkılan yol tam bir serüvendir. Hem sendika, hem de işçiler açısından.

İşin dağınık bir arazide yürütülmesi işçilerin birbirini tanımasını/kaynaşmasını neredeyse olanaksızlaştırıyor. Bir, sabah işbaşı yapıldığında, bir de iş bırakımında

karşılaşan işçiler, çoğunlukla birbirinin adını bile öğrenemiyor. Gözü kar hırslı bürünmüş patron öylesine şerefsizdir ki, zihinsel özürülleri köle gibi çalıştırmayı, bunların ücretlerinden çalıp çırpmayı iş edinmiştir. İşte işçiler bu durumda yola çıkıyor. Sendika bu işçilerle örgütleniyor. Ve doğal olarak, yola çıkıldığı günlerde, direnişin sonunun nasıl gelişeceğini tahmin etmek mümkün olmuyor.

İşçiler tedirgin, ilk kez bir direniş yaşayacaklar. "Nasıl olur bu işin sonu?" sorusu hepsi için son derece yakıcı. "Birbirinize ve örgütlülüğünüze sıkı sıkıya sarılırsanız kazanırsınız. İşçinin tek gücü birliği ve örgütlülüğüdür" diye başlayan ve çeşitli direnişlerin örnekleriyle süren moral konuşmaları yapıyoruz. Belki on, belki yüz kez... Günler geçtikçe azahıy tereddüt. Birlik pekişiyor. Sendikayı yeni tanıyorlar. Tanidikça güvenleri artıyor ve artık söyleşilerin niteliği değişmeye başlıyor. Şimdi işçiler, neden karşılarda patronu değil, belediyeyi değil de, hep polisi bulduklarını merak ediyorlar. Bunun üzerine soruyor, konuşuyor, tartışıyor, fikir üretiyorlar.

Devletin GİNTEM Direnişi'ne Karşı Bu Tahammülsüzlüğü Nereden Geliyor?

1,5 ay boyunca ne taşeron, ne belediyeler işçiyi-sendikayı muhatap almadı. Sadullah Gencer sürekli kaçtı. Belediyeler topu birimlerine ve taşerona attılar. Devlet ise görevini bir gün bile ihmal etmedi. Direnişi adım adım takip etti. Bazen saldırdı. Bazen kışkırttı. Aynı zamanda ikili bir taktikle işçilerin kafasını karıştırmaya, birliğini bölmeye çalıştı. En cahil, en bilinçsiz işçileri sendikaya ve devrimcilere karşı "bölücü", "terörist" ağızıyla kışkırtmaya çalıştı. "İyi bir işe yerleştirme" yalanıyla satın almaya çalıştı. Kısaca sermaye devleti, her türlü aşağılık yöntemi uyguladı.

Ama roller öyle açık değil. Devlet olarak Arşivle <https://arşivle.org> olarak rüşvet alması gerekmiyor. Bu onun asli görevidir.

Polis ablukası altında süren eylemler, gözaltılar ve son olarak kullanılan coplar, polisin papaz rolünü hep bozuyordu.

Acaba devlet, GİNTEM direnişinde niçin patronun yardımcılığını/koruculuğunu değil de bizzat patron rolünü üstlenmiştir? GİNTEM direnişine bu kadar önem verilmesinin nedeni nedir? Yoksa polis işçilerin söylediği gibi Gencer'den yüklü bir rüşvet aldığı için mi engellemeye çalışıyordu direnişi?

Polis eğer Gencer'den bir rüşvet aldıysa, bu onun ne ilk rüşvetidir ne de son olacak. Fakat sorun sadece polisin tutumuyla açıklanamaz. Devlet salt polisten ibaret değildir. Suç sadece polisin olsaydı, devletin valisi, mahkemesi veya bir başka kurumu sürece müdahale eder, GİNTEM işçisinin uğradığı haksızlıklara dur derdi.

Fakat öyle olmadı. Polis direnişe sürekli saldırdı. Devletin diğer kurumları ise gözünü, kulağını kapadı. Ne direnişçilerin haklılığını gördü, ne taşeronun kanunsuz tensikatını, lokavtını, kaçak işçi çalıştırmasını, silah çekmesini, ne de belediyelerin grev kırıcılığını.

Kaldı ki, polisin bir direnişe-greve karşı sürekli saldırdığı, devletin diğer kurumları ise gözünü, kulağını kapadığı, ne direnişçilerin haklılığını gördü, ne taşeronun kanunsuz tensikatını, lokavtını, kaçak işçi çalıştırmasını, silah çekmesini, ne de belediyelerin grev kırıcılığını.

Patronların, sermayenin devleti, silahlı güç beslemek için bu kadar parayı boşuna harcamıyor.

GİNTEM bir özelleştirme ürünüdür. Özelleştirme ise sermayenin temel politikalarından biridir. Özelleştirme ile işçi sınıfına topyekün saldırılıyor. Taşeronlaştırmanın, örgütsüzleştirmenin, işsizleştirmenin ve sefilleştirmenin en temel aracıdır özelleştirme.

GİNTEM direnişi, devletin bu saldırılarına bir gedik açabilir. GİNTEM direnişinin çıktığı kıvılcım özelleştirme saldırısına karşı birleşik bir sınıf hareketinin önünü açabilir. Örneğin Bursa Belediyesinin özelleştirme saldırısının temel hedefi haline getirdiği BUSKİ işçilerine misal olabilir.

Elbette devlet, planlarını bozacak bir harekete göz yummak istemeyecektir. Devletin bu planlarını gönüllü olarak uygulayan Belediye yönetimleri de öyle. GİNTEM direnişçileri, bu eylemle bir bakıma sadece kendi haklarını değil, binlerce belediye işçisinin geleceğini de savunmuş oluyorlar. Belki kendileri ve diğer belediyelerdeki sınıf kardeşleri henüz bunun farkında değiller. Ama patronlar ve onların devleti farkındadır. Özelleştirmeyle gelecek tatlı karları GİNTEM direnişi tarafından tehlikeye düşmektedir. Bunun için devletin direnişi dağıtması gerekmektedir.

Bu siyasi bir tavidir. Devletin bu siyaseti sermayenin/patronların siyasetidir. "En yoğun sömürü, en fazla kar" politikasıdır.

GİNTEM direnişçileri, devletin bu siyasetine karşı siyasetle yanıt verebilecek midir? Onlar da kendi sınıf politikalarını ortaya koyabilecekler midir? Direnişin bundan sonraki seyri ve başarısı, bu sorulara nasıl bir yanıt verileceğine bağlıdır. Olumlu yanıt verebilmek, bağımsız sınıf tavrını ortaya koyabilmek ise sendika ve devrimcilerin çabasına.

Gerçi sendika her vesileyle, bu direnişin özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya karşı da yürütüldüğünü belirtmektedir. Neredeyse her gün gibi yapılan toplantılarda işçilerin bilincini adım adım yükseltmeye çalışmaktadır. Gerek eylemlerin doğrudan etkisi, gerek bu çabalar sonucu işçiler 5 yılda alamadıkları yolu, 1,5 ayda almışlardır. Fakat bu kadarı yetmiyor. Ne işçiler gelip sınıra dayanmıştır, ne de yapılması gereken her şey yapılmıştır.

Madem ki, GİNTEM direnişi salt GİNTEM işçisinin ekmek davalarına indirgenemez, özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya karşı bir baş kaldırıdır. Öyleyse bu mücadele ne Nakliyat-İş ile ve ne de 150 GİNTEM işçisiyle sınırlı değildir. Kalmamalıdır. Yeni başarıları, önceki başarıların aşılmasıyla yakından ilgilidir. Bu direnişe destek çoğaltılmalı, bu direniş yayılmalıdır.

İşçi sınıfı devrimcileri, GİNTEM

direnişini, sınıf mücadelesini yükseltmenin bir olanağına dönüştürmek için değerlendirmiştir. Belediyeler başta olmak üzere çeşitli işletmelerde, destek ve mücadele çağrısıyla çalışma başlatmışlardır. Çok sınırlı güçlerle yürütülmesine rağmen, bu çalışmanın etkisi bugünden görülmektedir. Bu konuda daha fazla güç ve daha fazla çaba harcanması gerektiği ise açıktır.

Belediyed ekiler başta olmak üzere, tüm öncü ve devrimci işçiler GİNTEM'den güç, cesaret ve ders almalı, üzerlerindeki ataleti artık atmalıdırlar. Eğer kolları sıvayıp işin başına geçerse, GİNTEM işçilerinin başardığını başarmak için hiç bir neden yoktur. Alanda örgütlü sendikaların durumu belli olduğuna göre, bu daha güçlü bir sendikal örgütlenme ve mücadele için de bir atılıma dönüştürülmelidir.

GİNTEM direnişinde önemli bir emeği olan Nakliyat-İş'e de söylenebilecek bazı şeyler vardır. Direnişin bu aşamasında tek kaygı, onun ileriye götürülmesi olmalıdır. Bunun için elele verebilecek herkese el uzatılmalıdır. Gerek direnişe, gerekse direniş üzerinden diğer işletmelere yönelik politik çalışmanın sendikaya zarar getireceği kaygısı yersizdir. Tersine direnişi güçlendirecek her gelişme sendikayı da güçlendirecektir.

GİNTEM direnişçilerini de bir çok görev beklemektedir. Direniş çok hızlı bir ilerleme gösterdi, ama önünde daha uzun ve engeli bir yol durmaktadır. Bu aşamada özellikle üç şeyin zedelenmesine fırsat tanınmamalıdır. Birliğin, örgütlülüğün ve moralin. Bu nedenle GİNTEM işçilerinin kenetlenmeleri, zayıf düşen, yorulan arkadaşlarına destek çıkmaları, onlara güç ve moral vermeleri özel bir önem taşımaktadır. Direnişçiler birliği, örgütlülüğü ve morali sürekli yıkmaya çalışan devlet ve onun kolluk güçlerinin sert-yumuşak tüm taktiklerine karşı uyanık olmalı, tek vücut olarak karşılarına dikilmelidir. İşçiler, gerçek kurtuluşun ancak ücretli kölelik düzeninin yıkılmasıyla mümkün olacağını bilinciyle, uzun soluklu bir mücadeleye hazırlanmalı, kendi özgüçlerine dayanarak örgütlü güçlerini pekiştirmelidirler.

Kızıl Bayrak / BURSA

Polis copu, gözaltı GİNTEM işçisini yıldıramaz...

“Ölmek Var Dönmek Yok!”

41 gündür direnişte olan DİSK Nakliyat-İş'e üye 150'nin üzerindeki GİNTEM işçisi DİSK Nakliyat-İş önderliğinde ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz ile görüşmek ve topladıkları 100 bin imzalı dilekçeyi vermek üzere Ankara'ya yürüme kararı aldılar.

GİNTEM işçi ve aileleri ile eylem desteklemek üzere

gelenler 25 Mayıs'ta saat 13.00'te Bursa Genel-İş binasında toplandı. İşçilere hitaben KESK Bursa dönem sözcüsü ve Tüm Maliye-Sen Bursa Şube başkanı, DİSK Marmara temsilcisi, SİP ve bazı kitle örgütlerinin temsilcileri, Kızıl Bayrak Bursa Temsilcisi, CHP Bursa milletvekili, Genel-İş Şube başkanı, ARAS Kargo direnişçilerinden bir sözcü, Nakliyat-İş sendikası avukatı ve Nakliyat-İş Genel başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu birer konuşma yaptılar.

CHP Bursa milletvekili konuşmasında; "GİNTEM işçilerinin Ankara'ya yürümesi hiçbir çözüm getirmez, bu karardan vazgeçin." dedi. Bu sözleriyle diğer konuşmacılardan sert tepkiler alırken, GİNTEM işçileri ve aileleri de "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganıyla CHP milletvekiline gereken cevabı verdiler. Bu basınca dayanamayan CHP milletvekili toplantıyı terketmek zorunda kaldı.

Toplantı esnasında GİNTEM işçisinin ve ailelerinin 41 günlük direnişinin yorgunluğu yüzlerinden okunuyordu. Ama sermayeye karşı kin ve öfke; Bursa'da ittifak oluşturan ANAP'lı Bursa belediye başkanı, GİNTEM işvereni ve onların uşağı emniyet güçlerinin baskı, zulüm ve tehditlerine karşı haklı mücadelelerini kazanma inancıyla yüklüydüler. Toplantı sırasında sık sık "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Zama zulme işsizliğe son!", "Yaşasın GİNTEM direnişimiz!", "Çöpçüler uyandı!", "Ankara Ankara duy sesimizi bu gelen çöpçünün ayaksesleri!" vb. sloganlar atıldılar. Konuşmaların ardından son hazırlıklarını da bitiren işçiler ve ailelerine DİSK Nakliyat-İŞ önlükleri ve şapkaları dağıtıldı.

Saat 15.00'te binanın önüne inildiğinde sermaye uşağı emniyet müdür yardımcısı Mehmet Türker ve kolluk güçleri Ankara asfaltını trafiğe kapatmış ve barikat kurmuştu. Buna rağmen morallerini bozmayan işçiler, aileleri ve yürüyüşleri boyunca onlara destek amacıyla eşlik edecek olanlar kitleyle davul ve darbuka eşliğinde

halaylar çekip sloganlar attılar.

Ardından yolun kenarında yürüyüş korteji oluşturulmaya başlandı. Emniyet müdür yardımcısı, daha önce yolu kendisi trafiğe kapattığı halde: "sizin yürüyüşünüz 2911 sayılı yasaya aykırı. Siz yolu trafiğe kapatıyorsunuz, derhal dağılıp yolu trafiğe açın, yoksa ben dağıtacağım." anonsunu yaptı. Yol kenarında bulunan işçiler bu anonsu oturarak protesto ettiler. Aynı sırada DİSK Nakliyat-İş başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ve Nakliyat-İş avukatları emniyet müdür yardımcısına amaçlarının yolu kapatmak değil, yol kenarında dağınık bir şekilde Ankara'ya yürümek olduğunu açıkladılar. Bu haklı mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceklerini söyleyen sendika yetkilileri, asıl yolu trafiğe kapatanların ve yasalara uymayanların polisin kendisi olduğunu ifade ettiler. Suç duyurusunda bulundukları halde GİNTEM işçilerini silahla tehdit eden GİNTEM taşeronunu tutuklamak ve kanunları herkese eşit şekilde uygulamak yerine neden tek taraflı davranıldığı sorusu polis şefini iyice çileden çıkardı. DİSK Nakliyat-İş genel başkanı ve Nakliyat-İş avukatlarına saldıran emniyet müdürü, bir yandan da uşaklarına kitleyi dağıtma emrini verdi. Polisin coplu saldırısıyla karşı karşıya kalan GİNTEM işçileri mücadele saflarındaki tüm yeniliğine, işçi sınıfının direniş geleneğine yeni yeni öğrenmesine rağmen iyi bir öğrenci olduğunu bir kez daha kanıtladı. İşçiler devletin kolluk güçlerine direnerek cevap verdi. Bu vahşi saldırı sırasında direnen işçilere destek olan aileler de çete devletinin gerçek yüzüyle karşı karşıya kaldılar. Çıkan arbede sırasında bir çok işçi ve çocukları polis postalları altında kalarak ezilme tehlikesi geçirdiler, yaralandılar.

Bir kısım işçi ise Genel-İş binasının girişine çekildi. Polis burada da işçilere saldırdı. Ancak yine işçilerin kararlılığı ile karşılaştı.

İşçiler yerlerinden kıpırdamamakta direniyordu. Ta ki, DİSK Marmara Bölge temsilcisi Günay Onayman'ın gelip, "birçok arkadaşımız gözaltında, sendikaya çıkıp yeniden görüşelim" diyene kadar.

İşçiler görüşmek için Nakliyat-İş başkanını istiyorlardı, sendikaya çıkma taleftarı değillerdi. Onun da gözaltında olduğunu öğrenince sendika binasına çıkmayı kabul ettiler.

Gözaltında 50 kişi vardı. Bursa Atılım muhabiri ve Kızıl Bayrak Bursa temsilcimiz Fatma Ünsal ile bir Kızıl Bayrak muhabiri de gözaltına alınanlar arasındaydı. Sendika binasında tekrar basın açıklaması yapıldı. Bu açıklamada bu yürüyüşe şimdilik zorunlu olarak ara verildiği, gözaltına alınanlar serbest bırakıldıktan sonra, biraraya gelip yeniden görüşüleceği belirtildi. Basın açıklamasının ardından işçiler kararlılıklarını bir kez daha "Ölmek Var Dönmek Yok!", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz!" ile ortaya koydu.

Gözaltı boyunca Slogan ve Marşlarımız Susmadı!

GİNTEM işçilerine saldıran kolluk güçleri, devrimci basın çalışanlarını gözaltına almak için özel bir çaba sarfediyordu. Devrimci basın ile işçilerin kaynaşmasını hazmedemiyordu, çünkü işçilerin kendi seslerine sahip çıkmalarının aynı zamanda mücadeleye daha sıkı sarılmaları anlamına geldiğini iyi biliyordu.

Çok sayıdaki işçinin yanı sıra Emek, Sosyalist İktidar, Atılım ve Kızıl Bayrak çalışanları gözaltına alan polis Atılım muhabirlerinin ve bizim direnişimizle karşılaştı.

Polisin üzerime saldırmasıyla "ben gazeteciyim" dedim. "Daha iyi ya" diyerek yanındaki sermaye uşağından yardım isteyen polis direnişimle karşılaştı. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganını haykırınca önce susturmaya çalıştı. Ancak başaramadı. Başka bir polisin "havaya kaldırın, otobüse götürün" talimatı üzerine ise tekme ve yumruklar arasında polis otobüsünün yanına sürüklendim. Bir yandan "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganını sürdürürken, diğer yandan çevreme devrimci basın çalışanı olduğumu duyurmaya çalışıyordum. Polisin biri "bunları kışkırtan zaten siz değildiniz" diye bağırdı. Ben de "Metin Göktepe'nin katilleri sizler değildiniz" diye haykırınca, gözü kararan itler otobüsün yanında beni yere atıp üzerime çullandılar. Kısa bir arbedenin ardından beni polis otobüsüne atmayı başardılar. Otobüste de slogan atmayı sürdürdüm. Emniyet müdürlüğüne götürülünceye dek işçilerle birlikte tehditlere boyun eğmeyerek sloganlar ve marşlarımızı söyledik. İşçilerin yanı sıra gözaltına alınanlar arasında Nakliyat-İş genel başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Genel sekreter Zeki Olkun, sendika avukatları ile Genel-İş şube başkanı Süreyya Candaş, KESK Bursa dönem sözcüsü ve Tüm Maliye-SEN şube başkanı Sürmeli Selçuk, çeşitli kitle örgütlerinden gelen katılımcılar ve DMP temsilcisiyle beraber 50 kişiydik.

Nezarette işçilerle yaptığımız söyleşilerde işçiler hep benzer şeyler ifade ediyorlardı. "Bu mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceğiz. Ölmek bile gerekirse öleceğiz. Ama bu asalak patron takımı yeneceğiz. Sendikamızın önderliğinde dost-düşmana gereken dersi vereceğiz. Zafer bizim olacak. Buradan çıkar çıkmaz Ankara'ya tekrar yürümenin yollarını arayacağız. Tüm engellere rağmen yürüyeceğiz" diyorlardı.

Gözaltındakilerin çoğunluğu savcılık tarafından serbest bırakıldı. Ancak iki GİNTEM işçisi, Atılım muhabiri ve ben alıkonulduk. GİNTEM işçilerinden biri yabancı uyruklu olduğu gerekçesiyle yabancılar şubesine teslim edilirken, Atılım muhabirine mahkemesi olduğu, benim ve diğer GİNTEM işçisinin ise askerlik sorunundan dolayı tutulduğumuzu söylediler. Daha sonra askerlik şubesine götürüldüğümüzde GİNTEM işçisinin bir yanlışlık sonucu getirildiği, askerliğini yaptığı anlaşıldı ve serbest bırakıldı.

Askerlik şube başkanı üsteğmen, polise benim ne iş yaptığımı sordu. O da gazeteci olduğumu, Kızıl Bayrak gazetesinde çalıştığımı söyleyince, üsteğmen "demek temizlenmesi gereken bir pislik daha geldi. İyi iyi" diyerek benim teslim tutanağımı imzaladı.

Ben ise kısa bir düşünme süresinden sonra şu kararı verdim. Ya Osman Murat Ülke gibi sömürgeci sermaye devletinin kardeş Kürt halkına karşı sürdürdüğü kirli savaşı reddederek gönüllü redçi olacaktım, ya da fırsatını bulup kaçacaktım. Ama asla iliklerine dek çeteleşmiş, boğazına kadar pisliğin içine batmış bu devlete askerlik yapmayacaktım, onun ezilen halklara ve emekçi sınıflara karşı işlediği suçların ortağı olmayacaktım. Beynimde "Askere gitme, kardeş kanı dökme!" sloganı yankılanırken, oradan, bulduğum ilk fırsatta uzaklaştım.

Kızıl Bayrak / BURSA

Sendika İşgal Eden Soma Madencileri Sendika Bürokratlarını Sıkıştırdı:

“Ya Eylem! Ya İstifa!”

Sınıf hareketi, sermayenin topyekün saldırılarına karşı geneldeki durgunluğunu sürdürürken, taşralar içinden geçtiğimiz günlerde giderek hareketlenmektedir.

Taşradaki işçiler, metropollerde bir çok kere hız alan, ancak düzenin devlet terörü, sendika bürokrasisi ve reformizm kuşatmasını yaramayarak yolunu açamayan mücadele süreçlerinin yorgunluğunu taşımamaktadır. Bu taşra işçilerine, tüm mücadele deneyimi eksikliğine rağmen özel bir dinamik sağlamaktadır. Taşralardan harekete geçen işçilerin bu dinamiği yalnızca metropollerdeki sınıfı hareketlendirebilecek bir ateşleyici olabilmesi açısından değil, genelde işçi sınıfının bağrında mayalanan tepki ve öfkeleri dışa vurması açısından da son derece üzerinde durulmaya değerdir.

Son süreçte taşradaki işçiler seslerini özellikle özelleştirme karşıtı eylemlerle duyuruyorlar. Özelleştirme gibi işçi sınıfını bir bütün olarak ilgilendiren bir diğer saldırı olan TİS ihanetleri karşısındaki suskunluğu militan bir çıkışla bozan da yine taşra işçileri oldu.

Mayıs ayının son günlerinde Soma'da maden ocaklarında çalışan işçiler yüzüze kaldıkları satış sözleşmesi karşısında doğal öfkelerini dizginlemediler. Kitlese bir tarzda harekete geçen işçiler, ihanetin hesabını sormak için örgütlü bulundukları Maden-İş'in sendika binasını bastılar. Sözleşmeyi tanımadıklarını ilan eden maden işçileri, ihanetin sorumlusu olan sendika bürokratlarına karşı net tavırlarını: “Ya eylem, ya istifa!” şiarlarıyla ortaya koydular.

Tabandan gelen bu basınç ve dolaysız olarak kendilerine yönelen öfke karşısında sıkışan sendika bürokratları, fiili olarak satış sözleşmesinin iptali için işçilerin ortaya koydukları mücadele ve örgütlenme isteğine boyun eğmek zorunda kaldılar. Öylesine ki, işçilerin, yüzüze kaldıkları TİS ihanetleri karşısında hızla oluşturdıkları taban örgütlülükleri içerisinde dahi yer almak zorunluluğu hissettiler.

Aşağıda sendika işgaline katılan bir Soma işçisiyle yapmış olduğumuz röportajı yayınlıyoruz.

KB: Toplu sözleşme süreci nasıl gelişti kısaca anlatırmısınız?

İşçi: İşçilerin gıyabında gelişti. İşçilerin hiçbir şeyden haberi yoktu. Sendika yönetimi tarafından işçilere, iş riski (işçinin yaptığı işin zorluğuna göre verilen ücret) alınacağı söylenmişti. Ama alınmadı. İşçiler buna tepki gösterdiler.

KB: Bu süreçte işverene karşı ne gibi yollar denendi?

İşçi: Üretimden gelen güç kullanıldı. 20 Mayıs'tan 25 Mayıs'a kadar iş yavaşlatma eylemi yapıldı. Üretim yaklaşık 1/3'e kadar düşürüldü. Ayrıca 23 Mayıs Cuma günü yaklaşık 1500 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı.

“Ekmek yoksa, üretim de yok!”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek!” sloganları attık. Bir basın açıklamasıyla eylemi bitirdik.

KB: İşçilerin tavrı, tutumu, toplu sözleşme dönemine ve sendikaya bakışları nedir, nasıl olmalıdır? Ne düşünüyorsunuz?

İşçi: Toplusözleşmelere yalnız ücret olarak bakmıyorum. Önemli olan iş güvencesidir. İşgüvencesi olsaydı, özelleştirmeye karşı set çekilebilirdi. Ücret kısa süreli kazançtır. Geleceği yoktur. Buradaki işçiler olaya ücret açısından yaklaşıyordu. %80 artış oldu. İş riski ücreti alınmayınca işçiler kendiliğinden hareketlendi. Taleplerimizin Türk-İş aracılığıyla sağlanacağını zannetmiyorum. Ücret sendikacılığı yapıyorlar. Sarı sendikacılık bana göre işçilerin sözünün olmadığı bir sendika. Uluslararası iş yasasında kabul edilmiş, meclise yerleşmiş maddeler TİS'te kabul ettirilebilirdi. İnsanlar bu kadar kolay harcanmamalı. TİS'ler 1417 işyasasından daha önemlidir. 1417 işyasası işçinin ne kadar aleyhine ise TİS'ler o kadar lehine olmalıdır.

KB: Sendika işgal eylemine katıldınız mı? Eylem nasıl gerçekleşti?

İşçi: Oradaydım. Sendikaya gidiyoruz denildi. Servislerle gidildi. Pazartesi vardiya çıkışı 16.30'da sendikaya gidildi. Yönetim kuruluyla konuşuldu, “Yönetim istifa!” sloganları atıldı. “İşveren bu kadar verdi, daha fazla alınmadı” dediler. Şimdi Ocak '97 arası 6 aylık kayıp var. 30 Haziran 1997'den itibaren Eşel Mobil sistemine geçilecek. Bunlar da önemli. İşçilerde belirgin bir öfke vardı. Orada sekiz saat kaldık, bir komite oluşturuldu ve ayrıldık. Konuştuğum arkadaşlarımdan edindiğimiz genel izlenim sendika ağalarının ihaneti karşısında bir kafa açıklığı olmasına karşın, bir önderlik boşluğunun da var olduğu. Burada sorun gerici sendikanın etkisinden sıyrılan işçilerin sürekli mücadelesini sağlayabilmek. Bunun için bir komite oluşturulmuş ve komiteye sendikacılar da dahil edilmiş. Bu, işçilerin işgal eylemiyle olmuş. Şu anda tepkisellik sıcaklığını korumasına rağmen ciddi bir eylemlilik yok. İşgal süresince geleceğe dönük iş yavaşlatma gibi eylem biçimleri konuşulmuşsa da, şu anda böyle bir şey yok. Fakat öncü işçilerin komiteyi işlevli kullanabilmesi, işçilere güven aşılaması durumunda Soma Maden İşletmeleri sendika ağalarının ihanetçi çizgisine karşı bir mücadele hattını geliştirip, Türkiye işçi sınıfının gelecek mücadelesinde bir kıvılcım olabilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://frantey.org>

Çakılan bir kıvılcım: Soma madenci eylemi

Geçtiğimiz günlerde sendika binasını işgal eden Soma maden işçileri, sendikal ihanete karşı bir ilk adım attılar. Bu adım sınıfın durgun denizinde bir kıpırdanmadır. MGK emrindeki sendika yönetimleri eliyle bizzat satılan, sefaletle itilen 600 binin üzerindeki işçi için önaçıcı, yolaçıcıdır.

Soma'da TİS süreci ve ihanet

Soma maden işçilerini ilgilendiren toplusözleşme görüşmeleri uzunca bir süre sürüncemede bırakılmıştı. İşçiler nisan ayından itibaren Maden-İş yöneticilerine ve işverene baskı yapmaya başladılar. 20-25 Mayıs arası dönemlerde açık ocaklarda çalışan 1500 işçinin tümünün katılımı ile protesto eylemleri yapıldı. İşçiler maden üretimini 1/3 oranında düşürerek, iş yavaşlattılar.

Sıkışan sendika bürokratları 25 Mayıs'ta sözleşmenin altına imza attılar. Haziran'a kadar %80 ücret artışı ve ardından Eşel-Mobil'e geçişi öngören sözleşme işçiler arasında ciddi bir hoşnutsuzluk yarattı. Ayrıca sendikaca sözverilen iş riski payı da sözleşmede yer almamıştı.

Kendiliğinden Gelişen Bir Eylem: Sendika İşgali

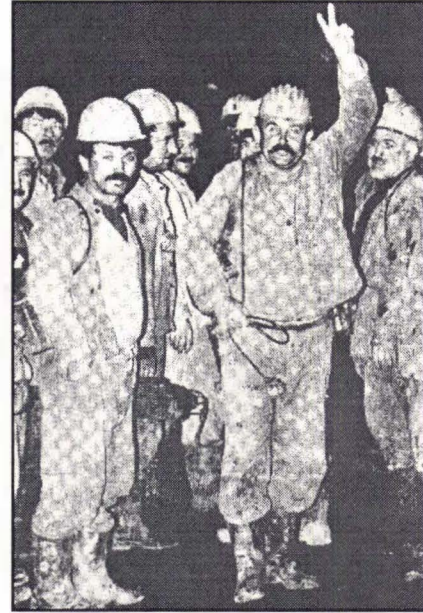
25 Mayıs'ta öğleden sonra işten çıkan işçiler sendikaya gitmeyi kararlaştırdılar. Amaçları sendika yönetimiyle konuşmaktı. Fakat sendika yöneticilerinin görüşecek bir şeyi yoktu. Attıkları imzayı savunamadıkları için, iş isten geçtiğini söylüyorlardı.

Bu pervasızlık karşısında öfkelenen işçiler kapıları kilitleyerek sendikacıları içerde rehin tuttular. Gıyaplarında imzalanan sözleşmeyi tanımadıklarını açıklayan işçiler, ek sözleşme talebiyle eylem kararında direttiler.

8 saatlik direnişin sonunda işçiler, kendi öncülerinden oluşan ve sendikacıları da dahil ettikleri bir komite oluşturdular. Ek sözleşme için imza toplama ve iş yavaşlatma kararı aldılar.

Olanaklar, Olasılıklar, Dezavantajlar

Maden işçilerinin Soma'daki eylemi, 650 bin işçiyi kapsayan bir soruna sınıf yaklaşımını sergilemesi açısından önemlidir. Hareket henüz geri taleplere dayanmaktadır. Fakat işçiler mücadele okunu çekmişlerdir. Sendika binasında “Kahrolsun sendika ağaları!” sloganı atan kitle, hem bağımsız inisiyatiflerine dayanmayı, hem de sendikayı

harekete geçirmek için etkili bir basınç oluşturmayı başardılar. Herşeyden önce Soma madencilerinin eylemi, toplu sözleşme satışına karşı büyük ölçüde tavırsız kalan sınıfın gerçek tepki ve öfkelerini maddi bir görünüme kavuşturmuştur. Bir diğer önemli nokta, bir ilk çıkış sayılması gereken Soma

eyleminin, tam da MGK komutasındaki konfederasyonların TÜSIAD'la elele işçi ve emekçilerin muhalefetini boğmak üzere kolları sıvadığı bir döneme denk gelmesidir. Soma işçileri göstermişlerdir ki, sendika bürokrasisi aracılığıyla sermaye devletinin politikalarının dümen suyuna sokulmaya çalışılan işçi sınıfı, uzun süre tutulabilecek gibi değildir.

Sendika yönetimi ile görüşmeye giren işçiler kendiliğinden bir itkiyle sendikayı işgal edebilmektedirler. Başka bir gün işçi temsilcilerine karşı sendika polise başvurabilmektedir. Sendika binasını korumak için kolluk güçlerini çağırabilmektedir. Kısacası, sendikacıların ve düzenin işçilere söyleyecek sözü, verecek vaati kalmamıştır.

Susurluk olayı çeteleşen devleti sendikaların başlarına çöreklenmiş uşaklarını daha etkin kullanma yoluna itmektedir. Bugün işçi sendika konfederasyonları MGK politikalarını uygulamakta, giderek sendikalar bütünüyle devlet aygıtı durumuna getirilmek istenmektedir. Dahası, bizzat sendika bürokratları eliyle kabul edilen Eşel Mobil sistemi ile sınıf tümüyle örgütsüzleştirilmektedir.

Bugün satış sözleşmelerine konu olan 650 bin kamu işçisinin en büyük sorunu budur. Yine Soma işçilerinin en öncelikli sorunu güçlü bir örgütlülüğün ve devrimci bir önderlikten yoksun oluşudur.

Soluklu bir mücadele için kitlelerin kendine güveni şarttır. Bu da öncü işçilerin oluşturduğu komitelerin kararlı, militan önderlikleri ve kuşatıcı bir devrimci müdahale sayesinde olacaktır.

“Sendika ağalarından hesap soralım!”, “İşçiler sendika yönetimlerine!”, “Satış sözleşmeleri çöpe!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” gibi şiarlar etrafında hareket yaygınlaştırılmalı ve derinleştirilmelidir.

Kızıl Bayrak / İZMİR

Kav Kibrit'de "Grev"

Orhangazi'de kurulu Kav Kibrit Fabrikasında, 28 Mayıs çarşamba günü, işçilerin şoleni vardı. TİS görüşmelerinin tıkanmasının sonucu alınan grev kararı, 28 Mayıs sabahın erken saatlerinde uygulamaya konuldu.

Petrol-İş Bursa şubesinde örgütlü olan Kav kibrit işçileri, davul-zurnayla, şenlikle başlattılar grevi, 3 gözcü arkadaşlarına teslim ederek, biraz buruk ayrıldılar fabrikanın önünden.

İşçi düşmanı 12 Eylül yasalarına göre, grevcilerin grev yerinde toplu beklemesi yasaktı. O eski grev çadırlarını, şenliklerini, eylemlerini, işçinin birlikten doğan gücünü silip süpürmek amacıyla yapılan darbe pervasız saldırılarını yasalarla da pekiştirmişti.

Son TİS sürecinde toplu ihanetin dışında kalan bir kaç sendikadan biri de Petrol-İş olmuştu. Aslında sendikanın talepleri hiç de kabul edilmez şeyler değil. Hatta son derece alçak gönüllü olduğu söylenebilir. %100'ler civarında bir ücret talebi ve bir kaç sosyal haktr söz konusu olan. Buna rağmen, kapitalistler kısa sürede bir-iki düzenlemeyle, planlamayla geri alabilecekleri küçük ücret zamlarını dahi kabul etmeye yanaşmadılar. Bunun bir çok nedeni var. Herşeyden önce, ufak da olsa bazı kazanımların diğer işletmelerdeki işçilere örnek olmasını istemiyorlar.

Ancak bugünlerde Petrol-İş Bursa Şubesi'nin grev için gün sayan bir işletmesi daha var. Bir kaç gün içinde uzlaşma sağlanmadığı takdirde Mutlu Akü işçileri de "grev" diyecek. Grev diğer Mutlu Akü fabrikalarının bulunduğu üç ayrı ilde aynı anda yürürlüğe girecek.

Bu, GİNTEM direnişinin dinamikleriyle de birlikte ele alındığında, özellikle Bursa'daki sınıf mücadelesini yükseltmek için önemli bir fisattır. Nasıl ki sermaye sınıfı, işçi sınıfını yalnızlaştırmak, bölüp parçalamak için çabasını yoğunlaştırıyorsa, Bursa işçi sınıfı da gücünü birleştirmek ve örgütlenmek için özel bir faaliyet başlatmalıdır. Grev ve direnişlerin başarıya ulaşması herşeyden önce sınıf dayanışmasının örgütlenmesine bağlıdır. İşçi sınıfının ortak talepler etrafında kenetlenmesi ve sınıf kardeşlerinin mücadelesine eylemli desteklerde bulunması ise Bursa sınıf hareketinin seyri açısından söz konusu grev ve direnişlerin kendi içinde başarıya ulaşmasından çok daha önacı olacaktır.

Kızıl Bayrak / BURSA

Aşağıda ilk sayısı geçtiğimiz günlerde çıkan ve metal sektöründe çalışan işçilerin sorunlarına ve mücadelesine ışık tutmayı amaçlayan, bizzat sınıf bilinçli, devrimci ve öncü işçilerin katkılarıyla çıkan Metal İşçileri Bülteni'nden alınmış bir yazı yayınlıyoruz:

Sendikalar Bizimdir Sınıf Sendikalarını Yaratalım

Ülkemizde ve dünyada sanayinin en önemli kolu hiç kuşkusuz metal işkoludur. Demir çelik fabrikalarıyla, otomotiv ve beyaz eşya sanayisiyle, dökümhaneleri ile, elektrik-elektronik işletmeleriyle metal işkolu, sanayinin can damarıdır. Bu önemli konumundan dolayı en ağır sorunların olduğu, en sert çatışmaların yaşandığı bir işkoludur.

Çalışma koşulları birçok işkoluna göre daha ağırdır. İş kazalarının, meslek hastalıklarının oranı oldukça yüksektir. Teknolojinin gelişmesi ile birlikte sömürü oranında en yüksek olduğu işkolu haline gelmiştir.

Sermaye ile işçi sınıfı çıkarları tümüyle birbirine karşı olan iki sınıftır. Sermaye iliklerine kadar sömürdüğü işçi sınıfının kendisine karşı örgütlenmesini engellemek için her türlü oyunu oynamaktadır. Uzun bir sınıf mücadelesi geleneği olan metal işkolunda yaşananlar ise sermayenin bu oyunlarının en güzel örneklerinden biridir.

12 Eylül 1980'deki faşist darbeden önce işkolumuzdaki en büyük sendika DİSK'e bağlı Türkiye Maden-İş sendikası idi. İşçi sınıfının birliğini sağlamak ve onun devrimci görevlerini yerine getirmesinde önemli katkıları olan bu sendikanın ve aynı zamanda DİSK'in başkanlığını yapan Kemal Türkler sermayenin köpekleri tarafından vahşice katledildi. 12 Eylül'den sonra kapanan DİSK'in üyeleri sermaye sınıfının has adamlarının başında yer aldığı Türk-İş'e devredildi.

Bugün işkolumuzda üç sendika bulunmaktadır. Bunların en büyüğü Türk-İş'e bağlı Türk-Metal sendikasıdır. Sermaye sınıfının tam destekçisi, kendisi de büyük bir sermaye sahibi olan Mustafa Özbek ve ailesi bu sendikanın başındadır. Binlerce Tofaş işçisinin bir günde işten çıkarılmasının altına imza koyabilen, istemediği adamlar sendika yönetimine seçilince kurşunlattıran bir mafya babasıdır Mustafa Özbek.

İşkolumuzdaki ikinci büyük sendika Hak-İş'e bağlı Öz Çelik-İş sendikasıdır. "Kaynak paketi" adı altında işçi sınıfı ve emekçilere karşı en ağır saldırı paketlerini çıkaran Refahyol hükümetine çalışma bakanını bu sendika konfederasyonu vermiştir. Uluslararası sermayenin özelleştirme saldırısına karşı koymak yerine, işçiden aldıkları parayla şirket kurup Karabük Demir Çelik'in işvereni haline gelen, "başkası yiyeceğine işçi yesin" yalanıyla işçiyi sömüren yine bu sendikadır.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikası ise içerisinde bazı ileri, dinamik güçler dışta tutulursa bürokratlaşmış, sınıf kitlelerinden kopmuş, sınıfın sendikal önderlik ihtiyacına cevap veremeyecek bir durumdadır. Diğer iki sendika da işçi sınıfının düzene karşı tepkilerini gerisin geriye düzeniçi kanallara akıtmaya hizmet eden sermaye politikalarının dümen suyundadır.

İşkolumuzdaki sendikaların tablosu kendi kendine oluşmamıştır. Sermayenin yıllar süren çeşitli saldırıları sonunda işçi sınıfının örgütlülüğü dağıtılmış, öncüler budanmış, yükselen tepkiler kimi zaman yalanlarla, kimi zaman kaba kuvvetle bastırılmıştır. Kaybettiğimiz mevziler sermaye düzeni tarafından doldurulmuş, sendikalarımızın başına hain işbirlikçi bürokratlar yerleşmiştir. Bundan kurtuluş ise ancak yine bizim kendi mücadelemiz ile olacaktır. "Hak verilmez alınır". Bu yaşamın altın kuralıdır. Biz kaderimize razı oldukça bu hainler bizi daha çok satar, daha çok işten attırır.

Hiç bir yerde, işçi sınıfı kolayından mevziler kazanmamış, kolayından haklar elde etmemiştir. Eğer böyle olan yerler varsa, bu mevziler kolayca kaybedilmiştir. Ancak uzun soluklu, yılları alan ve zorlu mücadeleler le ele geçirilen mevziler sağlamdır. Kolay ulaşılan şeyin değeri bilinmez.

Sorunlarımızı çözmeyen, sendikalarımıza sahip çıkmanın ve giderek işçi sınıfının gerçek kurtuluşunu sağlamanın yolu taban örgütlenmelerinden geçer. Pekçok arkadaşımız sorunların çözümünü işyeri temsilcisine, onlar da sendikalara havale etmektedir. Bu, gerçekte örgütsüzlüğün ve sınıf bilincine uzaklığın göstergesidir. İşçi kendi sorununa sahip çıkıp, örgütlenmedikçe en iyi sendikacı bile bir şey yapamaz. Bu yüzden işyerlerinde komiteler oluşturmak, öncü, ileri işçi arkadaşlarımızı bu komitelere seçmek zorundayız. Komitelerin çalışması sürekli diğerleri tarafından denetlenmeli ve gerektiğinde değiştirilmelidir. Temsilciler içinde aynı şey geçerlidir. Nasıl ki komiteler işçinin basıncını sürekli hissetmeli ise, temsilciler de işçinin ve komitelerin basıncını hissetmelidir. İşyeri komitelerini giderek birleştirip, bölgemizdeki diğer fabrikalarla ortak komiteler oluşturmaya gitmek bir sonraki adımdır. Böylece sendikaları tabandan zorlamanın yolu açılmış olur.

Kendi gücüne güvenmeyen işçi sınıfı her zaman yenilmeye mahkumdur. Patrona güvenen, sendikacıya güvenen. hükümete ve devlete güvenen, mahkemelere, askere, polise güvenen, ama kendine güvenmeyen işçilerin yaptıkları pekçok direniş ağır bir yenilgiyle sonuçlanmıştır. "Biz ne yapabiliriz ki, gücümüz nedir ki" diyen işçi arkadaşlarımıza şunu söylemeliyiz. "Sen gücünü görmüyorsun, ama sermaye ve onun devleti görüyor. İşçilerin gücünü görmeyen sermaye engellemek için bu kadar yasayı neden çıkarıyor? Bu kadar

polisi, askeri, bu kadar hain sendikacıyı neden besliyor? Senden, benden korktuğu için."

Sermaye yıllardır işçi sınıfını baskı altında tutabilmek için güya bizim seçtiğimiz, gerçekte kendisini temsil eden vekillerine pekçok yasa çıkarttı. Bu yasalar işçilerin çeşitli özgürlüklerini engellemek için çıkartılmıştır. Sermaye sözcüleri bu kadar yasayı getirip, sonra da karşımıza geçerek, aman yasal yollardan ayrılmayın, hakkınızı yasal yollardan arayın diyorlar. Halbuki kendileri kendi yaptıkları yasalara bile uymuyorlar. Sendikaya üye olmak yasal hakken, üye olanları işten atıyor, sigortasız işçi çalıştırıyor, SSK ve vergi primlerini ödemiyor, her türlü yasadışı şeyi yapıyorlar. Bizim bu yasalarla üretimden gelen gücümüzü kullanamayacağımızı ve haksız uygulamalarla mücadele edemeyeceğimizi biliyorlar. Evet biz yasal olan bütün haklarımızı kullanmalıyız. Ama bu bize yetmez. Bizim için aslolan meşru olandır. İşverenin yaptığı her türlü haksızlığa, saldırılara karşı sendikacılar ellerini açarak "yapacağımız birşey yok" diyebilirler. Ama biz birlik oldukça yasalar gerçekliğini yitirir. Meşru olan yasal olandan üstündür.

Tek tek işyerlerinde yürüttüğümüz mücadeleyi sendika içine taşımak, sendikadaki gerici, bürokratik anlayışları kırmanın tek yoludur. İşçi sınıfının kurtuluşu için sendikaları sınıf davasına kazanmak zorundayız. Sınıf sendikacılığını yaşama geçirmek zorundayız. Bu da sendikalara demokratik işleyiş kazandırarak, bürokratik yapılarını kırarak, hain sarı sendikacıları başımızdan atarak ve taban örgütlülüklerine dayanarak olur. Sendikalar tabanın söz, yetki ve karar hakkına sahip olduğu, demokratik işleyişe sahip kurumlar olmak zorundadır.

Metal İşçileri Bülteni

Sayı:1 • Mayıs 1997 • Fiyatı: 10.000 TL

Güç Örgütlülüktedir!

**Özelleştirmelere,
Taşeronlaştırmaya,
Sefalet Ücretine,
Ağır İş Koşullarına,
Sendika Ağalarına...**

**KARŞI
MÜCADELEYE!**

İşçi Sınıfının
Kurtuluşu
Kendi Eseri
Olacaktır

Kamu çalışanları hareketinin sorunları

KESK'in Eylem Takvimi Açıklandı

KESK Genel Yönetim Kurulu toplantısı 17-19 Mayıs günlerinde yapıldı. Sermayenin sendikal örgütlülüklerle karşı saldırılarını yoğunlaştırdığı bir dönemde, KESK GYK'nın toplantısı önümüzdeki dönme ilişkin bir eylem takvimi açıkladı.

'90'lı yılların başlarında grevli-TİS'li sendika talebi ve "Hak verilmez, alınır!" şiarı ile mücadelelerini yükselten kamu çalışanları hareketi, uzun bir dönemdir durgunluk gösteriyor. Konfederasyonlaşma süreci ve konfederasyon yönetiminin reformizmin egemenliğe geçişi bu durgunluk süreci ile paralellikler arz ediyor. '94 sonrası, tekil bir kaç çıkış ve merkezi bir kaç eylem dışında, hareketin pratik süreçleri dibe vurmuş durumdadır. Sadece pratik süreçleri değil, politik varoluş biçimleri de farklılaşmıştır.

12 Eylül cuntası ile tüm örgütlülükleri dağıtılan ve yoğun bir baskıya maruz kalan kamu çalışanları, '80'li yılların sonları ve '90'lı yılların başlarında, bu cendereyi militan bir çıkışla kırmışlardı. İlk sendikal oluşumlar, mevzilerin kazanımı ve hareketin kitleselliği tam da bu militan sürecin ürünleriydiler. Devrimci kamu emekçilerinin bedeller ödeyerek, baskılara, sürgünlere, gözaltılara, işten atılmalara rağmen ördükleri süreç, bugün reformizmin pasifist-uzlaşmacı çizgisine yerini bırakmış durumdadır.

Tüm bu gelişmelere rağmen, henüz kamu çalışanları hareketinin tabanında militan dinamikler ve ileriye çıkış potansiyeli önemli bir güç olarak durmaktadır. Özellikle merkezi eylemlere katılım düzeyi bu durumun en net göstergelerinden biridir. Dahası, hareketin tabanında devrimci kamu çalışanlarının önemli bir etkinliği ve çabası da mevcuttur. İşyerleri ve sendika şubeleri bazında gözlemlenen bu etkinlik, tabandaki diri unsurları belli oranlarda kucaklamayı da başarabilmektedir. Ancak, devrimci hareketin alana dönük politika ve yaklaşımlarında, biçimsel farklılıklar ve düzene karşı militan konumlanış bir yana bırakılırsa (ki aslında bugün bunlar önemli ayırım noktalarına dönüşmüş durumdadır), reformist politik hattan farklılaşabildiği söylenemez. Dahası, devrimci kamu emekçilerinin, alana dönük iş ve güçbirliği içerisinde olamayışları, tersine ciddi bir atomizasyon yaşıyor olmaları önemli bir diğer dezavantaj durumundadır. Temel hatları ile çizdiğimiz bu tablo, reformist hareketin alana dönük hakimiyetini sağlayan zemini tanımlar: Devrimci önderlik boşluğu

Geçtiğimiz bir kaç yıllık süreç, bu boşluğun en yakıcı tarzda hissedildiği, doldurulamadığı oranda hareketin hızla geriye kaydığı bir dönem oldu.

Son yapılan KESK GYK toplantısı, her ne kadar sorunu böyle formüle etmiyorsa bile, sonuçları itibarıyla tikanıklığı görmezlikten gelemeyecek durumdadır. Kaldı ki, toplantıdan çıkan bir dizi eylemlik kararı da bunun bir göstergesi olmuştur.

KESK GYK, önümüzdeki dönem için hedeflerini, bu toplantı sonrası şöyle açıklıyor:

"Temel mücadelenin 'Eşel mobile hayır, toplu sözleşme' ekseninde yürütülmesi,

Temmuzda yapılacak maaş artışları dikkate alınarak somut ücret talebi,

Grevli-TİS'li sendikal hakların kullanılması ve kabul ettirilmesi ve personel reformu değişikliği yasa tasarısına karşı duruş sergilemek."

Bu talepler etrafında, 14-15 Haziran tarihlerinde 11 il merkezinde miting düzenleme kararı alan KESK, bunun yanısıra Sivas katliamının yıldönümünde Ankara'da yapılacak mitingde merkezi destek vereceğini de açıkladı. Ayrıca 1 Eylül Dünya Barış Günü etkinliklerine de destek kararı verildi. Eğitim Sen tarafından 6 Haziran'da Milli Eğitim Bakanlığı'na düzenlenecek olan kitlesel yürüyüşü destekleme kararı da alındı.

Yukarıda sıraladığımız, aslında çok da yoğun olmayan bu eylem takvimi, bugün kamu çalışanları hareketi için önemli bir süreci işaret ediyor. Özellikle 11 il merkezinde yapılacak olan mitingler bu açıdan özel bir yer tutuyor. Sınıf ve kitle hareketinin sancılı süreci gözönüne alındığında bu eylemler gerek ön süreçleri, gerek katılım düzey ve biçimleri itibarıyla kitle hareketine ivme katabilecek durumdadır. Ancak, KESK yönetiminin yakın dönem pratiği ve duruşu düşünüldüğünde, asıl görev devrimci kamu çalışanlarına düşmektedir. Bu eylem takviminin titizlikle takip edilmesi, ön süreçlerinde sürece etkin katılım ve eyleme politikalarla yön verme alanında hassas davranmak gerekiyor. Hiçbir eylem takvimi tek başına bir şey ifade etmez. Onu hayata geçirecek ve anlamlandırarak olan, önderlik inisiyatifidir. Bugünden bakılarak söylenebilir ki, kamu emekçi hareketini ileriye taşıyacak bir hat yaratılmak isteniyorsa devrimci kamu çalışanları bu inisiyatifi ele almalıdır. Gerek reformizme karşı politik mücadele alanında, gerekse alanda etkin bir devrimci siyasal çalışma ile bu yaratılabilir.

Kamu çalışanları hareketinin önündeki pasifist-uzlaşmacı barikat yıkılmadıkça, düzene karşı militan mücadele hattı yükseltilmedikçe hakların kazanımı mümkün olmayacaktır. KESK GYK'nın taban basıncı ile oluşturduğu bu eylem takvimi ve benzerleri bu çıkış için uygun bir zemin durumundadır. Ayrıca, 14-15 Haziran eylemlikleri, 15-16 Haziran direnişinin yıldönümü olması itibarıyla de ayrı bir öneme sahip durumdadır. Bu mitingler, tam da bu tarihsel mirası sahiplenerek eylemleri sınıf dayanışmasının da örülmesinde bir adım olabilmelidir. Eşel mobil saldırısına ve sendikal örgütlülüklerle dönük saldırılara birleşik-militan ve politik bir karşı duruş ancak eylemleri bir süreç içinde örülebilecektir.

Kamu çalışanları hareketinin uzunca bir dönemdir ciddi birtakım sorunlarla karşı karşıya olduğu biliniyor. Bu sorunların mahiyeti çeşitli yönleriyle komünist basında tartışıldı, değerlendirmelere konu edildi. Burada, kamu çalışanları hareketine özgü bazı sorunlar olduğu gibi, daha genelinde, toplumsal muhalefetin bütününe ilgilendiren sorunlar da söz konusudur.

"Reformizm" ve "devrimci bir önderlikten yoksunluk", bu ikisinden kaynaklı olarak, politik-militan bir mücadele ve eylem hattının ortaya konulmaması, bugün genel kitle hareketinin temel zaafı durumunda. Doğal olarak bunlar, kamu çalışanları hareketini sermaye devleti karşısında açmaza düşüren, soluksuz bırakan; toplumsal muhalefet içerisindeki payını sınırlayan; hareketin tabanını oluşturan kamu çalışanları üzerinde ise bozucu geriye itici, dağıtıcı bir basınç oluşturan temel sorunlar durumunda. Başka birçok problemin kaynağında da bu sorunlar yatıyor.

Reformizmin uzunca bir süredir kamu çalışanları hareketinde yeşerip gelişecek bir zemine sahip olduğu; son iki yıldır ise, büyük ölçüde sendika yönetimlerine egemen bir "mücadele" tarzı haline geldiği artık biliniyor.

Kamu çalışanları hareketinde reformizm kendini daha çok bürokratizm ve uzlaşmacılık olarak ortaya koyuyor. 1994 yılından itibaren alacak olursak, o dönem harekete ilişkin "tikanma" tartışmalarının önemli ölçüde gündemi kapladığını görürüz. Buna paralel olarak saptanan bir diğer gelişme de, "üst örgüt-konfederasyon" tartışmalarının ortaya çıkmasıdır. Dönemin iktidar partileri olan DYP ve SHP'nin kurdukları koalisyon hükümetinin temel işlevlerinden biri de toplumun değişik kesimlerine yönelik sahte ve aldattıcı "demokratikleşme" saldırısıydı. Bu saldırının bir ayağı da kamu çalışanları hareketine uzanıyordu. "Anayasada yapılacak düzenlemelerle kamu çalışanları sendikalarının yasal statüye kavuşacaklarını; bu sendikaların hazırlanacak bir yasaya göre işleyecekleri" türünden beklentiler, hükümet tarafından körüklenince, bu, yeni dönem sendika bürokratlarını harekete geçirmeye yetti. Sendikal yapıları 15 Nisan 1994'te TBMM'ye sunulan yasa taslağındaki hükümlere uygun hale getirme çabası, bu bürokratların asıl uğraş alanı haline geldi. O dönem henüz deneyimsiz olan yeni yetme bürokratların ciddi politik deneyimler kazandığı bu sendikaları yasaya koydurma çabası, o dönemde iki ayrı sürecin önünü açtı. Bunlardan birisi, "konfederasyonlaşma" süreciydi. İddia

edildiği gibi, bu tartışma hiç de "mücadelenin ihtiyaçlarının artık yeni bir üst örgütlenmeyi dayatması" gibi bir nedenden çıkmamıştı. 15 Nisan 1994'te TBMM'ye hükümetçe sunulan yasa taslağında yer alan "toplu görüşmeye en fazla temsil gücüne sahip konfederasyonun" katılabileceği yönündeki hüküm, KÇSP'nin gündemine konferasyonlaşmayı dayatmıştı.

O dönem yaşanan bir diğer gelişme ise, sendikal birlik furyasının başlamasıydı. Bu gelişme de, söylemeye gerek yok ki, aynı yasal kaygılardan; işkolu barajlarının altına düşme çabasıyla kaynaklanıyordu. Militan mücadelenin yerini diplomasi; "hak verilmez alınır" şiarının yerini "nasıl olsa bize haklarımızı verecekler yoksa Avrupa Birliğine giremezler" beklemediliği aldı. Sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik oyalama politikalarından medet umma körlüğü bugün birçok yönüyle daha da gelişmiştir.

Ne KESK'in kuruluşu ve ne de yapılan sendikal birlikler, mücadelenin önünü açacak bir işlev görmedi. Bunlar yalnızca reformizmin icraatları olarak kamu çalışanları hareketinin giderek geriye düşmesinde ve etkisizleşmesinde birer basamak oldular. Öte yandan ise, sendika tabanlarında devrimci kaygılarla birşeyler yapmaya çalışan öncü kamu çalışanlarının, mücadeleden ve sendiklardan soğuyup yabancılaşmalarına önemli ölçüde vesile oldular.

Reformist yeni dönem bürokratlarının uzlaşma ve icazetçiliğe dayalı icraatları KESK'in kuruluşundan sonra da devam etti. Bu sayede, tüm diğer koşullar bir yana, kamu çalışanları hareketinin geriye çekilmesinde, taleplerin ve mücadele çizgisinin bulanıklaşmasında, sendika bürokratizminin özel bir rolü oldu.

Son dönem eylemliklerin hemen bütününde KESK bürokratlarının sergilediği tutum buna kanıttır. Pasifize edici, devrimci müdahaleleri dışlayıcı, olabildiğince barışçı bir havanın eylemlere hakim olabilmesi için elden gelen herşey yapılmıştır. Ancak yakın zamanda sendika bürokratizminin inisiyatifleriyle sergilenen iki temel pratik, reformizmin kamu çalışanları hareketinde büyük bir sorun ve engele dönüştüğünü tüm açıklığıyla göstermektedir.

Yeni yetme bürokratlar aradan çok geçmeden sermayenin temsilcileriyle yürütülen "ince diplomasi" konusunda oldukça yetkinleştiler. Geçmişte de belli örnekleri vardı; fakat Şubat '97 den beri özellikle bu tarzda, yani ince diplomasiyle yürütülüyor haklar mücadelesi. "Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı", görüşmeler yoluyla burjuvaziden isteniyor. Bu diplomasinin muhattapları kimler

Kamu çalışanları hareketinde reformist hakimiyet

Mücadelenin başlangıç yıllarında kamu çalışanları hareketi, devletin açık inkar politikasıyla ve yoğun polisiye saldırılarıyla yüzyüze kaldı. Devletin bu saldırısına karşı koyuş da doğal olarak saldırıyı dengeleyecek bir militanlıkla gelişti. Kararlı ve militan bir mücadele hattı ortaya konuldu. Fiilen kurulan sendikalar, uzun süre hiç bir hukuksal dayanağa yaslanmadan savunuldu. Yürütülen mücadelede, talepler ve sendikal örgütlenme, kamu çalışanları kitlesinin ve kamuoyunun gözünde bir meşruluk sağladı.

İlk üç yıllık dönem için, kamu çalışanları sendikalarının yönetimine egemen olan bir reformist platformdan bahsedilemez. Bunu, kamu çalışanları hareketinin saflarında ve yönetimlerinde politik anlamda reformist unsurların bulunmadığı anlamında söylemiyoruz. Elbette ki sendikalar içerisinde, kendi siyasi kimliğini sol hareket içindeki küçük-burjuva, hatta burjuva reformist akımlar üzerinden ifade eden birçok çevre vardı. Bunların belli politik etkileri de sözkonusuydu. Ancak bu politik etkilemeler, hiçbir biçimde sendikaların mücadele anlayışını belirleyecek düzeyde değildi.

Herşeyden önce henüz oturmuş, kemikleşmiş bir sendikal yapılanma söz konusu değildi. İkincisi, reformist politik akımlarla bağı olsa dahi, sendika yönetimlerinde bulunan unsurlar, doğrudan militan kitle hareketinin ürünüydüler. Bir anlamda doğal önderdiler. Öylesine bir eylem dinamizmi sözkonusuydu ki, sendika yönetimlerinin taban tarafından aşılmasının, kaldırılıp bir kenara atılmasının koşulları fazlasıyla vardı. Yürütülen mücadele, kendi meşru dinamikleri (grevli-toplu sözleşmeli sendika talebi vb.) çizdiği kendiliğinden mücadelenin sınırlarına henüz yanaşmamıştı. Sendika yönetimlerinin, hareketi denetim altında tutma ve dizginleme imkanları oldukça sınırlıydı.

Belli bir süreç yaşandıktan sonra; reformizmin etkisini sınırlayıcı tüm etkenlere rağmen, gelişip olgunlaştıkça hareket içindeki reformizmin gelişip güçlenmesini besleyen üç

değişik faktörden bahsedilebilir.

Birincisi; hareketin politikleşme doğrultusunda yaşadığı zorlanmayla ilgilidir. Bu genel bir sorundur ve halihazırda kamu çalışanlarının kendi içinde çözebileceği bir problem de değildir. Bu zorlanma, daha çok, ülkedeki sınıf hareketinin kendi siyasal sınıf örgütü aracılığıyla politik gündeme müdahale edememesiyle atıl kaldığı ölçüde, doğan boşluk, “devrimci önderlik boşluğu”, daha farklı politik taliplerle doldurulacaktı doğal olarak.

Bunu kolaylaştıran ikinci faktör, sendika yönetici ve aktif üyelerinin bir bölümünün halihazırda reformist sol akımlarla varolan bağlantısıdır. Hareket, devrimci siyasal açılımlar yapmakta zorlandığı noktada, sözkonusu unsurlar üzerinden reformist politikaların etkinliğine bir alan doğmakta, bu yönüyle de varolan boşluk bir kez daha reformizmle doldurulmaktaydı.

Bu iki faktörü büyük ölçüde hareket geçiren ve etkin kılan üçüncü faktör ise, belli bir süreçten sonra, devletin kamu çalışanlarına karşı yaşama geçirdiği özel politikadır. Devletin bu konudaki politikası birbirinden farklı iki ayrı yöne sahiptir. Birincisi, özellikle sendika yöneticilerini hedef alan ehilileştirme politikasıdır. Sendika yöneticilerini tanıyıp muhatap kabul etme, bakanlıklara çağırıp görüşmeler yapma, çeşitli oyalayıcı vaad ve telkinlerde bulunma gibi uygulamalar, sendikacılar üzerinde ehilileştirici bir basınç oluşturmıştır.

Bu politika, aynı zamanda, kamu çalışanlarına dönük sistemli bir saldırı ve yıldırma politikasıyla tamamlanmaktadır. Bu da devletin toplam politikasının ikinci yönüdür. Sürgünler, disiplin cezaları, sendika kapatmalar, eylemlerdeki vahşi polis saldırıları, gözaltılar, işkence, bu saldırı politikasının en çok gündeme gelen biçimleridir.

Anılan tüm etkenlerin basıncı ve ortak bileşkesi olarak, bir süreden beri KESK ve sendika merkez yönetimlerine hakim olan siyasal renk, hiç kuşku yok ki artık kaba bir reformizmdir.

Maliye çalışanları ek ücret eşitsizliğine "Hayır" diyor!

213 sayılı Vergi Usul Kanunu hükümleri uyarınca Gelir İdaresi Geliştirme Fonu'ndan Maliye Bakanlığı personeline ödenen ek ücretlerde adaletsizliğe ve yağmaya son verilmesi ve onların gerçekçi bir miktarda yükseltilmesi için 29 Mayıs günü saat 12.45'te Ulus Postanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yaklaşık 100 kişilik coşkulu bir kitlenin katıldığı eylemde maliye çalışanları ödemelerin gerçekçi ve eşit oranda artırılması için topladıkları 2500 adet dilekçeyi Maliye Bakanlığına göndereceklerini ifade etti. Maliye Sen şube başkanı Ali Gürcan yaşanan eşitsizliklere ve yolsuzluklara ilişkin yaptığı açıklamada şunları söyledi: “....Bu konuda yapılanların hesabını mahkemelerde de soracağız. PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org> belirtiyoruz. Buradan Maliye Bakanı'na

sesleniyoruz ve diyoruz ki; siz eğer gönderdiğimiz binlerce dilekçenin gereğini yapmayıp, üç beş bürokrati beslemeye, çalışanların sorunlarına kulak tıkamaya devam ederseniz, iyi bilin ki, bakanlık çalışanlarının sorunlarını çözmeyen bir bakan Türkiye'ye faydası olmayacağından koltuğundan indirene dek mücadelemiz sürecektir. Taleplerimiz kabul edilmezse, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da eylemlerimiz artarak devam edeceğini ve hakkımızı vermeyenler, çalışma huzurunu bozanları koltuklarında rahat bırakmayacağımızı belirtiyoruz”.

Basın açıklaması “Önemsiz memur hesap soracak!”, “Yaşasın birlik mücadele zafer!” sloganlarıyla ve alkışlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / ANKARA

14-15 Haziran eğitimde özelleştirmeye hayır mitingleri...

Eğitim çalışanlarının yürekli sesine sahip çık!

Şeriat-laiklik tartışmalarıyla boğulmaya çalışılan gündeme eğitim çalışanları bir mitingle müdahale etmeye hazırlanıyor. Meral ve Budak türünden uşakların hazırola geçtiği, sendika bürokrasisinin diğer bazı meslek kuruluşları, burjuva sol ve reformistlerle birlikte emek cephesi adı altında sermayeyle işbirliği yaptığı günümüzde, eğitim çalışanlarından yükselen bu ses özel bir önem arz ediyor.

Eğitimde özelleştirmeye karşı, parasız-eşit demokratik eğitim şurasını bir kez daha yükseltmeye hazırlanan Eğitim-Sen, 8 yıl tartışmalarına da böylece yanıt vermiş olacak. Çünkü işçi ve emekçiler açısından asıl sorun, temel eğitimin kaç yıl olacağı değildir. Temel sorun, özelleştirmeyle gelen fırsat eşitsizliği ve niteliğidir. Eğitimin paralılaştırılması-pahalılaştırılmasıdır. İşçi-emekçi düşmanı, gerici-şoven içeridir. Ve nihayet, milyonlarca Kürt emekçisi için anadilde eğitim hakkının kazanılmasıdır.

Bu dağ gibi sorunları yaratan sermaye devletin kendisidir. Onun emek düşmanı, halk düşmanı politikalarıdır. Eğitim tartışmalarında da sorunların eksenini kaydırarak, toplumsal muhalefeti boğmaya çalışıyorlar. Laiklik-şeriat temelinde yürütülen 8 yıl tartışmaları da büyük ölçüde buna hizmet ediyor.

Bu nedenle eğitim çalışanlarının bu yürekli sesi tüm emekçilerce desteklenmeli, güçlendirilmelidir. Anadilde eğitim, parasız-eşit-demokratik eğitim tüm işçi ve emekçilerin hakkıdır. Eğitim çalışanlarına verilecek destek herşeyden önce öz haklarımızın savunulması olacaktır.

Mitinglerin önemini arttıran bir başka yan seçilen tarihtir. 14-15 Haziran, şanlı 15-16 Haziran direnişinin yıldönümüdür. Bu nedenle, salt eğitim sorunlarına değil, sınıfa yönelik genel saldırılara toplu bir yanıt olarak değerlendirilmelidir mitingler. Salt eğitimde değil, tüm alanlardaki özelleştirmelere ve onunla elele yürüyen saldırılara karşı tüm işçi ve emekçiler alanlara çıkmalı, mücadele saflarına girmelidir.

Mitingleri içerik olarak güçlendirmek, kuşkusuz devrimci kamu çalışanlarının omuzlarındadır. Tüm devrimci güçler yeni eylem takvimlerinin en güçlü tarzda hayata geçirilmesi için harekete geçmeli, güç ve enerjilerini mümkün olduğunca bu hedefte birleştirmelidir. Böylece reformizmin eylemler üzerindeki hakimiyetinin de kırılması mümkün hale gelecektir.

Miting yapılacak iller başta olmak üzere, devrimci işçilere düşen görev ise, mitinglere kitlesel işçi katılımını örgütlemektir. Olanaklı olan tüm yaratıcı biçimler kullanılmalı, sendika olarak mitinglere katılamıyorsa, işletme pankartlarıyla alana çıkılmalıdır. “Özelleştirmeye hayır!”, “Kirli savaşa değil, eğitime, sağlığa bütçe!”, “Eşit, parasız, özgür eğitim hakkı!”, “Anadilde eğitim hakkı!” vb. temel güncel talepler etrafında mutlaka birleşilmelidir.

Program sorunları üzerine konferanslar:

Teorik yaklaşım

Demokrasi sorununun ve mücadelesinin bir toplumda taşıdığı önem, devrimci siyasal mücadele yönünden çelişik, hatta taban tabana zıt etkiler, sonuçlar doğurabilmektedir. Demokrasi mücadelesini doğru kullanırsak bizi devrime götürür, yanlış kullanırsak bizi burjuva toplumun içerisinde erimeye, ona entegre olmaya götürür. Demokrasi mücadelesi içerisinde proletaryayı eğitmek diyoruz da, bu aslında, burjuvazi ile dışı dışı yürütülen bir demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini anlatıyor. Demokrasinin olmadığı ya da güdük olduğu yerde bu mücadele çok serttir. Geniş bir kapsamı vardır. Ama bakıyoruz, bu hakların iyi kötü kazanıldığı ve kurumlaştırıldığı yerde, doğan demokrasi okulunda proletarya eğitimden geçmiyor, tersine bu biçimsel kazanımlarla aldatılarak çürütülüyor. Bugün anlamamız gereken çok temel bir teorik ve tarihsel gerçeklik de budur. Bu toplumun, burjuva toplumunun yerleşik demokrasisi, işçi sınıfını çürütüyor.

Demokrasi sorununun çelişik etki ve sonuçları

Proletarya elbette sadece demokrasi mücadelesi içinde bir politik eğitimden geçmez. Demokrasiyi tartıştığımız için doğal olarak burada demokrasi mücadelesinin bu açıdan taşıdığı çok özel önem üzerinde duruluyor. İşçi sınıfı grev mücadeleleri içerisinde, sömürüyü azaltma mücadeleleri içerisinde, iktisadi, sosyal, siyasal her türlü hak arama mücadeleleri içinde politik bir eğitimden geçer. Sömürüye son verme genel hedefine dayalı mücadeleler içerisinde, yani dosdoğru sosyalist mücadele içinde politik eğitimden geçer. Gerçek yaşamda işçi sınıfının farklı nitelikteki mücadeleleri, sosyalizm uğruna mücadelesi ile demokrasi uğruna mücadelesi bir bütündür. Ama konumuz demokrasi ve biz bu çerçevede burada siyasal demokrasi sistemlerine dayalı bir mücadelenin önemi, anlamı ve imkanları üzerine konuşuyoruz. Ve biz, bütün bu imkanları, burjuvaziyi devirmek gibi temel ve asli bir devrimci hedef içinde, onun hizmetinde ele alırız.

Lenin'in çok vezir tanımının önemi ve anlamı bu kritik noktada düğümlenmektedir. Dikkat edin, bu tanımda, demokrasi sorununun genel çözümü denmiyor, "demokrasi sorununun **marksist çözümü**", yani proletaryanın sınıf bakış açısından sözkonusu olması gereken çözümü deniliyor. Oysa üzerinde şu ana kadar ayrıntılı olarak durulduğu gibi, aynı soruna, bu sorunun çözümüne, öteki muhalif sınıf ya da katmanların, onların temsilcisi siyasal akımların yaklaşımı farklıdır. Marksistler, proletaryanın temsilcileri olarak, sorunu, burjuva mülkiyet düzenini aşma perspektifi içinde, bu temel devrimci hedefe tabi, onun hizmetinde ele alırlar. Böyle olunca da, tüm demokratik istemleri ve özlemleri, mevcut demokratik hakları ve kurumları, burjuvazinin sınıf iktidarını yıkabilmenin

bir olanağı, bir manivelası olarak değerlendirirler. Oysa örneğin bir liberal, bir orta sınıf temsilcisi, soruna hiç de böyle bakmaz, bakamaz. Zira orta sınıfın kendisi mülkiyet sahibidir ve burjuva düzenin temelleri üzerinde bir yaşam alanına ve olanağına sahiptir. Bu sınıfın temsilcisi durumundaki liberal özel mülkiyet düzeninden temelde memnundur. Liberal kendine “sosyalist” dese bile, gerçekte o özel mülkiyet düzeninden memnundur. O bu toplumda kendisine göre ayrıcalıklara sahiptir. Ama tekelci burjuvazinin büyük iktisadi gücü, siyasal ve toplumsal yaşam üzerinde kurduğu tekel onu rahatsız etmektedir. Bu sınırsız gücü biraz sınırlamak, bu siyasal güç tekelini hiç değilse biraz hafifletmek ister. Bu noktada örneğin 12 Eylül türü askeri faşist bir rejime karşıdır. Çünkü faşist askeri rejim her zaman büyük tekellerin dizginsiz bir siyasal yönetim tekelisi olarak iş görür. Liberal, mülkiyet düzeninin korunmasını fakat onun demokratik bir siyasal çerçevede sürmesini ister, bunu özler, onun demokrasi sorununa ilişkin çözümünün çerçevesi budur. Bir liberal, meseleyi toplumun kendi içinde demokratikleştirilmesi meselesi olarak koyar, buna indirger, bundan ibaret görür.

Devrimci küçük-burjuva demokrati ise sorunu biraz daha karmaşık ortaya koyar. Bu düzenden memnun değil, geleceğin sosyalist düzenine de hazır değildir. İkisi arası melez bir biçim bulur. Kapitalist ilişkilerin egemen olduğu, çıplak bir sermaye iktidarının hükünü sürdüğü bir toplumda, devrime dayalı bir siyasal demokrasi hedefi, bir demokratik cumhuriyet özlemi bu ara çözümün modelidir. Toplumda çözülmemiş demokratik sorunların varlığı bu ara çözüm için bir pratik dayanak, tarihsel olarak tümüyle farklı toplumsal koşullar için geçerli aşamalı ve kesintisiz devrim teorisi ise sözde bir teorik dayanak oluşturur. Böylece kendi ara çözümüne, kendi ara modeline huzur içinde sarılır. Kafalarda modeller böyle şekilleniyor da, gerçek yaşamda böyle bir model elbette yok. Burjuvaziyi devirdin mi, ne yaparsan yap, devirme gücünü zaten ortaya çıkardın mı, bu sosyalist devrimden başka birşey olmaz.

Hoş küçük-burjuva demokratik çizgi bu gücü ortaya çıkaramaz da. Çünkü böyle bir çizgi, siyasal demokrasiyi kendi içinde idealleştirdiği ölçüde, onu mutlak biçimde zorunlu bir tarihsel ön aşama saydığı ölçüde, yarın şu veya bu kritik kavşakta, “bu aşamada aslolan demokrasidir ve bunlar da bu aşamada demokrasiden yana” deyip burjuvazinin belirli kesimleri ile kolaylıkla bağlaşıklık kurmaya kalkacak ve bu sayede de kolaylıkla burjuva düzenin içine oturacaktır. Bu gibi bir akibeti anlamakta ya da ona inanmakta güçlük çekenlere, DHKP-C’nin “en geniş cephe” politikasını ve bu çerçevedeki yeni açılımlarını taze örnekler olarak verebiliriz. Küçük-burjuva demokratik akımlar siyaset sahnesinde kendilerini artık bir güç olarak gördükleri, ya da bu vehme kapıldıkları ölçüde, bu açılımlara da o ölçüde yatkın hale gelirler. DHKP-C’nin talihsizliği biraz da buradadır, ve tersinden, ideolojik çizgileri demokratik öze dayalı bazı akımların, bugün hala politikada pek devrimci görünebilmelerinin gerisinde henüz ciddi bir siyasal konum kazanamamış olma “talihi” vardır.

Demokrasiyi kendi içinde program eksenine haline getiren devrimci demokrat akımlar, bugün için küçük mezhepler oldukları için, siyasal arenada çatışmanın ciddi bir tarafı olmadıkları için, bir takım şeyleri çok devrimci formüle edebiliyorlar. Ama bu kafa yapısını, bugünkü burjuva demokratik düşünüş kalıplarını korudukları takdirde, yarın bir kitle gücüne ulaştıklarında, bu düşünüş tarzı onların başına bela olacak. Bugün PKK'da olduğu gibi. Çünkü PKK'nın işi zor, çünkü PKK gerçek siyaset alanında, sosyal ve siyasal ilişkileri gerçek alanında bir siyasal akım. Ötekiler küçük birer mezhep, bir sorumlulukları yok. Şimdi devrime dayalı bir demokrasi programında ısrarcı bir PDF kitap Arşivi- <https://arantey.org> çünkü TDKP'nin bugünkü akibeti gösteriyor. Çünkü bir çok

devrimci grubun bugünkü şekilsiz yığılma alanı olan ÖDP örneği gösteriyor. Bu ÖDP ile ilişkilere çok özel bir önem ve anlam veren DHKP-C'nin bugünkü sallantılı konumu gösteriyor.

Bugünkü o pek devrimci demokrasi çizgisinden önemli olan öncelikle siyasal demokrasiyi kazanmaktır demek ve buradan mevcut toplumun demokratikleştirilmesi çizgisine geçmek sanıldığı kadar zor değildir. Türkiye'nin son 25 yıllık tarihinin sunduğu örnekler ortadadır. Değişen ya da ağırlaşan koşullar ortamını oluşturduğunda, demokrasiye endeksli o çarpık ideolojik bakış da, nispeten sancısız bir dönüşümün bir olanağı olarak iş görmektedir. Mevcut toplumun demokratikleştirilmesi çizgisi, bugünkü daha açık şekilde "demokratik devlet" çizgisi, orta sınıflarla ittifaka, bu ise yarım yamalak bir demokrasiyi elde etme mücadelesine götürecektir. İşte bu yarım yamalak demokrasi de kazara kazanılırsa, bu, toplumun onyıllardır biriktirdiği çelişkileri yumuşatmanın ve eritmenin zemini haline gelecektir. Kolay kavranmayan, ama mutlaka kavranması gereken kritik ve hassas noktalardan biri de budur.

Demokrasi son derece cilveli bir sorundur. Demokrasi sorununun ve mücadelesinin bir toplumda taşıdığı önem, devrimci siyasal mücadele yönünden çelişik, hatta taban tabana zıt etkiler, sonuçlar doğurabilmektedir. Demokrasi mücadelesini doğru kullanırsak bizi devrime götürür, yanlış kullanırsak bizi burjuva toplumun içerisinde erimeye, ona entegre olmaya götürür. Demokrasi mücadelesi içerisinde proletaryayı eğitmek ediyoruz da, bu aslında, burjuvazi ile dışı dış yürütülen bir demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini anlatıyor. Demokrasinin olmadığı ya da güdük olduğu yerde bu mücadele çok serttir. Geniş bir kapsamı vardır. Ama bakıyoruz, bu hakların iyi kötü kazanıldığı ve kurumlaştırıldığı yerde, doğan demokrasi okulunda proletarya eğitimden geçmiyor, tersine bu biçimsel kazanımlarla aldatılarak çürütülüyor. Bugün anlamamız gereken çok temel bir teorik ve tarihsel gerçeklik de budur. Bu toplumun, burjuva toplumunun yerleşik demokrasisi, işçi sınıfını çürütüyor.

Hamburg ayaklanmasının ardından yargılanan Hugo Urbahns (tanınmış bir Alman komünistidir, bir dönem komünist partisinin en önplandaki liderlerindendir) mahkemede burjuva demokrasisini sert bir biçimde yargılayan çok etkileyici bir konuşma yapıyor. Bu konuşmada söyledikleri arasında şu veciz, son derece anlamlı ve açıklayıcı ifade de var: “Gelecekte kitleler bizimle birlikte şunu haykıracaklardır; demokrasinin gübrelüğünde çürümekten, devrimin ateşinde yanmayı yeğleriz”. 1918 Kasım Devriminin ürünü bir burjuva demokrasisi olan Weimer Cumhuriyetine yöneltilen 1923 tarihli bu suçlama, bir ajitasyon sözü olmaktan öteye, kapitalist ilişkiler temelinde kurumlaşmış bir burjuva demokrasisine sağlam bir marksist teorik bakışı gösteriyor. Burada dikkat edilmesi gereken nokta burjuva demokrasisinin çürütücü bir gübrelük olarak tanımlanmasıdır. Önce demokrasiyi kazanalım, bu kazanılmış demokrasinin okulunda proletaryayı politik eğitimden geçirelim tarzındaki liberal anlayış karşısında, dönemin komünistlerinin sağlam bir marksist bakış açısına sahip olduklarının veciz bir kanıtıdır bu sözler. Demokrasi mücadelesi içerisinde proletaryayı burjuvazinin sınıf iktidarını devirmek hedefine yöneltmek ile siyasal demokrasiyi kapitalizmin kendi temelleri üzerinde kazanmanın iki farklı dünya görüşüne, iki farklı sınıf çizgisine denk düştüğünün de bir kanıtıdır. Bu fark Leninizm ile Kautskizm, reformist İkinci Enternasyonal ile komünist Üçüncü Enternasyonal, reformizm ile devrim çizgisi arasındaki derin uçurumda ifadesini bulan bir farktır.

Kurumlaşmış burjuva demokrasisi gerçekte işçi sınıfı ve öteki emekçi sınıflar için çürütücü bir zemindir. Bakın dünyada en kurumlaşmış burjuva demokrasisi Amerika'dadır, ama bugün devrimci bir sınıf hareketinin izini bulamazsınız bu

Demokrasi sorunu-5

lar ve pratik deneyimler

ülkede. Dolayısıyla bizim işimiz demokrasiyi kapitalist ilişkiler zemininde kurumlaştırmak, sonra da işçi sınıfını o okulda eğitmek değildir, olamaz. Bu Marksizm kılığında sunulsa bile sorunun liberal bir konuluşudur. ‘70’li yıllarda Uğur Mumcu gibileri, sözde “Lenin’e dayanarak”, bu liberal masalı “akılsız sol”a öğretmeye çalışırlardı. Oysa bizim sorunumuz, burjuva toplum tarafından karşılanmayan demokratik özelemleri ve istemleri değerlendirerek mücadeleyi kızıştırmak ve bunu burjuvaziyi devirme genel mücadelesine bağlamaktır. Eğer bu mücadele kendi içinde bir demokrasinin kurumlaşma mücadelesine dönüşürse, ya da bu sonuca varırsa, bu gerçekte burjuva düzenin nefes alması gibi bir tarihsel sonuç doğurur.

Tarihe baktığımızda gördüğümüz budur. Kasım Devrimi ve Weimer Cumhuriyetini bu çerçevede döne döne örnek olarak verdim. Oysa Rusya, Ekim Devrimi, aynı konuda olumlu bir tarihsel örnek. Rusya’da bu sorun nasıl bir seyir izledi? Çarlık devrildi, geçici çok özel bir ortam doğdu. İktidarın dümenine burjuvazi geçmiş durumda. Ki bunu da burjuvazi Menşeviklerle Sosyalist Devrimcilere borçludur. Çünkü sovyetlere yığınların geriliği ve bu sayede de küçük-burjuva demokrat akımlar hakim. İşte böyle geçici bir durum. Bir siyasal özgürlük ortamı doğmuş olmakla birlikte demokratik özelem ve istemler hala karşılanmış değil. Barış hala bir sorun, toprak sorunu hala bir sorun, ezilen uluslar sorunu hala bir sorun, ordudaki militarist gelenekler hala bir sorun. Bolşevikler bu sorunlara bir yapıştılar, özellikle bu barış halkasına bir yapıştılar, denebilir ki bu sayede burjuvaziyi belli bir kolaylıkla devirdiler. Yok eğer bu başarıyı gösteremeseydiler, bir biçimde bu haklar eksik-gedik bir parça gerçekleşmiş olsaydı, toplumun ta 1860’lardan başlayan 50-60 yıllık devrimci birikimi de böylece boşa çıkarılırdı. Bu tarihsel fırsat bir kaçırıldığında ise belki onlarca yıl daha beklemek zorunda kalınırdı. Ama devrimci liderliğin tarihsel rolü de buradadır zaten. Devrimci liderliğin teorik bakışta olağanüstü bir titizlik göstermesinin önemi burada zaten. Demokrasi mücadelesini devrimci bir tarzda ele almak, demokrasi mücadelesi içerisinde kitleleri eğitirken bu yolla onları sosyal devrim mücadelesine hazırlamak, bu şaşmaz hedefe yöneltmek denilen şeyin kendisi budur zaten. Yoksa ne olur? Kendi içinde amaçlaştırılan, kendi başına kazanılan ve kurumlaştırılan (ki Sosyalist Devrimcilerle Menşeviklerin amacı buydu) burjuva demokrasisi, burjuva topluma nefes aldırır ve proletaryanın içinde çürüdüğü bir gübreliğe dönüşür.

Bu ülkede demokratik kurumların çok fazla gelişmemiş olması, yani dolayısıyla bu toplumun demokratik ihtiyaçlarına, siyasal özgürlük ihtiyaçlarına tarihsel olarak yanıt verilmemiş olması, aynı zamanda biz Türkiye’li devrimcilerin iyi bir tarihsel şansdır. Ama biz bunu, bu toplumu kendi içinde demokratikleştirelim sevdası ile tüketecek miyiz? Bir biçimde kurulu düzenin hizmetine mi vereceğiz? Yoksa bu manivelayı ele alıp, bu zaafi da yakalayıp, bu tarihsel ihtiyacı da yakalayıp, bunu burjuvaziyi devirmek mücadelesine çevirecek miyiz? Bu bizim bir şansımız, bu şans kullanabilecek miyiz? Demokrasi sorunu ve mücadelesinin ele alınışı çerçevesinde, çok kritik olan soru ve sorunlardan biri de budur.

Ara konumların kaçınılmaz akibeti

Soru: Aramızdaki fark daha çok bir isimlendirme sorunu, muhtevada biz de benzer şeyler söylüyoruz diyen bazı devrimci gruplar var. (...)

Evet, var böyle gruplar, yoldaşın kendisi de bunu TİKB üzerinden örnekledi zaten. Bunlar kendilerini savunurlarken, “biz sosyalist görevlerin ağırlık taşıdığı bir demokratik devrim çizgisini savunuyoruz” diyorlar. Peki ama böyle birşey olabilir mi? Sosyalist görevler esas ve belirleyici ağırlığı oluşturuyorsa,

neden siz bunu önemli demokratik görevleri de kapsayan ve çözecek olan bir sosyalist devrim olarak tanımlamıyorsunuz? Eğer gerçekten sosyalist görevler ağırlıktaysa, bu olgu, demokratik devrim sınırlarının tarihsel olarak aşıldığını, proleter devrimini bir zorunluluk haline getiren bir tarihsel-toplumsal koşulların oluştuğunu göstermez mi? Gerçekten bu böyleyse, nesnel gerçeği neden dosdoğru tanımlamıyorsunuz? Sizi bundan alıkoyan ne? Belli ki, devralınan geri ideolojik mirastan da kaynaklanan sınıfsal önyargılar, son tahlilde gidip buraya dayanan sınıfsal ufuk darlığı! Dolayısıyla, eğer muhteva doğru, ya da doğruya yakın konuluyor, ama buna rağmen eski formül ya da kalıplarda ısrar ediliyorsa, bu zaafi ve tutarsızlığı hafifletmek bir yana, tersine çoğaltır.

Mesele hiç de öyle basit bir isimlendirme sorunu değil. O şimdi henüz zararsız görünen tavır, siyasal mücadelenin gelişmesine bağlı olarak çökecektir. O kendi ara konumundan çökecektir. Ne yöne doğru? Ya ileri bir perspektife doğru ya da geri bir liberal demokrasi çizgisine doğru. Ve çıktığını Devrimci Yol bize apaçık göstermiyor mu? Niye çıktığını TDKP bize göstermiyor mu? Şimdi hepsi toplumun demokratikleşme çizgisine gelmediler mi? Daha düne kadar yüzde yetmiş sözde sosyalist istem ve özelemlerle dolu TDKP’nin programından şimdi geriye ne kaldı? O dün, tıpkı bugün hala TİKB’nin sürdürdüğü, “proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi” sayılan “devrimci işçi-köylü diktatörlüğü”nden geriye ne kaldı? İş geldi “demokratik devlet” çizgisine kadar dayandı. Bugün artık tümünden terkedilen programda emperyalizmin bütün mal varlığına el konulmalıdır, burjuvazinin bütün büyük işletmelerine, sanayisine, bankalarına, sigorta şirketlerine, varına yoğuna el konulmalıdır, kapitalist çiftliklere el konulmalıdır, tüm bunlar daha baştan sosyalist kamu mülkü haline getirilmelidir deniliyordu. Peki bunu deyip de bunu dünün ve bugünün TİKB’sinden, MLKP’sinden daha iyi gerekçelendirenler, ne oldu da şimdi gelip sadece “demokratik devlet” istemine ve çizgisine dayandılar? Demek ki o konum tutunulacak bir konum değil. Devrimin yükselişi döneminde o sizi çok devrimci gösterir, böyle görünür size. Demokrasi sorunu bir devrim sorunudur demekle kalmazsınız, bunun ortaya çıkaracağı iktidar proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olacaktır da dersiniz, böyle formüle edersiniz. Ama 12 Eylül gelir gelmez, kendinize Ecevit türünden orta sınıflara dayalı siyasal müttefikler bulabilmek için, bu kez, “bize gerekli olan bugün için de hala Avrupa türünden bir burjuva demokrasisidir. Bu konuda Arayış’ın arayışlarıyla örtüşüyoruz”, demeye başlarsınız.

Demek ki siyasal koşullar bilincinizi o tarafa ya da bu tarafa doğru büküyor. Devrimci yükselişten alınan güç ve moralde bir takım keskin şiarlar ileri sürmek kolay. Ama 12 Eylül’ün basıncı binince, küçük-burjuvazi kendisine sığınacak bir liman arıyor. Bu orta sınıflarla kader birliği arayışı oluyor? O zamanın CHP’si ve Ecevit, ardından ise ‘80’li yılların ortasında DSP ile ittifak arayışları bunu anlatıyor. Bunlar hep rastlantı mıydı? Rastlantı olmadığını biz marksist-leninist eleştiri içinde bütün açıklığı ile gösterdik. Devrim yükseliyorken, “proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi”; çünkü küçük-burjuvazi umutlu, sosyalist çözüme yatkın, proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimini bile savunuyor, burjuvazinin büyük mülkiyetine el konulmasını bile savunuyor. Ama devrim 12 Eylül’le yenilgiye uğratılıp karşı-devrim önplana çıkınca, bakıyoruz ufku ve istemleri bir anda değişiyor, farklı bir biçim alıyor; bu kez, Avrupa türünden bir burjuva demokrasisi! Bakıyoruz, Dev-Yol’un dilinde de sorun aynen böyle yankılanıyor. Nerede? Dev-Yol Savunması’nda. Dev-Yol Savunması’nı yazanlar, ne TDKP’nin “Arayışın arayışı” yazısını okumuşlardır, ne de ‘80’lerin TDKP’den PDF kitap Arşivi <https://pamny.org> Ama çok dikkate değerdir, sorunu tamı tamına aynı biçimde formüle

ediyorlar. Aynı kafa, aynı ideolojik mantık, benzer koşullarda benzer sonuçları yaratıyor. Dev-Yol Savunması da aynen “bize bugün için gerekli olan Avrupa türünden bir burjuva demokrasisidir” diyor. Rastlantının bu kadar olabilir mi?

Kaldı ki, daha da dikkate değer kanıtlar var. Örnekler TDKP ile Devrimci Yol üzerinden verilince, birileri bunu politik teslimiyetin yarattığı ideolojik sonuçlar olarak görüp kendini teselli edebiliyor. Oysa bakıyoruz, ‘80’li yılların devrimci konumda ısrar eden başka bazı gruplarına, benzer ideolojik yalpalamaları görüyoruz. TKP-ML Hareketi, 1986 Konferansında “demokratik kapitalizm” ile “demokratik cumhuriyet” programını hedefi haline getirdi. Aynı şeyi TKİH yaptı. Öylesine ki, bir dönem bu sonunucusunun başını çeken bir yiğit kişi, “İspanya’daki gibi” bir durum doğarsa, demokratik devrim programı aşılır diyecek denli bir liberal cüret bile gösterebildi vb.

Kapitalist bir ülkede demokrasi sorununu burjuvazinin sınıf iktidarını yıkmamanın bir manivelası olarak kavrayamadığınız sürece, burjuva düzenin tuzaklarına er ya da geç düşersiniz. Burada kalıcı bir devrimci perspektif yoktur. Bu ara konumun bugün için bir mantığı vardır, bugün için devrimcidir. Biz onun bugünkü devrimciliğini görür ve anlamlandırırız. Fakat biz onun bir geleceğinin olmayacağını da biliriz. Bizzat sınıf ilişkilerindeki çatışmanın o ara konumu çökerteceğini, ya o tarafa ya bu tarafa doğru bir yön değişikliğine götüreceğini biliriz. Teorik olarak demokrasi denilen şey kavranıyorsa, bu iki kere iki dörttür.

Demokrasi mücadelesi ve sosyalist devrim

Lenin, İnesa Armanda’ya yazdığı mektupta, şunları söylüyordu: “İnsan demokrasi için mücadele ile sosyalist devrim için mücadelenin, biricisini ikincisine **bağımlı kılarak nasıl birleştireceğini bilebilmelidir**. Bütün güçlük burada yatıyor. Meselenin bütün özü buradadır.” Dikkat edin; demokrasi **mücadelesi** ile sosyalist **devrim** ilişkisi olarak konuluyor sorun. Birincisi, bu çerçevede ikincisine ilişkin genel sürecin bir iç ya da alt ögesi oluyor. Bunu biz parça ile bütün ilişkisi, ya da kısmi olan ile esas olan, ya da reform ile devrim ilişkisi olarak da tanımlayabiliriz. Aslolan sosyalist devrimdir. Sosyalist devrim karşısında demokrasi mücadelesi reform niteliğindedir. Reform denilince, bu gündelik dildeki ufak-tefek tavizler olarak anlaşılıyor, kastedilen bu değildir. Bu kavramları gündelik dildeki değil teorik çerçevedeki anlam ve kapsamları ile ele alabilmeliyiz. Demokrasi sorunu bir dizi temel siyasal özgürlükler sorunudur. Ama buna rağmen sosyalizme göre, sosyalist devrim perspektifi içinde, bir reformdur. Sosyalist devrimden baktığınız zaman, burjuva demokratik devrimin bütün istemleri birer siyasal reformdan ibarettir. Demokratik devrim programı, yani asgari program, o noktada bir toplumsal-siyasal reformlar programıdır. Asgari program, teorik tanımı çerçevesinde; proletaryanın, burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmeksizin de elde edebileceği kazanımların, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel kazanımların toplamı, toplu bir ifadesi demektir. Burjuvazinin sınıf egemenliği devrilmeden de, yani kapitalizmin sınırları içerisinde de elde edilebilecek çok değişik talepler manzumesi, asgari program dediğimiz şeyin kendisidir. Böyle bir programın; yarı-feodal bir ülkede bir devrim aşaması programı olarak, ya da kapitalist bir ülkede sosyalist devrim programının bir alt ya da tamamlayıcı ögesi olarak ortaya çıkması, onun bu karakterine ilişkin gerçeği değiştirmez. (Bkz. Asgari programa ilişkin ekteki metin -Red)

Bu ülkede Kürt sorunu çözülmemiştir... Laiklik sorunu çözülmemiştir... Kadın sorunu çözülmemiştir... Genel siyasal özgürlük sorunu çözülmemiştir... Sermayenin sınıf iktidarı tüm bu demokratik toplumsal-siyasal sorunların çözümünün önünde

bir engeldir. Bu sınıf, militaristtir, barışa düşmandır, çevreye düşmandır, ırkçıdır... Bu sermaye düzeni çerçevesinde sayısız çelişki alanı biriktirmiştir. Bütün bu sorunları ve çelişkileri doğru değerlendirelim, bu sınıfın iktidarını yıkmada büyük kolaylıklar elde ederiz.

Türkiye’de demokrasi mücadelesinin kritik önemi de işte buradadır. Siz demokrasiyi kendi içinde bir sistem olarak koyup, kendi içinde bir program, kendi içinde bir strateji haline getirdiğiniz zaman, bu sayede orta sınıflarla ilişki halkaları yaratırsınız, ilişki alanları yaratırsınız. Orta sınıflar da alır sizi gerisin geri düzenin, burjuvazinin kendisine bağlar. Kapitalist ilişkilerin egemen olduğu bir toplumda orta sınıfların her zaman için rolü budur. Orta sınıflarla devrime yürünmez, tersine, devrime yürüyebilmek için orta sınıfların gücü ve politik etkisi felce uğratılır. Onların yığınlar üzerindeki etkisi kınarak devrime yürünebilir. Devrimin bütün başarısı aynı zamanda buna bağlıdır. Bu “en geniş cephe” laflarına çok fazla aldanmayın. Devrim anında en kritik sorun, orta sınıfları etkisiz kılmaktır. Çünkü onlar “demokratik muhalefet” konum ve tutumlarıyla yığınları aldatmak ve böylece

devrimi yolundan çıkarmak imkanlarına sahiptirler. Çünkü devrim patlak verdiğinde onlar da bir yere kadar devrimci görünürler. Ne anlamda ama? Devrimi mümkün olan en geri noktada tutmak anlamında. İşte Alman sosyal-demokrasisi örneği; devrim patlak verince hepsi devrimci kılığına girdiler, konseyler iktidarından yana göründüler. Böylece devrimin proleter devrime ilerlemesini durdurmayı başardılar. Menşevikler ile Sosyalist-Devrimcilerin etkisi felç edilmeseydi, Rusya’da devrimi zafere ulaştırmanın bir olanağı var mıydı? Bolşevik partisinin içinde kafası karışık Kamenev’in temsil ettiği eğilim mahkum edilmeseydi, devrimi zafere ulaştırmanın bir imkanı var mıydı? Kamenev çok iyi niyetli bir Bolşevik, ancak kafası orta sınıfların kafasına gidip varıyor, yani problem orada. Çünkü o politikanın egemenliği sizi götürüp ara sınıflara ve ara sınıflar da sizi gerisin geri kurulu düzene bağlar. Lenin’in belli koşullarda, belirli bir anda ve belirli bir anlamda “demokratik hedefler”in sosyalist devrime bir engele dönüşebileceğine ilişkin sözlerini bu çerçevede kavramak gerekiyor. Önce demokratik devrimi her yönüyle tamamlamak, “önce cumhuriyeti pekiştirmek, meşrulaştırmak vs.”! Lenin’in devrim öncesindeki bu uyarılarının hiç de yersiz olmadığını, Kamenev devrim sonrası sallantılı muhakemesi ve yaklaşımı ile göstermedi mi?

Burada ara sınıflar derken elbette bununla küçük-burjuvaziye kastetmiyorum. Küçük-burjuvazi bu toplumda hoşnutsuz sınıflardan biridir. Kapitalizmden memnun değildir. Türkiye kapitalizmi onu her geçen gün yıkıma uğrattırıyor. Bizim onunla çok fazla bir problemimiz olmayacaktır. Küçük-burjuva yoksul katmanlarla bizim hiçbir problemimiz olmayacaktır. Bizim devrimimizin ona zararı olmak bir yana, onun o küçük mülkiyetine dokunmak bir yana, tersine, ona büyük yararlar sağlayacaktır.

Bu sorunlar bizim yazınıımızda uzun uzadıya tartışıldı. Küçük-burjuvazinin bu toplumda sosyalizme yatkınlığına bizzat bugünün küçük-burjuva akımlarını döne döne örnek vermek yoluna gittik. Ama küçük-burjuvaziden siz geleneksel değerlere, kültüre ve önyargılara katılmış biçimde bağlı o dar kafalı bir kısım mahalle berberlerini ya da esnaf takımını vb. anlarsanız, onunla işiniz zordur. Bizim ona kendimizi beğendirmemiz elbetteki çok zordur. Devrim yaptığımızda bile ona kendimizi beğendirmekte bir hayli güçlük çekebiliriz. Burjuva karşı-devrim onu geleneksel değerlerle bir biçimde peşine de takabilecektir. Ama öte yandan da, Alevi küçük-burjuvazisi yönünden, ezilen mezhep gerçekliğinden dolayı, ek avantajlarımız var. Kürt küçük-burjuvazisi yönünden, ulusal sorundan dolayı, ek avantajlarımız var. Kent küçük-burjuvazisi kentlerde aydınlanmış önemli bir kanada sahip, buradan avantajlarımız var; kaldı ki, bu ülkede otuz yıldır mücadelenin yükünü taşıyan bir katmandır. Küçük üretici köylülük zaten kapitalizmin ağır yıkıcı etkisini yaşıyor. Bizzat bize karşı ileri sürülen verileri kullanarak, Türkiye’de sosyalist devrimin çok geniş bir kırsal tabanı olduğunu ortaya koyduk. Kapitalist bir ülkede köylü sorununda işlerin biraz daha karmaşık olduğu, öyle eski bir takım kalıpları tekrarlayarak bu sorunun

Bu ülkede Kürt sorunu çözülmemiştir... Laiklik sorunu çözülmemiştir... Kadın sorunu çözülmemiştir... Genel siyasal özgürlük sorunu çözülmemiştir... Sermayenin sınıf iktidarı tüm bu demokratik toplumsal-siyasal sorunların çözümünün önünde bir engeldir. Bu sınıf, militaristtir, barışa düşmandır, çevreye düşmandır, ırkçıdır... Bu sermaye düzeni çerçevesinde sayısız çelişki alanı biriktirmiştir. Bütün bu sorunları ve çelişkileri doğru değerlendirelim, bu sınıfın iktidarını yıkmada büyük kolaylıklar elde ederiz. Türkiye’de demokrasi mücadelesinin kritik önemi de işte buradadır. Siz demokrasiyi kendi içinde bir sistem olarak koyup, kendi içinde bir program, kendi içinde bir strateji haline getirdiğiniz zaman, bu sayede orta sınıflarla ilişki halkaları yaratırsınız, ilişki alanları yaratırsınız. Orta sınıflar da alır sizi gerisin geri düzenin, burjuvazinin kendisine bağlar.

tartışılmayacağı; “peki ya küçük-burjuvaziye nereye sokacağız, küçük köylünün mülkiyetini hedefleyerek mi sosyalist devrim yapacağız?” türünden bir tartışmanın, tartışmanın düzeyini düşürmekten, ‘70’lerdeki geri düzeyini tekrarlamaktan, sermayenin sınıf egemenliği ve kırsal nüfus üzerindeki kapitalist sömürü koşullarında köylü sorununun aldığı kendine özgü durumu kavramamaktan başka bir anlama gelmediği de bu polemiklerde bir biçimde gösterildi. (Bkz. *Demokratizmi Savunmanın Sınırları*, Eksen Yayıncılık)

Lenin’in 1916 tarihli ve *Devrimci Proletarya ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı*. başlıklı yazısına yeniden dönüyorum. Neredeyse bütün bir 1916 yılı boyunca hep bu mesele tartışılıyor. Ben bu tartışmalara çok büyük önem veriyorum. Zira tekrar ediyorum, ulusal sorunla bağlantılı olarak, siyasal demokrasiye ilişkin temel meselelere açıklık getiren teorik açıklamalar bu dönemde yapılıyor. Tartışmalar da zaten bunu gösteriyor.

Yazının başlığı ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına ilişkin olmakla birlikte, girişinde sorun, genel demokrasi sorunu çerçevesinde ele alınıyor. Makalenin girişinde demokrasi sorununa ilişkin olarak yer alan görüşler son derece önemlidir, zira burada soruna ilişkin temel bir bakış açısı konuluyor. Türkiye devrimci hareketi demokrasi sorununu bu kadar önemsiyor, programı demokrasiye dayanıyor, ama nedense demokrasiye ilişkin bu temel metinleri görmezlikten geliyor. Bizimle tartışmıyor demiyorum, zaten herhangi bir ciddi ideolojik tartışma genelde yok. Yıllardır teorik-programatik sorunlar çerçevesinde tartışılan doğru dürüst birşey olmadığı için bu mesele de doğal olarak tartışılmıyor. Ama hiç değilse kendi teorik konumlarını anlamak için oturup bunlar üzerine düşünmek yoluna gidebilirler, gariptir ki bunu bile yapmıyorlar.

Emperyalizmin yarattığı yeni tarihsel koşullardan hareketle Parabellum (Karl Radek) şu muhakemeyi yürütüyor; emperyalizm ulusal sınırları aşmıştır, artık bir tek dünya ekonomisi yaratmıştır, dünyaya hükmetmektedir; dolayısıyla da, ulusal devlet artık tarihsel bir kategori olarak geride kalmıştır. Ulusal devlet artık tarihsel olarak geride kaldığına göre de, ulusların kendi kaderini tayin hakkı sloganının da ilerici bir mahiyeti kalmamıştır, bu slogan sosyalist devrime bir engeldir.

Lenin’in buna cevabı şöyledir: Emperyalizm demek elbette sermayenin ulusal devletlerin genel çerçevesini aşması demektir; ulusal baskının artık emperyalizmin yarattığı yeni bir tarihsel temele oturması demektir; ama böylece bundan çıkacak sonuç, Parabellum’un tersine, sosyalizm için devrimci savaşımlı ulusal sorunda devrimci bir programla birleştirip ilişkilendirmemiz gerektiğidir.

Yani Radek’in ters sonuçlar çıkardığı aynı olgudan, Lenin tümüyle farklı bir sonuç çıkarıyor: Tam tersine, eğer bu böyleyse, emperyalizm bir dünya egemenlik sistemi haline gelmişse, bu durum, ulusal soruna ilişkin devrimci bir programı bizim sosyalizm programımızın bir parçası olarak ortaya koymamızı gerektirir. Üçüncü Enternasyonal’in emperyalizminin dünya egemenlik sistemi haline gelmişse, bunun temel

karakteristiklerinden biri de sömürgeciliktir; bağımlı ve ezilen uluslar üzerindeki baskının pekişmesidir, yeni bir temel kazanarak genişlemesidir. Böyle bir durumda, ezen ulus işçi sınıfı ve özellikle de emperyalist ülkelerin işçi partileri, kendi sosyalizm programlarını ulusal soruna ilişkin devrimci bir programla birleştirmek zorundadırlar. Yani ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını programlarına almak zorundadırlar. Lenin’in çıkardığı sonuç ise budur.

Şimdi buradan kalkarak ben asıl demokrasi sorununa gelmek istiyorum. Lenin’den okuyarak devam ediyorum: “*Söylediklerine bakılırsa Parabellum, demokrasi cephesinde tutarlı devrimci bir programı, sosyalist devrim adına küçümseyerek reddetmektedir. Böyle yaparken yanılğı içindedir. Proletarya demokrasi aracılığıyla, yani demokrasiyi tam uygulayarak ve savaşımının her adımını, en kararlı biçimde formüle edilmiş demokratik isteklerle ilişkilendirerek zafer kazanabilir, böyle yapmaksızın kazanamaz. Sosyalist devrimi ve kapitalizme karşı devrimci savaşımlı, demokrasinin sorunlarından yalnızca biriyle, burada ulusal sorunla karşı karşıya koymak saçmadır.*

Kapitalizme karşı devrimci savaşımlı, bütün demokratik istemlerle, yani cumhuriyet, halk ordusu (milis), resmi görevlilerin halk tarafından seçilmesi, kadınlara eşit hak verilmesi, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, vb. gibi isteklerle ilgili devrimci bir program ve taktiklerle birleştirmeliyiz. Kapitalizm varoldukça bu istekler -hepsi- yalnızca bir istisna olarak elde edilebilir.”

Buradaki ayırıcı noktaya özellikle dikkat çekiyorum. Çok kritik bir nokta. Bir dizi temel demokratik istem sayıyor Lenin. Bunları kapitalizme karşı mücadelenin bir parçası olarak formüle etmeli, savunmalı, bunlar uğruna mücadele etmeliyiz, diyor. Ama, diye ekliyor, hemen altında; “*Kapitalizm varoldukça bu istekler -hepsi- yalnızca bir istisna olarak elde edilebilir. Üstelik tam olarak değil, çarpıtılmış olarak*”. Yani eksik ve güdük, iğreti ve geçici olarak...

Devam ediyor Lenin: “*Şimdiye dek başarılı olmuş olan demokrasiye dayanarak ve bu demokrasinin kapitalizmde tam olmayacağını gözler önüne sererek, yığınların içinde bulunduğu yoksulluğun ortadan kaldırılmasının ve bütün demokratik reformların tam ve her yönüyle gerçekleştirilmesinin gerekli temeli olarak kapitalizmin devrilmesini ve burjuvazinin mülküne el konulmasını istiyoruz.*”

Burada yığınların yoksulluğu ile, yani ekonomik ve sosyal sorunlar ile, siyasal demokrasi sorunu arasında bir bütünlük kuruluyor. Proletaryanın siyasal mücadelesi elbetteki sadece siyasal demokrasi mücadelesinden ibaret değil. Proletarya sömürüye karşı, yoksulluğa karşı, ezilmişliğe ve kültürel alçaltılmışlığa karşı, iktisadi-sosyal-kültürel istemler -ki sınıf mücadelesinin gerçek alanı bu sorunlardır- temelinde çok yönlü bir mücadele yürütür. Lenin’in formülasyonunda anlamını bulan şey budur.

“... yığınların içinde bulunduğu yoksulluğun ortadan kaldırılmasının ve bütün demokratik reformların tam ve her yönüyle gerçekleştirilmesinin gerekli temeli olarak kapitalizmin devrilmesini ve burjuvazinin mülküne el konulmasını istiyoruz. Bu reformların bir bölümü burjuvazinin devrilmesinden önce, bir bölümü burjuvazinin devrilmesi sırasında, bir bölümü de devrildikten sonra yapılacaktır. Toplumsal devrim tek bir çarpışmadan ibaret değildir, ama ekonomik ve demokratik reformun bütün sorunları üzerinde, ancak burjuvazinin mülksüzleştirilmesiyle tamamlanan bir dizi çarpışmayı kapsayan bir dönemdir. Demokratik isteklerimizin her birini, bu sonal amaç için a’ dan z’ye kadar tutarlı devrimci bir yolda formüle etmeliyiz. Bazı ülkelerde, tek bir demokratik reform bile yapılmadan önce işçilerin burjuvaziye devirmelerinde akla-uykırı hiçbir yan yoktur. Ne var ki, tarihsel bir sınıf olarak proletaryanın, en tutarlı ve en kararlı devrimci bir demokrasi ruhuyla eğitilerek hazırlanmadıkça burjuvaziye yenebilmesi aklın alabileceği bir şey değildir.” (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Sol Yayınları, I. Baskı, s.230-231)

Demek ki asıl sorun, demokratik reformları somut olarak gerçekleştirmek, demokratik kurumları somut olarak, fiziki olarak kurnak değil, fakat onlar uğruna mücadele etmek, onlar

uğruna kararlı ve tutarlı bir mücadele yürütmektir. Aslanan budur. Bu mücadele somut olarak bir takım kurumlar ve somut kazanımlar yaratabilir, ama yaratamayabilir de. Hiçbir temel demokratik reform olmadan da proletarya pekala burjuvaziyi devirebilir, yani sosyal devrim yapabilir. Ama, proletaryanın bunu yapabilmesi, bu zorlu tarihsel görevi gerçekleştirebilmesi için, temel demokratik istemler uğruna mücadele içinde eğitilmiş, bu mücadele içinde hazırlanmış olması lazım. Tarihsel bir sınıf olarak proletarya bu eğitimden geçmedikçe -ki bu eğitim, siyasal mücadelenin kendisidir-, proletaryanın burjuvaziyi devirebilmesi de aklın alacağı şey değildir.

İşte iki temel gerçek, aynı gerçeğin iki yüzü, daha doğrusu aynı gerçeğin iki yönü. Diyalektik düşünce tarzına, sorunun diyalektik ve devrimci bir tarzda konuluşuna iyi bir örnek. Şimdi metafizik kafa bunu nasıl algılar? İşte demokrasi demek Kürt sorunu demektir, siyasal demokrasi demektir, kadın sorunu demektir, laiklik sorunu vb. demektir. Bunlar bu toplumda gerçekleşti mi? Hayır! O halde, bunlar gerçekleşmedikçe, gerçekleşmediği sürece, demokratik devrime devam! Kamenev'in düşüncesi tarzı bu zaten.

Kamenev; tamam çarlık devrildi, burjuvazi iktidarı ele aldı; ama, bizim temel demokratik istemler olarak sıraladığımız herşey hala yerli yerinde duruyor, hiçbirisi daha kazanılmadı; bunlar kazanılmadan, biz nasıl olur da burjuvaziyi devirmeyi kendi gündemimize alabiliriz, demek ki bizim, demokratik devrime devam etmemiz gerekir. Kamenev'in dediği kabaca bu. *Nisan Tezleri* çerçevesindeki tartışma budur. Lenin'in yanıtı önden belli; şu 1916 tarihli makaleden belli: Temel demokratik reformların hiçbirisi gerçekleşmeden **önce de** proletaryanın burjuvaziyi devirmesinde aklın alamayacağı hiçbir şey yoktur!

Rus proletaryasının bütün bir tarihsel mücadelesi Lenin'in bu teorik düşüncesinin bir kanıtı değil midir? Rusya proletaryası 1905'i önceleyen büyük kitle mücadelelerinde, bizzat 1905 Devrimi içinde, onu izleyen yenilgi deneyiminde, 1912-14 döneminin mücadelelerinde, savaşın deneyimlerinde ve bütün bunların derinleşmiş doruğu olarak da o Şubat'tan Ekim'e kadarki 8 aylık dönemde "tarihsel bir sınıf olarak" kapsamlı bir politik eğitimden geçti. "En tutarlı ve kararlı devrimci bir demokrasi ruhuyla" eğitilerek hazırlandı ve böylece burjuvaziyi devirecek kapasiteye ulaştı. Üstelik, Çarlık devrilmiş olsa bile, Şubat sonrasında siyasal özgürlüklerin fiilen kazanılmış olması dışında, öteki tüm temel demokratik reformları önden gerçekleştirmeden yaptı bunu.

Tarih, Rusya deneyiminde, burjuva demokrasisi uğruna mücadelenin proleter demokrasiyle aşılmasının çok güzel bir tablosunu veriyor bize. Bolşevikler ısrarla Kurucu Meclisin toplanmasını, Kurucu Meclis seçimlerinin bir an önce yapılmasını istiyorlar. Geçici Hükümet de durmadan bunu çeşitli bahanelerle erteliyor. Ama bu arada proletarya burjuvaziyi devirmek imkanı buluyor. Devrimden sonra önden listeleri hazırlanmış Kurucu Meclis seçimleri nihayet Bolşevikler sayesinde yapılıyor. Ama artık iktidar proletaryanın, yani Sovyetlerin eline geçtikten sonra. Böyle bir aşamada ise artık Kurucu Meclis tarihin malıdır. Kurucu Meclis burjuva toplumun bir kurumuydu, burjuva demokrasisinin ileri bir düzeyi olabilirdi ancak. Kendi tarihsel döneminde varolmak ona nasib olmadı. Doğduğunda ise artık bir başka tarihsel döneme geçmişti. Proletaryanın Sovyetler aracılığıyla iktidar olduğu bir tarihsel evrede, Kurucu Meclisin yapabileceği hiçbir şey yoktu, hiçbir varlık nedeni yoktu. Onunki gecikmiş bir ölü doğumdu ve bu nedenle de yaşama imkanı bulamadan tarihe gömüldü.

İşçi sınıfı en tam bir demokrasiyi gerçekleştirmeye çalışarak savaşır ve bu mücadelelerin yardımıyla burjuvaziyi devirir, ama burjuvaziyi devirdiği andan itibaren de burjuva demokrasisi tarihsel olarak sosyalist demokrasi tarafından aşılır demiştik. İşte Kurucu Meclis, bunun çok açıklayıcı bir örneğidir. Yani burjuva demokrasisinin bir kurumu, ama burjuva demokratik devrim sürecinde bir türlü gerçekleşmeyen bir kurum. Kaldı ki gerçekleşebilirdi de, yani burjuva demokrasisinin bir kurumu olarak oluşabilirdi de, ama buna rağmen Ekim Devrimi'nden sonra yine tasfiye edildi. Ama gerçekleşmedi. Bolşevikler ısrarla gerçekleşmesini istiyorlardı. Doğrusu Geçici Hükümetin

Demek ki asıl sorun, demokratik reformları somut olarak gerçekleştirmek, demokratik kurumları somut olarak, fiziki olarak kurmak değil, fakat onlar uğruna mücadele etmek, onlar uğruna kararlı ve tutarlı bir mücadele yürütmektir.
Aslanan budur. Bu mücadele somut olarak bir takım kurumlar ve somut kazanımlar yaratabilir, ama yaratamayabilir de.
Hiçbir temel demokratik reform olmadan da proletarya pekala burjuvaziyi devirebilir, yani sosyal devrim yapabilir.
Ama, proletaryanın bunu yapabilmesi, bu zorlu tarihsel görevi gerçekleştirebilmesi için, temel demokratik istemler uğruna mücadele içinde eğitilmiş, bu mücadele içinde hazırlanmış olması lazım.
Tarihsel bir sınıf olarak proletarya bu eğitimden geçmedikçe -ki bu eğitim, siyasal mücadelenin kendisidir-, proletaryanın burjuvaziyi devirebilmesi de aklın alacağı şey değildir.

zayıf yanıydı, onu böylece açmaza da alıyorlardı. Geçici Hükümet yığınların temel istemlerinin çözümünü Kurucu Meclise havale ediyor, fakat onu da bir türlü toplamıyordu. Kurucu Meclis'in toplanıp toprak karamamesi çıkarması gerekiyor, barış karamamesi çıkarması gerekiyor, ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanıması gerekiyor... İşte Geçici Hükümet bunun için bilerek toplanmıyor. Neticede çözüm bekleyen işleri hep Kurucu Meclise, Kurucu Meclisi de hep sonraki aylara havale ediyor. Böylece yığınların temel demokratik istemlerini erteliyorlar, süründürüyorlar.

Eğer o meclis Ekim Devrimi'nden önce toplansaydı, ya bu konuda ortaya temel çözümler koyar ya da çökerdi. Kitleler o zaman sosyal devrime çok daha rahat yöneltilirdi. Çünkü Bolşevikler; burjuvaziyi devirmedikçe barışı, toprağı ve özgürlüğü kazanmanın olanağı yoktur; işte görüyorsunuz Kurucu Meclis de kuruluyor, ama ne yığınların barış istemine cevap veriyor, ne toprak istemine yanıt veriyor, ne ezilen ulusların özgürlük istemine yanıt veriyor, ne ekme sorununu çözüyor, ne işçi sınıfının yaşam koşulları ile ilgili herhangi bir karar alıyor, diyerek çıkarlardı yığınların karşısına. Bütün bunlar

Kurucu Meclise ilişkin umutları boşa çıkarırdı ve yığınların tepkisini bir başka koldan yine burjuvaziyi devirme hedefine yöneltirdi. Ama Kurucu Meclisin kurulmasına bile gerek kalmadan proletarya devrimi yapıp iktidarı alacak gücü gösterdi. Sonrasını ise biliyoruz.

Bizi bu tartışmamız açısından ilgilendiren işin bu yanı değil. İşin bu yanı biraz tarihsel bir bilgi oluyor. Asıl kritik nokta o Kurucu Meclisin devrimden önceki anlamı ile devrimden sonraki anlamıdır. Devrimden önce kurulsaydı ne olurdu, sadece iflası açığa çıkardı ve sosyal devrimi kolaylaştırırdı. Aslında mesele bu zaten. Kurucu Meclis de kurulsaydı, en iyi anayasa da yapılsa, gerçek toplumsal sorunlar burjuvazi egemen olduğu sürece çözülemez. Bütün mesele bunu anlatabilmek. Yani biz siyasal demokrasiyi gerçekleştirme ve kazanma mücadelesi içerisinde, yığınların ezilmişliğini, yoksulluğunu ve safaletini ortadan kaldırmanın biricik yolunun kapitalizmi devirmek olduğunu göstermeye çalışırız. Demokrasi mücadelesini hep bu amaca bağlarız. Burjuva demokratik reformları, demokratik siyasal istemleri, proleter devrimin manivelaları olarak kullanırız.

Çok ilginçtir; 1916'nın savaş ortamında Lenin'in ortaya koyduğu teorik yaklaşımlara bakıyoruz (ki bunlar kesin bir biçimde Marksizmde yeni şeylerdir, demokrasi sorununa yeni bir yaklaşımdır, emperyalizm çağının gerçeklerini gözetten bir yaklaşımdır), ardından yaşanan tarihsel olaylar içinde olduğu gibi gerçekleşiyor. Ve bu yeni yaklaşımları önden bilmeyen Bolşeviklere bakıyoruz, başlangıçta bocalıyorlar, bir sallantı dönemi geçiriyorlar. Stalin başından beri bir bolşevik, bir leninisttir; ama Şubat Devrimini izleyen günlerde ortaya çıkan yeni durumu doğru değerlendiremiyor, net bir tutum alamıyor. Neden? Çünkü 1905 Devrimi'nin formülleriyle eğitilmiş bir insan. Savaş döneminin teorik açımlarından habersiz. Sibiry'a'nın en ücra yerlerinde sürgündekilerin bu teorik açımlardan haberleri bile yok, neler konuşuluyor, neler tartışılıyor, ne sonuçlara varılmış, bilmiyorlar. Şubat Devrimini izleyen dönemdeki kararsızlıklarının ve yalpalamalarının bu olguyla dolaysız bir bağı olduğunu da unutmamak gerekir.

(Devam edecek...)

Asgari program: Kapitalizm çerçevesi içinde gerçekleştirilebilir istemler toplamı

"... içinde bulunduğumuz dönemin nesnel koşullarıyla ve proleter demokrasinin amaçlarıyla uyum içerisinde olacak bir eylem programının ana çizgilerini belirlemeliyiz. Bu program, partimizin asgari programının tümüdür; bu program, bir yandan **mevcut toplumsal ve ekonomik ilişkiler zemininde tamamen gerçekleştirilebilir olan, ve öte yandan ileriye doğru bir sonraki adım için, sosyalizmin gerçekleştirilmesi için gerekli olan en yakın politik ve ekonomik dönüşümler programıdır.**" (Lenin, *Seçme Eserler*, Cilt:3, İnter Yayınları, s.55, vurgular bizim -Red.)

"Martinov **asgari programımızı** okumuştur, fakat **sosyalist dönüşümlerden farklı olarak burjuva toplumunun zemini üzerinde gerçekleştirilebilen reformların** katı biçimde ayrılmasının sadece yazınsal değil, aynı zamanda son derece canlı ve pratik bir anlamı olduğunu farketmemiştir; bu programın devrim döneminde derhal bir sinamaya ve pratik uygulamaya tabi tutulduğunu farketmemiştir. (...) Gerçekten de **bu programda ileri sürülen bütün politik ve ekonomik reformlar**, cumhuriyet, halkın silahlanması, kilise ve devletin ayrılması, tam demokratik özgürlükler, kararlı ekonomik reformlar talepleri anılmıştır. Aklın alacağı şey değildir.

demokratik diktatörlüğü olmadan, **bu reformları burjuva düzenin zemini üzerinde uygulamanın** düşünülemeyeceği açık değil midir?" (Age., s.38-39, vurgular bizim -Red.)

"II. Kongre tarafından kabul edilen RSDİP Programı, işçi hareketinin nihai hedeflerinin (proletarya diktatörlüğünün kurulması ve sosyalizmin gerçekleştirilmesi) tartışıldığı ilkesel bir bölümle, **kapitalizm çerçevesinde gerçekleştirilebilecek** ve serflik kalıntılarıyla proleter sınıf mücadelesinin gelişmesinin önündeki engellerin ortadan kaldırılması hedefini güden, proletaryanın en yakın taleplerini içeren bir asgari programa ayrılıyordu. **Asgari program**, Çarlık otokrasisinin yıkılması, demokratik cumhuriyet, genel, doğrudan eşit ve gizli seçim hakkı, kişi özgürlüğü, söz, basın ve toplantı özgürlüğü taleplerini; ayrıca ulusların kendi kaderini tayin hakkı, sekiz saatlik işgünü, yasal iş emniyeti vs. taleplerini içermekteydi. Parti programının bir azami ve bir asgari programa ayrılması, iktidarın ele geçirilmesinden sonra kaldırılmıştır ve 1918 yılında VIII. Parti Kongresi'nde kabul edilen SBKP programında bu ayrım elbette yoktur." (*Seçme Eserler*, Cilt:3, 24 nolu editoryal not, s.502, vurgular bizim -Red.)

Konut ve Geceko

Dönemin DİSK başkanı 1980 öncesinde sermaye temsilcileri ile yaptığı bir görüşmede, onlardan “işçilerin konut sahibi olmasını desteklemelerini, devleti bu yönden harekete geçirmelerini” istiyor, “böylece işçilerin sınıf mücadelesinden, devrimcilerden, sosyalizmden uzak duracağını, kendi mülkünü koruma davası güderek uysallaşacağını” söyleyip onlara akıl vermeye çalışıyordu. Burjuvazi ve onun işçi sınıfı içindeki temsilcileri her zaman aynı teraneleri dillendirir. “Sen de küçük bir mülk sahibi ol ve kendi paçanı kurtar!” Burjuvazi bilinçli olarak, işçi sınıfını bu fikrin esiri haline getirmeye çalıştı, “mülk sahibi olma ideolojisini” körükledi. İşçiler için küçük bir “mülk” kapısını devamlı açık tutmaya ve fırsatını buldukça onu “daha fazla tasarruf etme” yolundan bu tuzağa itelemeye çalıştı. Bu onun için, işçi sınıfını hayallerle oyalamanın, kırıntılarla düzene bağlamanın, kölelik zincirlerine küçük bir mülk halkası daha eklemek istemenin bir aracıdır.

Oysa, geniş işçi ve emekçi yığınları için kapitalist düzende bir konutun mülküne sahip olmak, ancak bir hayal olabilir. Dahası bu gerçekleşse bile, işçi sınıfının barınma sorunu da dahil hiçbir temel sorununa çözüm getirmez. Daha iyi koşullarda yaşaması için ona bir güvence oluşturmaz.

Konut mülkü sahibi kesiminin işçi sınıfı içinde küçük bir azınlık olduğunu belirtmek gerekir. Bu, burjuva ideologların iddia ettiği gibi sözde insanın doğasında bulunan “özel mülk sahibi olma güdüsü”nün bir sonucu değildir. Dün iş, ücret, sağlık güvencesinden yoksunluğun ortaya çıkarttığı sorunları bir konut sahibi olarak çözebilecekleri düşüncesine kapılanlar, ücretinin yarısıyla kira ödemekten kurtulmak isteyenler, konut sahibi olmakta bir gelecek güvencesi görenler arasında yalnızca küçük bir kesim konut mülkü sahibi olabildi. Bugün ise aynı yoksunlukların derinleşmesi ve ailenin genişlemesi sonucunda bu mülklerini yeniden elden çıkarmak zorunda kalıyorlar. İstatistikler, kentlerde, gecekondu bölgeleri de dahil olmak üzere, kiracılık oranının sürekli bir yükselme içinde olduğunu, işçi ve emekçiler için konut alanında da hızlı bir mülksüzleşme sürecinin devam ettiğini göstermektedir.

Bu alışverişten her bakımdan karlı çıkan ise sadece burjuvazi olmuştur. İşçi en başta, kötü bir konut sahibi olabilmek için (arsa spekülasyonu, inşaat firmaları, kooperatif yönetimleri, sendika ağaları tarafından) soyulmuştur. İşçi, işten atılma tehdidi karşısında, kredi borçlarını, ipotek altındaki senetlerini ödeyebilmek için sınıf mücadelesinden uzak durmaya ve patronun baskılarına boyun eğmeye zorlanmıştır. İşçi, gelecek güvencesini, diğer sınıf kardeşleriyle birlikte örgütlenip sermaye sınıfına karşı ortak mücadeleyi yükseltmede görmek

yerine, bireysel “kurtuluş” yoluna girmiş ve böylece kendi sınıf cephesi bölünmüş, zayıflamıştır. Burjuvazi, tam da bu cephenin bölünmüşlüğüne, zayıflığına kendi saldırılarına dayanak yapmış ve işçi sınıfının kazanılmış haklarını da (özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, tensikatlar, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi vb. araçlarla) gasp etme yolunu tutmuştur. Bu eskisinden beter koşullarda, sahip olduğu konut mülk de işçiyi kurtaramamakta, konutu ya bakımsızlıktan çürüyüp gitmekte ya da çaresizlik içinde onu elinden çıkarmak zorunda kalmaktadır.

Devletin gecekondu “çözümünü” kabullenerek sağlamaya çalıştığı bir diğer yarar da, bunu işçi ve emekçiler içinde “mülk sahibi olma” ideolojisini körüklemek için de kullanıyor olmasıdır.

Devletin gecekondu sorununa, yıkmak ya da tapu vererek yasallaştırmak çerçevesinde yaklaştığını belirtmiştik. Gecekondu oturanlar da soruna genellikle bu dar çerçevede bakmaya zorlanıyorlar; yıkıma engel olmak ve tapu almak. Yani yıkım tehditleri ve uygulamaları karşısında bunalarak devlete “gölge etme başka ihsan istemem senden” demek. Oysa gecekondu oturanların, diğer işçi ve emekçilerle birlikte, tapudun önce ve tapu yerine talep etmesi, uğruna mücadele etmesi gereken birçok şey var sermaye iktidarına karşı.

Gecekondu sorununa yıkım ve tapu ikilemi çerçevesinde bakmak, konut sorununu konut sahibi olmak ya da olmamak ikilemi çerçevesinde görmek, işçi ve emekçilerin konut-barınma sorunlarının gerçek içeriğini çarpıtmanın bir yoludur. Bu bakış açısı işçi ve emekçilerin kendi sınıf çıkarlarını değil, küçük-burjuvazinin sınıf ideolojisinin ve çıkarlarının bir ifadesi olabilir.

Devlete ait ya da özel mülk topraklarının işgali, bunun karşılığında hiçbir bedel ödenmemesi ve yıkıma karşı direniş elbette bütünüyle meşru ve haklıdır. Devletin yer yer gecekondu hedef almasının tek bir amacı vardır; bu arazileri kapitalistlerin rant yağmasına açmak. Emekçilerin direnişine destek vermemek, gerekçesi ne olursa olsun bu

amaca hizmet eder. Ama burada vurgulamak istediğimiz, sorunun başka bir önemli yönüdür. İşçi sınıfının asıl karşı koyması gereken “yıkım”, sermaye sınıfının her alandan yükselttiği saldırılardır. Gecekondu yıkımına karşı direnmek ya da tapu almak ile sınırlı bir eylemlilik, emekçilerin barınma dahil hiçbir temel sorununa çözüm getirmez.

İşçi ve emekçiler, kapitalist toplumda zaten sermaye sınıfının her alanda “yıkım” saldırıları ile karşı karşıyadırlar. Bir konutun tapusuna sahip olmak ya da oturduğu gecekondu yıkılmamış olması, işçi ve emekçiler için bu “toplumsal-sınıfsal yıkımın” önünü kesmiyor. Konut alanında asıl sorun, işçi ve emekçilerin, kent ve kır yoksullarının, sağlıklı barınma (konut ve çevre) koşulları içinde insana yaraşır bir şekilde yaşamıyor oluşlarıdır. Asıl sorun, bu alanda kendisini modernlik ve ilkelik, lüks ve sefalet vb. “iki ayrı dünya” şeklinde ortaya koyan derin sınıfsal çelişkilerdir. Asıl sorun bu “ayrı” dünyaların aynı kapitalist madalyonun iki yüzü olması gerçeğidir. Bu sorunların arkasında yatan ise kapitalist düzen ve sermayenin sınıf egemenliğidir. Gerekli olan, sermaye iktidarı ve onun saldırı politikaları karşısında savunmacı pozisyonda kalmamak, işçi sınıfının karşı saldırı bilincini ve eylemini yükseltmektir. Devrimci bir önderliğin yerine getireceği görev de budur.

İşçi ve emekçilerin, düzen içinde ve tek tek bireyler olarak kendi başlarına konut sorunlarını çözebilmeleri mümkün değildir. Konut mülkü sahibi olmak ya da gecekondu tapu almak, işçilerin, ne sağlıklı koşullarda insanca barınabilmesini sağlar, ne de kendisi ve çocukları için bir gelecek güvencesi oluşturur. İşçilerin konut sorunlarının çözülmesi de işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine sıkı sıkıya bağlıdır. Bu alanda bugünden kazanımlar elde etmenin yolu da bireysel çabalarla değil, fakat sınıfa karşı sınıf mücadelesini geliştirmekle, ortak talepler etrafında birleşerek sermaye devletin karşısına dikilmekle mümkündür.

Hızlanan gecekondu yıkımları

Son günlerde gecekondu yıkımları artmaktadır. Sermaye devleti zaten işsiz ve aç bıraktığı emekçi aileleri bir de evlerini başına yıkarak ve böylece sokağa atarak, iğrenç yüzünü insanlık adına utanç verici sahnelerle sergiliyor.

Bu yıkımların af söylentilerinin hemen sonrasında gerçekleştirilmesi bir tesadüf değildir. Af yasası ile gecekondu oturanlardan tapu karşılığı alınacak paraların kapitalist talan ve kirli savaş bütçesinin açıklarına yamanması hesaplanıyor. Bunun yanı sıra RP, af yasası ile kendi yandaşı gecekondu tacirlerinin cebini doldurmaya ve buralarda yaşayan emekçilerin politik desteğini arkasında

İŞÇİ KONUTLARININ NİTELİKLERİ (Toplamin %'si)

Nitelik	Tüm Ankara	İşçi Konutları
Çürük konutlar	34	69
Elektriksiz konutlar	10	20
Susuz konutlar	40	78
Havagazı olmayan konutlar	76	100
Mutfaksız konutlar	36	70
Banyosuz konutlar	49	83
Bağımsız tualeti olmayan konutlar		

ndu Sorunu

tutmaya çalışıyor. Büyük kentlerde yerel yönetimleri ele geçiren RP, oy tabanını genişletmek için ve yanısıra spekülasyon amaçlarla değişik bir tür "gecekondulaşmayı" teşvik etti. Emekçilerin konut ihtiyacını sömürerek onları kendi iktidar hesaplarının, gerici sınıf çıkarlarının aleti haline getirmeye çalıştı. Sadece RP'ye bağlılık yemini edenlere, partiye bağış verenlere, yeni üyeler kaydedenlere kolaylıklar gösterildi. Elbette RP kimseye salt oy ya da partizanca hizmet karşılığında bedava gecekondu dağıtmadı.

Tersine, arsalar, konutlar, din maskesi takmış tacirler, spekülasyonlar, emlakçılar, müteahhitler tarafından parsellendi, satıldı ya da kiralandı. Yasal konut piyasasına göre fiyatların ya da kiralaların gene de daha düşük olması, işçi ve emekçileri barınabilmek için buralara yöneltti. İstanbul Sultanbeyli bunun somut bir örneği oldu. Buradaki üç beş katlı "gecekonduların" çoğunluğu emekçilerin değil, RP'li küçük ve orta burjuvaların satmak ya da kiralamak amacıyla ürettikleri konutlardır. RP'nin bu politikasında, diğer düzen partilerinin geçmiş pratikleri açısından özünde değişen hiçbir şey yoktur. RP'nin farkı, bunu daha sistemli, daha örgütlü bir tarzda hayata geçirmesi ve rantıye çıkarlarla politik çıkarları birleştirmede daha başarılı olmasıydı. Şimdi RP gecekondu affı ile bu desteği kalıcılaştırmaya ve bu ticari politikayı uygulamaya devam etmek istiyor.

Affa en hararetli karşı çıkanlar ise, genellikle RP dışındaki partilerin yerel yönetimlerinden geldi. Zira bunlar, diğer partilerin yerel yönetimleri döneminde üzerinde gecekondu yapılmış ve süreç içinde değeri artmış arazilere göz dikmişlerdir. Bu arazilerin rantını yağmalamanın ve bu bölgeleri kendi yandaşları kapitalistlerin hizmetine sunmanın hesabı içindedirler. Affı savunan RP ile affa karşı çıkan diğer partilerin tutumlarının arkasındaki çıkarlar özünde birbirinin aynısıdır. Gecekondu affının hükümet protokolünde yer alması, bu af karşıtlarını hemen harekete geçirdi. Yağmalamak için hedef seçtikleri araziler üzerindeki gecekonduları yıkmaya girişimlerini hızlandırdılar. Polis ve jandarma güçlerini yıkım için vahşice halkın üzerine saldılar. Yıkılanlar, rantiyelerin, spekülasyonların ticari amaçla ürettikleri "apart-konduları" olmadı tabii ki. Barınmak için başka hiç bir imkanı olmayan, spekülasyonlardan arazi satın alacak, belediyeye rüşvet verecek gücü olmayan yoksul emekçilerin barakalarıydı yıkılanlar. Kürt olmadıklarını, "bölücü", "yıkıcı" olmadıklarını göstermek için ellerine

Türk bayraklarını, M.Kemal posterlerini alan ve böylece yıkımı engelleyebileceklerini sanan İzmir Adatepe'nin gecekondu halkı da, artık anladı ki bunların vatani da, bayrağı da, dini-imanı da yalnızca paradır. Düzenin polis köpekleri üzerlerine saldırınca anladılar ki, aman diyerek hak kazanmak, burjuvazinin bayrağı ile burjuvaziye karşı savaşmak mümkün değildir. Bayraklar, posterler yere bırakıldı. Halk bunlar yerine taşlarla, sopalarla, barikatlarla kendini silahlandırmaya çalıştı. Hemen her yıkım girişiminde gerçekleşen çatışma burada da yaşandı. Spekülasyonlar ise bu yıkımlar sırasında kendilerine yeni yağma alanları açılıyor diye ellerini ovuşturuyorlardı.

Sözde demokratların yönetiminde olduğu ilgili meslek odaları da, RP'ye karşı olma güdüsüyle hareket edip, yıkımların dolaylı destekçisi oldular. "Af kılıfı altında kentlerin yağmalanmasına, plansız gelişmenin teşvik edilmesine, çarpık gecekondulaşmanın meşrulaştırılmasına, halkın suç işlemeye ve yasalara uymamaya teşvik edilmesine karşı çıkıyoruz, af çözüm değildir." dediler. Evet, af çözüm değildir. Peki nedir çözüm? Yıkım mı? Af karşısında önerdiğiniz politika nedir? Ama kağıt üzerinde kalmayacak bir politika? İşçi ve emekçilerin konut-barınma sorunu nasıl çözümlenecek? Evet gecekonduların mekansal görüntüsü sizleri rahatsız ediyor, kafanızdaki soyut imar şemalarına bir türlü uymuyor. Peki kimdir gecekondulaşmanın, "çarpık" kentleşmenin, "plansız" gelişmenin sorumlusu? Gecekondularda yaşayanlar, gecekondularda yaşayabilmek için önüne çıkan türlü türlü eşkiyaya haraç vermek zorunda kalanlar, kendi keyiflerinden mi bu sefalet yuvalarında barınmayı tercih ediyorlar? İmarsız, ruhsatsız, plansız gelişmeye tepki duyuyorsunuz. Peki, aynı tepkiyi, kentin imarlı, ruhsatlı, planlı bölgelerinde, süper lüks konutlarla, pembe kaldırım döşemeleriyle, geniş ve temiz bulvarlarla kendisini somutlayan derin

sınıf çelişkileri karşısında da duyuyor musunuz? Bu değirmenin suyu nerden geliyor, kim taşıyor bu asalakların yükünü sırtında? Bütününü "yasal", bütününü "ruhsatlı", bütününü "imarlı" yollardan kent topraklarının kapitalist özel mülkiyet ve kapitalist sömürü temelinde yağmalanması ve burjuvaların hizmetine sunulması karşısında da aynı öfkeyi duyuyor musunuz? Çevre sorunları, konut sorunları, göç sorunları

meslek alanınızdır. Peki Kürdistan'da ormanların, köylerin, evlerin yakılması, insanların yurtlarından sürülmesi demek olan sömürgeci egemenliğe karşı da aynı öfkeyi duyuyor musunuz? Eğer duyuyorsanız, safınızı doğru seçmelisiniz. Meslek onurunuzun maaş karşılığı kapitalistler tarafından satın alınmasına izin vermemelisiniz. Yıkımlara direnen emekçilerin, temel özgürlükleri için mücadele eden Kürt halkının destekçisi olmalısınız.

Yıkımlar sadece rant çıkarları için gündeme gelmiyor. Sömürgeci sermaye devleti metropollerde Kürtleri barındırmamak, devrimcilerin güç kazandığı gecekondu mahallelerini tasfiye etmek için de yıkım yoluna başvuruyor. İşsizlik ve sefalet yuvası haline gelen, nüfusu yeni göçlerle sürekli artan metropollerde burjuvazi siyasi denetimi çoktandır sağlayamıyor. Devrimci örgütlere üç günde bir operasyon düzenliyor, kan döküyor, kitlelere saldırıyor, devrimcileri esir alıyor. Ama devrimci saflar tüm bunlara rağmen yeniden yeniden büyümeye devam ediyor. Kentlerde umdukları hiçbir şeyi bulamayan, sömürülen, ezilen, horlanan emekçi kitleler düzene ve devlete karşı konumlanıyorlar. RP yıllardır bu kesimleri denetim altında tutabilmek için düzen dışı ve devlet karşıtı demagojilere sarılmak zorunda kalmıştı. Ama artık onun da teşhir süreci geliyor. Tüm bunlar karşısında, kent yoksullarının işçi sınıfı ile birlikte kendi mezarını kazacağını anlayan burjuvazi, 1930 ve 40'lardaki terör politikasına geri dönerek, göçü polise tedbirlerle engellemeye çalışıyor. İşsizleri kent dışına sürmeye, kentlere giriş çıkışları izne bağlamaya hazırlanıyor. İller İdaresi Yasası ile faşist terörün daha da tırmandırılmak istenmesi bu yüzdendir. İstanbul'un alt yönetim bölgelerine ayrılması ve her bölgenin kendi özel ihtiyaçlarına göre terörün dozunu ayarlanması projesi de bu yüzden gündemdedir.

Konut sorunlarının kaynağı kapitalizmdir!

Tüm toplumsal değerleri yaratan bizler, işçi ve emekçiler olduğumuz halde, neden sağlıklı koşullarda barınma imkanlarına sahip değiliz? Bunun için gerekli teknoloji de, kaynak da, arsa da, konut da, işgücü de fazlasıyla var olduğu halde, neden kapitalist düzen içinde bu sorunun çözümü gerçekleşmiyor?

Peki ya sömürücü asalaklar, ya burjuvalar? Hangi hakla burjuvalar en güzel semtlerde, en modern, en sağlıklı, en lüks, en kaliteli, en büyük, en gösterişli konutlarda yaşarken, bizler, burjuvazinin aşağılayarak "varoş" adını taktığı, sağlıksız koşulları nedeniyle içinde her türlü hastalığın kol gezdiği sefalet yuvalarında, en ilkel koşullarda yaşamak zorunda kalıyoruz? Burjuvalar en az 4-5 odalı 150-200 metre karelik lüks konutlarda, villalarda her türlü konfor içinde yaşarken, neden bizler çoğu zaman baraka tipi konutlarda bir odada iki, üç nüfus yaşamak, adeta yaşarken mezara girmek zorunda kalıyoruz? Burjuvaların yaşadığı semtlerde ve konutlarda kanalizasyon, yol, ulaşım, ısınma, güneş, havalandırma, temiz su, yeşil alan, park ve çocuk bahçesi, sağlık, eğitim vb. sorunlar büyük ölçüde çözülmüşken, bizler neden tüm bu çağdışı sorunlarla içiçe yaşamak zorunda kalıyoruz?

Arsa, konut fiyatları ve kiralari neden bu kadar yüksek, bu alanda rant talanı mekanizması nasıl işliyor ve nereden kaynaklanıyor? Bundan kimler çıkar sağlıyor? Devlet, kent topraklarının rantını bedavadan yiyen asalak spekülasyonları neden engellemiyor? Tam tersine, neden onları koruyor ve teşvik ediyor?

İşçi ve emekçilerden zoraki toplanan vergi ve kesintilerle desteklenen konut fonları kimlere peşkeş çekiliyor, konut kooperatifleri kimlere hizmet ediyor?

Üst düzey yöneticilerinin, ordu ve polis kurumunun mensuplarının konut sorununu kısa sürede çözen, bunun için yasalar çıkartıp, bütçeden düzenli kaynak ayıran, bunlara ucuz arsa, konut ve lojman imkanı sağlayan, bunu asli görevi olarak görüp yerine getiren devlet, neden işçi ve emekçi yığınlarına karşı düşmanca bir tutum içinde? Devlet, işçi ve emekçilerin konut sorununu çözmek, onları ucuz ve sağlıklı konutlarda barındırmak, kiralari üzerinde denetim uygulamak vb. için neden hiçbir adım atmıyor? Tersine, uyguladığı politikalarla bunun önünde neden bir engel teşkil ediyor?

Tüm bu sorunların yanıtı, düzenin ve devletin burjuva sınıf karakterinden bağımsız olarak kavranamaz. Tüm bu gerçekleri, sermayenin sınıf egemenliğinin ve sınıf çelişkilerinin konut-barınma alanındaki dolaysız yansımaları olarak görmek gerekir. İşçi ve emekçilerin konut-barınma sorunu, nedenleri ve sonuçlarıyla, kapitalist düzenden ve bu düzen içinde sömürülen, ezilen, baskı altında tutulan sınıfsal konumlarından bağımsız kavranamaz. Sınıfsal bakış açısı, hem sorunun gerçek kapsam ve niteliğiyle kavranmasını sağlar, hem de çözümün yegane yolunu gösterir.

Tüm öteki temel toplumsal sorunlar gibi konut sorununun da çözümü sermayenin sınıf egemenliğinin yıkılmasından, sosyalist bir toplumsal düzenin kurulmasından geçmektedir. Bu sadece sorunu işçi sınıfının çıkarları açısından doğru bir şekilde kavrayan bilimsel sosyalist teorinin ortaya koyduğu bir gerçek değildir. Yanısıra, sınırlı tarihsel deneyimler üzerinden pratikte de kanıtlanmıştır ki, işçi ve emekçilerin, kır ve kent yoksullarının barınma sorununu çözebilecek yegane düzen, sosyalizmdir.

Türk Devleti'nin Türkmenlere Dönük İkiyüzlü Politikası

"Turan" atının dizginleri kimin elinde?

Doğu Bloku'nun çöküşü ve Sovyetler Birliği'nin dağılışı ile birlikte eski dünya dengeleri alt üst oldu. Balkanlar, Kafkasya ve Ortadoğu'da ortaya çıkan boşluk alanları ve kurulan yeni devletler, emperyalist kapitalist güçler arasında bu alanlara dönük hegemonya mücadelesinin yükselmesinin de beraberinde getirdi. Bu gelişmeler Balkanlar, Kafkasya ve Ortadoğu'nun orta yerinde bulunan Türk devletinin de geleneksel dış politikasında bir değişikliği dayattı.

Türkiye "tarihsel ve kültürel bağlarını" kullanarak bu bölge ülkeleri üzerinde nüfuz kurmaya, emperyalistlerin çıkar mücadelesine katılmaya, onlara aracılık etmeye yöneldi.

Bu yönelişi sadece yeni dünya koşullarının gerektirdiği dış politika ihtiyacı biçimlendirmiyordu. Türk devleti aynı zamanda çözümsüz iç sorunlarının üzerinde de bu sayede örtmeyi umuyordu. Emperyalist şovenist hayalleri yığınlarla bir kurtuluş yolu olarak sunmak, pantürkist, panislamist düşüncelerle onları zehirlemek için de bir fırsat sayıyordu bu dış politika açılımlarını.

Ne var ki, Türk devletinin kendi çevresine dönük emperyalist hayalleri yeterli dayanaklı değildi. Balkanlar'da, Kafkasya'da, Orta Asya'da uğradığı ilk hezimetler, bu bölgelerde oynayabileceği rolün sınırlarını da göstermişti.

Türk devletinin "Türk ve İslam dünyası" ile "tarihsel ve kültürel bağları" ancak ABD'nin bölge politikası ve çıkarları ile çakıştığı durumlarda bir işe yarayabilmiştir. Ancak bu durumlarda "turan" atı şahlanmış, Orta Asya'nın petrol steplerinde, Balkanların hassas bölgelerinde "dörtala" koşmaya heveslenmiştir.

Bosna politikası bunun tipik bir örneğidir. Azerbaycan deneyimi ise bunu tersten göstermiştir. Türk devleti Azerbaycan'da boyundan büyük işlere kalkışmış, Elçibey üzerinden Azerbaycan yönetimi üzerindeki nüfuzunu arttırmak istemiştir. Azerbaycan petrollerine hakim olmanın, hiç değilse bu emperyalist talan sofrasından büyük bir lokma kapmanın hayalini kurmuştur. Türk faşistleri Rusya'ya karşı cihad açıp sözde bağımsız Azerbaycan uğruna bu ülke topraklarında CIA, MOSSAD ve MIT'in ortak yönlendirmesi altında hummalı faaliyetlere girişmişlerdir. Amaçları Azerbaycan'ı Rusya'nın nüfuzundan kurtarıp, ABD'nin nüfuzu altına sokmaktır. Ancak Rusya'nın

ağırlığını koymasıyla Elçibey ile birlikte Türk devletinin Azerbaycan hesapları da suya düşmüştür. Sonuçta Rusya'nın petrol payı artmış, Türkiye'nin ise azalmıştır. Asıl egemen ABD için ise, Elçibey'in gidip Aliyev'in gelmesiyle fazla bir şey değişmemiştir.

Azerbaycan hezimetinden sonra Türk faşistleri ABD'ye Elçibey'e destek vermediği için kızışmışlardı. Kızgınlıkları, ABD tarafından aşağılık bir şekilde kullanılmalarına değil, kullanıldıktan sonra bir tarafa atılmalarına dönüktü. Gerici burjuva milliyetçiliğinin "kişilikli", "bağımsız" dış politika bağırıtlarının arkasında, emperyalizme hizmetlerinin karşılığını alamamanın acısı yatar. Eh, "kötü tüccarın" namusu bu kadar olur! Bunlar da göstermektedir ki, Türklerin "turan" atı, gerçekte dizginleri emperyalizmin elinde olan ve bizzat bölgedeki "Türk" halklarını hedefleyen bir "truva" atıdır. Emperyalizmin desteği olmadan değil bir adım atacak, kişinecek halde bile değildir.

"Türk ve İslam dünyasına liderlik" demagogisi, Türk devletinin ABD emperyalizmi için Ortadoğu'da bekçi, İslam dünyası ile ilişkilerde köprü, Orta Asya ile ilişkilerde taşeron konumu üzerine kuruludur. Türkiye'nin Balkanlardaki kışkırtıcı faaliyetleri bütünüyle ABD'nin dümen suyundadır. Türk devleti bu bölgelere dönük olarak emperyalizmin hizmetinde gerici, militarist, saldırgan bir dış politika izlemektedir. Milli menfaatler demagogisiyle emperyalistlerin hizmetine koşmakta, bu bölgeler üzerinde emperyalist kölelik ilişkilerinin pekişmesine, doğal kaynaklarının emperyalistler tarafından yağmalanmasına aracılık etmektedir. En Türkçü, en Turancı, en İslamcı geçinen faşistler Orta Asya ve Kafkaslar'da bizzat emperyalizm ve siyonizm için misyonerlik görevine soyunmuşlardır. Tıpkı Türkiye'de emperyalistlerin ve yerli ortaklarının bekçi köpekliğini yaptıkları gibi.

Balkanlar'da olduğu gibi Orta Asya'da da Türkiye'nin rolü, ABD emperyalizminin çıkarları tarafından belirlenmektedir. Türki Cumhuriyetlerde ise üzerine düşen misyon, ABD ve İsrail firmalarına aracılık, taşeronluk yapmaktan ibarettir. "Tarihsel ve kültürel bağlar", emperyalistlerin ve siyonistlerin yolunu düzlemek için kullanılmıştır.

Türk devleti bir süredir de Irak'taki Türkmenlere yönelerek "aktif" dış politikasında yeni bir kanlı sayfa açmaya hazırlanıyor. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Musul-Kerkük: "Kuzey Irak'taki misakı milli toprakları"

Bilindiği gibi Güney Kürdistan'da belli bir Türkmen azınlığı yaşamaktadır. Türkmenlerin yoğun olarak yaşadığı topraklar daha çok Güney Kürdistan'ın iki önemli kenti olan Musul ve Kerkük civarındır. Musul ve Kerkük'ün petrol yatağı olması bu bölgeyi yüzyılın başından beri emperyalistlerin ve diğer bölge güçlerinin nüfuz sağlamak, hakim olmak için üzerinde çektiği bir alan haline getirmiştir. Musul-Kerkük üzerinde hak talep etmek ve buralardaki petrol yataklarına sahip olmak sömürgeci Türk devletinin de geleneksel özlemidir. Bu bölgenin eskiden Osmanlıların egemenliği altında olması bu doğrultuda taşınan hayallerin tarihsel temelidir.

1. Emperyalist savaş sonrasında bölgenin haritası emperyalist çıkarlar doğrultusunda yeniden çizilirken, Türk devletinin payına Kuzey Kürdistan düşmüştür. Türk devleti o koşullarda bununla yetinmek zorunda kalmıştır. Fakat Türk devleti sömürgeci, yayılmacı hedeflerini bir kenara atmamış, Musul-Kerkük üzerindeki egemenlik özlemlerini içten içe sürdürmüştür.

Dünya koşulları ve bölge dengeleri uzun yıllar Türkiye'nin Musul ve Kerkük üzerindeki hak iddiasının resmi ve aktif bir dış politika haline gelmesine el vermemiştir. Bu alan uzun bir dönem ırkçı faşistlerin ve İhsan Doğramacı gibi misyonerlerin propaganda malzemesi olarak kalmıştır. Türk devlet yöneticileri aynı yıllarda Irak Türkmenlerinin adını ağzına almaktan bile kaçınmışlardır. 1925 Türk-İngiliz-İrak antlaşmasında, 1937 Sadabad Pakti'nde, 1946 Türk-İrak dostluk anlaşmasında, 1955 Bağdat Pakti'nde, Türk devleti Musul-Kerkük ya da Türkmenlerle ilgili hiç bir talepte bulunmamış, sözünü bile etmekten kaçınmıştır. 1959'da Irak devletinin Kerkük'de giriştiği Türkmen kıyımına da aynı şekilde sessiz kalmıştır. Sermaye devletinin bu tutumundaki tayin edici etkenlerin başında, Kuzey Kürdistan üzerindeki egemenliğini koruma ve sömürgeci suç ortağı Irak devleti ile bu doğrultudaki ittifak çıkarları gelmiştir.

Türk devleti bu dönemde, Kürt ulusal hareketinin denetim altında tutulmasının ve ezilmesinin bir aracı olarak, Irak'ın Güney Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğine tam destek vermiştir. Bu çerçevede bölgede yaşayan Türkmenlerle ilişkileri de Irak devletinin desteklenmesi yönünde olmuştur.

Irak devleti ise, petrol bölgelerinde yoğunlaşan Türkmen nüfusunu, Türk devletinin yayılmacı emelleri karşısında

potansiyel bir tehlike olarak görmüş, uyguladığı baskı politikasını dönem dönem katliamlara dek vardırmıştır. Türk ve Irak devletlerinin Türkmenler üzerinden kendi gerici çıkarları için çekişmelerinin kanlı faturası, sonuçta Türkmenlere kesilmiştir. Öte yandan Irak devleti, bölgedeki Türkmenler ile Kürtleri birbirlerine karşı kışkırtıp kullanmaktan da geri durmamıştır.

Türk devletinin Musul-Kerkük özlemleri, İran-İrak savaşı sırasında, savaşın İran lehine dönmeye başlamasıyla birlikte yeniden alevlenmişti. Asıl kibriti çakan ise ABD idi. İran'ın Musul-Kerkük'ü ele geçirme ihtimali belirince, Türk devletinin İran'a karşı savaşa girmesi ve Musul-Kerkük'ün işgali ABD tarafından gündeme getirildi. Aynı politika, 1958'de General Kasım'ın iktidarı ele geçirmesi sonrasında, Irak'a karşı savaş girişimiyle de gündeme getirilmişti. Türk devleti sözde "Irak'ın toprak bütünlüğünü dış mihraklara karşı korumak için" Musul ve Kerkük'ü işgal edecekti. Asıl korunmak istenen ise emperyalistlerin bölgedeki petrol çıkarlarıydı.

O yıllarda Musul-Kerkük emelleri, Türkmenlerle "soydaşlık" bağından çok, bu toprakların sözde Osmanlı mirası olması ve sözde "misakı milli" içerisinde yer almasıyla temellendirilmeye çalışılıyordu. Bu yoldan sadece Türkmenler üzerinde değil, Kürtler ve Güney Kürdistan üzerinde de hak ilan edilmiş oluyordu.

Türkmen politikasında Türk devletinin iğrenç ikiyüzlülüğü

Körfez savaşı sonrasında söz konusu bölgedeki değişikliklerin neler olduğu biliniyor. Emperyalistlerin Ortadoğu'daki hegemonya savaşının temel alanlarından biri G. Kürdistan topraklarının denetimi üzerinde odaklanıyor. Bölgedeki Türkmen nüfus, onları kendi yayılmacı emellerinin ve emperyalizmin hizmetine koşmak isteyen Türk devletinin yeniden ağızını sulandırıyor.

Bugün Türk devleti, Türkmenlerin adını ağzından düşürmüyor. Türkmenleri soydaş ilan ediyor, ulusal haklarının hamisi rolüne soyunuyor. İçlerinde Türkmenlerin kendi kaderini tayin hakkının tanınmasını talep edenler dahi var. Bu ne iğrenç bir ikiyüzlülüktür. Kuzey Kürdistan'ı ilhak eden, sömürgeci egemenliğini Kürt halkına soykırımlarla dayatmaya çalışan, Kürt ulusal özgürlük mücadelesini kanla boğmaya çalışan, kendi sınırlarını Kürtlerin yanısıra bu topraklarda yaşayan bütün halklara zindan eden sömürgeci faşist sermaye

devleti, Irak devletine karşı Türkmenlerin ulusal haklarının savunucusu kesiliyor! Hem de Irak'taki Türkmenlerin bölgedeki Kürtlerle eşit etnik, kültürel ve yönetsel haklara sahip olması gerektiğini talep ederek! Türk devleti, halklar arasında eşitlik istiyor! Uluslararası kamuoyunu bu konuda duyarlı olmaya, adilane davranmaya davet ediyor!

Türk devleti dün, bir yandan, "içerde" Kürt halkının en temel haklarını inkar edip katliamlar örgütlerken, diğer yandan "dışarda" Bulgaristan'daki Türklerin ulusal etnik hakları üzerinden demagoji yapıyordu. Ama bugün, "içerde" aynı politikayı şiddetle sürdürürken, "dışarıda", sınırının üç karış ötesinde, Türkmenlerle Kürtler arasında eşit hak talep etmesi, Türk devletinin bu ikiyüzlülüğünü daha da iğrenç kılıyor.

Son dönemde burjuva ideologların, CIA ve MİT'in kalemlerinin, "Türkmen sorunu" üzerine yazıp çizmeleri artmıştır (Bkz. "Avrasya Dosyası", "Strateji", "Yeni Forum" vb. MİT bağlantılı "akademik" yayınlar). Dün Türk devleti yetkililerince bile toplam 400-500 bin olarak ifade edilen Irak Türkmenlerinin nüfusu bugün 3, hatta 3.5 milyon olarak iddia ediliyor. Irak sömürgeciliğinin Türkmenleri nasıl ezdiği, Kürtlerin haklarından söz edilirken Türkmenlerin nasıl unutulduğu, Türkmenlere dönem dönem tanınan bazı etnik-kültürel hakların nasıl geri alındığı ya da kağıt üzerinde kaldığı tartışılıyor. Türkmenlerin Irak devleti tarafından nasıl asimilasyona uğratıldığı, köy isimlerinin nasıl değiştirildiği, nasıl sürgün edildikleri, nasıl katledildikleri vb. üzerine sayfalar dolduruyorlar. Bu "yazarlar" Irak anayasalarında Türkmenlere dönük eşitsizlikleri, haksızlıkları didik didik inceliyorlar. Türkmenlere bölgedeki Arap ve Kürtler ile eşit haklar ve yanısıra kendi kaderini tayin hakkı talep ediyorlar! Tüm bunlar, "Kürt halkı, Kürt halkının ulusal hakları" sözünü edenleri dahi hapse atan, partileri bu yüzden kapatan, yöneticilerini bu yüzden idamla yargılayan, sömürgeci savaşta kan içmeye doymayan TC devletinin kalemlerini tarafından yazılıyor!

Gerçek şu ki, dün olduğu gibi bugün de bölgedeki Türkmenlerin etnik, kültürel, toplumsal, ekonomik, siyasi sorunları, gerçekte Türk devletini zerre kadar ilgilendirmiyor. Türk devleti bunları bahane ederek, Türkmenleri kendi gerici çıkarlarına alet etmenin, Musul ve Kerkük'ün petrol yatakları üzerinde nüfuz sağlamanın hesabını yapıyor. Ve bu politikasını sadece "dışarıda" ABD'nin dümen suyunda yayılmacılık için değil, aynı zamanda "içeride" Kürt ulusal hareketini ezmek, sömürgeci egemenliğini sürdürmek için bir dayanak olarak kullanmaya çalışıyor.

Yeter ki ABD "evet" desin!

Türk devlet yetkilileri yıllardır ABD'nin "Türkmen sorununu" gündemine alması için çabalıyorlar. ABD'nin "Türkmen sorununu" gündemine alması, Türkmenleri bölgedeki kanlı hegemonya politikasında kendi emperyalist çıkarlarının bir dayanağı olarak kullanması anlamına geliyor. Örneğin "Ortadoğu" gazetesi yazarı faşist Ferruh Sezgin, "Irak'ta Türk Hakları Yok mu?" başlıklı yazısında, Irak devletine karşı

Kürt ve Şii cephelelerinin yanısıra Türkmen cephesinin açılması gerekliliğini, "Amerika menfaatleri açısından" daha 1992 yılında şöyle formüle ediyordu:

"ABD yönetiminin kararsızlığı şurada: İki cephe bir bütünlük teşkil edemeyeceğine göre, Amerikan menfaatleri hangi cephenin desteklenmesini ya daha hangi cephe üzerine daha çok oynanmasını gerektiriyor? Cevabı tam olarak bulunmayan soru, bu.

Birinci cephe desteklenirse, Kürt ağırlıklı bir muhalefet, bütün Irak'ı temsil edebilmekten çok uzak olacak. İkinci cephe desteklenirse, sadece Şiiilerin de bütün Irak'ı temsil edemeyeceğinin yanısıra, güçlenecek olan Şii hareketinin yeni ivmesi, Arap yarımadasındaki Amerikan uydusu yönetimleri birer birer devirebilecek. Ya Irak Türkleri? Bu kaostan yararlanarak, Irak Türkleri için teminatlar aramak Türkiye'nin görevleri arasında değil mi? Türkiye'nin önünde, Irak Türklerine yeni teminatlar getirebilmek ya da Turan yolunda bir önemli adım atmak gibi tarihi bir şans yatıyor."

Türk devleti, ABD'nin bölgedeki Kürtlere -Talabani ve Barzani gibi işbirlikçilere- dayanmak yerine Türkmenlere dayanmasını, hiç olmazsa temel dayanaklardan birinin de bu olmasını sağlamaya çalışıyor. Bölgedeki son gelişmeler, işbirlikçi Kürtler arasındaki iç savaş ve yanısıra bunların Irak ve İran devletleriyle girdikleri ilişkiler, tüm bunların ABD nüfuzuna zarar vermesi, aklısıra Türk devletinin bu önerisini daha rasyonel kılıyor. Türk devleti ABD'ye; "Kürtlere güvenilmez, Kürtlere verilen destek sonuçta PKK'yi güçlendirir ve döner sizi bizi vurur. Oysa Türkmenler saftır, uysaldır, Irak devletine karşı bugüne kadar tek bir kurşun bile sıkmamışlardır, hiç bir devrimci tehlike arz etmezler, onları nasıl istersek öyle kullanırız" diyor.

Türk devletinin Türkmen politikasını resmi ağızlarından daha yüksek sesle ifade etmeye başlaması, Çiller'in ABD gezisi sırasında bu politikaya onay alınması sonrasında gerçekleşiyor. Aynı gezide Çiller ABD yetkililerine şunu söylüyordu: "Bugüne kadar ne istediniz de yapmadık, talep etmediğiniz şeyleri de yerine getiremedik ki!" Bu cümleler dahi Türkmenlerin hangi çıkarlara alet edilmek istendiğini göstermeye yeter. Türkmenler, Ortadoğu'da emperyalistlerin kanlı satranç tahtasına, ABD'nin yeni bir piyonu olarak TC'nin "turan" atının himayesinde öne

sürülmek isteniyor.

Türkmenler ABD ve TC'nin gerici çıkarlarına kurban edilmek isteniyor

Türk devleti bu politikadan çok yönlü çıkar sağlamak amacıyla. Birincisi, ABD'nin Türkmenleri dayanak olarak kullanması, Türk devletinin de bölgedeki egemenlikten pay alma ve yayılmacılık imkanlarını arttıracak. İkincisi, Türkmen kozu Barzani'nin bölgedeki egemenliğini dengelemenin ve onu PKK'ye karşı savaşa zorlamanın bir aracı olarak kullanılmaya çalışılacak. Üçüncüsü, bizzat Türkmenler silahlandırılarak PKK'ye ve gerektiğinde bölgedeki diğer Kürt hareketlerine, Şii muhalefetine ve Irak, İran, Suriye devletlerine karşı kullanılmaya çalışılacak.

Bu politika doğrultusunda gündeme getirilen ilk adım, G. Kürdistan'da işbirlikçi Kürtlerin yönetimine Türkmenleri de ortak etmektir. G. Kürdistan'daki sözde güvenlik bölgesini Türkmen nüfusunu da kapsayacak şekilde genişletmektir. Türk devleti bunun için, bugün kendi içinde 12 parçaya ayrılmış olduğu söylenen ve her biri aşiret çıkarları temelinde birbiriyle ihtilaflı dağınık Türkmen gruplarını kendi güdümü altında birleştirmeye çalışıyor. MİT ve Kontgerilla bölgedeki Türkmenler arasında hummalı bir faaliyet yürütüyor. Dağınık Türkmen gruplar merkezi Ankara'da bulunan sözde Türkmen cephesi çatısı altında örgütlenmeye çalışılıyor. İşbirlikçi reisler satın alınarak Türkmenler silahlandırılmaya ve PKK'ye karşı savaşa hazırlanıyor. Türk devleti, Türkmenleri faşist turancı sömürgeci propagandayla zehirliyor. Bir yandan da ABD'ye Türkmenler üzerinden yeni bir ajan ordusu örgütlemeye çalışıyor. Türkmenler ise daha şimdiden işbirlikçiliğin tokatını yemeye başlamış durumdalar. Saddam'ın '96 yazındaki saldırısı ile bölgedeki Türkmenler de katledilirken, bunların işbirlikçi reisleri Ankara'da Türk devleti tarafından ağırlandırmakla meşgullerdi.

Türkmenler Türk Devleti ile işbirliğini redetmelidir

Eğer Türkmenler üzerlerine oynanan bu politikaya alet olursa birer maşa olarak ateşin içine itilecekler. Türkmenlerle Kürtler ve Araplar arasındaki düşmanlık daha da kışkırtılacak. Türkmenler ABD'nin ve TC'nin aracı askerleri, ajanları olarak onların çıkarları doğrultusunda

kullanılacaklar. Gerektiğinde Irak devletinin önüne bir hedef tahtası olarak sunulacak, bir yem olarak atılacaklar. Türkmenler açısından ulusal-kültürel hakların, özgürlüğün kazanılması değil, köleliğin en onursuz biçimde devam etmesi anlamına gelecek. Emperyalistlerin ve bölge devletlerinin çıkar çatışmasında kapitalistlerin petro-dolarları uğruna kurbanlık koyun gibi kardeş kavgalarına, kıyımlara sürülecekler.

Türkmenler bugüne kadar Türk devletinin ne hayrını görmüşlerdir? Türk sermaye devleti, TC hapishanesinde yaşayan halklara, emekçilere kölelikten, sefaletten, zulümden başka ne vermiştir ki, Türkmenlere ne verebilir? Daha dün Körfez savaşı sonrası, Irak sömürgeciliğinin Kürtlerle birlikte Türkmenlere yönelik giriştiği katliama Türk devleti bizzat seyirci kalarak destek vermedi mi? Türk devleti daha dün Saddam'ın zulmünden kaçarak Kürtlerle birlikte göç eden Türkmenleri toplama kamplarına doldurmaya ve kendi sınırları dışına sürmeye kalkışmadı mı? Türk devletinin aynı demagojilerine kanarak Bulgaristan'dan Türkiye'ye göç eden "soydaş"ların bugünkü durumları nedir? Türk devleti bir dış ve iç politika malzemesi olarak kullandığı, kendi gerici çıkarlarına alet etmeye çalıştığı bu insanlar Türkiye'ye göç ettiklerinde dönüp de yüzlerine bakmış mıdır? Türk devletinin "tarihsel ve kültürel bağlar" demagojisi ile çengel attığı ve ABD emperyalizmine bir yem olarak sunduğu Azerbaycan halkı ve toprakları bugün emperyalist-kapitalist boyunduruk altında sömürülüp yağmalanmıyor mu? Bosna'da dökülen "müslüman kanı" üzerine duygu sömürüsü yapan Türk devleti, bu savaşın taraflarından biri olarak aktif kışkırtıcısı değil mi? Türk devleti, dün çıkarları öyle gerektiriyor diye Türkmenler karşısında sağır dilsizi oynuyordu, bugün Türkmenleri el üstünde tutuyor gözüküyor. Oysa Türk devletinin gerici burjuva politikası özünde aynıdır, değişen sadece koşullar ve çıkarlardır. Bu politikayı belirleyen ise, dün olduğu gibi bugün de Türk burjuvazisinin sefil çıkarları ile emperyalizmin bölge çıkarlarından başka birşey olmamıştır.

Türkmenler özgürlük için mücadele yolunu seçmelidir

Türkmenler Türk devletinin ve onun aracılığıyla emperyalistlerin gerici çıkarlarına alet olmayı kabul etmemelidir. Türkmenlerin tek bir kurtuluş yolu vardır. Bu yol, sömürgeci Irak devletine karşı, emperyalizmin bölgedeki egemenliğine karşı, Türk, İran, Suriye vb. devletlerin gerici sömürgeci çıkarlarına karşı, bölgedeki Arap ve Kürt halklarıyla birleşmek ve bağımsız devrimci savaşı yükseltmektir. Bölge proletaryası ve emekçi halklarıyla güçlerini birleştirmektir. Bu yolda atılacak her ileri adım, özgürlüğün ve gerçek kurtuluşun önünü açacaktır. Tersine ise, gerici savaşlarda kardeşin kardeşi boğazlamasını getirecektir. Köleliğin, sefaletin batağına daha fazla saplanmak, işbirlikçiliğin çamuruna bulaşmak anlamına gelecektir. Türkmenler, bölgedeki Kürt, Arap, Fars, Türk ve diğer halklardan kardeşleriyle birlikte emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı özgürlüğün, özgürlük için devrimci savaşın yolunu seçmelidir.

İran'da seçim sonuçları İran halkı nefes yollarını açmak istiyor!

İran cumhurbaşkanlığı seçimlerinin sonuçları, uluslararası gözlemcilerin beklenti ve tahminlerini boşa çıkardı. Böylece İran bir kez daha uluslararası kamuoyunun gündemine girdi.

1979 devriminden bu yana İran uluslararası düzeyde büyük ölçüde karantinaya alındı. Uzman gözlemcilerin dahi seçim sonuçlarına ilişkin tahminlerinde bozguna uğramaları, bu ülke toplumuna sadece mollalar ve onların temsil ettiği klişeler üzerinden bakıldığını ortaya koyuyor. Bu yanlış ve ona kaynak oluşturan ilgisizlik başta ABD olmak üzere batılı emperyalist güçlerin, haklı, İran hakkında estirdikleri kültürel terörün bir sonucudur. İran halkı, topluma hükmeden bir avuç imam güruhu ile aynı kefeye konarak, aynı değerleri paylaştığı varsayılarak, eşanlamlı anılmaktadır.

Rekor düzeyde bir katılım sonucu 20 milyonu aşkın seçmenin desteğini alan ve düzenin resmi adayını hezimete uğratarak devlet başkanlığına seçilen eski kültür bakanı Muhammed Hatemi'nin seçim zaferinin kendi başına kayda değer bir önemi yoktur. İran'da bu seçimlerin ortaya çıkarttığı sonuçlarla ne düzen değişmiştir ne de politika. Sorunun önemi pratik değil potansiyel niteliktedir. Yani seçim sonuçları, nerdeyse yinî yıldır dehşet verici bir terör altında tutulan, çağdışı parangalar vurulmuş, sessizliğe mahkum edilmiş İran toplumunun ve emekçi kitlelerin ruh haline ilişkin önemli bazı ipuçları içermektedir.

Bugün önemli olan sözkonusu halk oylamasının arka planında duran sorunların, taleplerin ve bu ülke toplumunun gizli dinamiklerinin isabetli tespiti. Seçim sonuçları vesilesiyle irdelenmesi gereken emekçilerin, halkın oy bültenine yükleyerek ifade etmeye çalıştıkları mesajdır.

Bir seçimden hareketle İran toplumundaki gelişmelere ilişkin sağlıklı, isabetli bir değerlendirme yapmak oldukça zordur. Bunun kuşkusuz ilk nedeni mollalar düzeninin uyguladığı sansür ve estirdiği terördür. İkincisi ve en azından birincisi kadar önemli olan diğer bir faktör ise dünya genelinde haber ve bilgi tekeli elinde tutan, denetleyen, tasnif eden, eleyen burjuva medya ve onun arkasındaki güçlerin, yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu ülkeye ilişkin tavrıdır. İran toplumunun gerçeği, batı kamuoyuna kabul ettirilen kalıplaşmış imaj ve önyargıları beslediği ölçüde yansıtılmaktadır. Bir başka ifade ile 1979 devriminden bu yana, önemli ölçüde dünya genelinde ve özellikle de Batı Avrupa'da, İran denilince akla gelen ilk ve tek şey mollalar düzeninin

cehaleti, yobazlığı, barbarlığı, çağdışı uygulamalarıdır.

İran toplumu ve mollalar düzeni aynı kefeye konularak tabi tutulduğu yaptırım politikasının esas nedenleri açıktır. 1979 yılında ABD emperyalizminin İran'da yediği tokatın acısı henüz dinmemiş, sadık uşağı Şah'ın dünyada saklanacağı bir delik bulmakta çektiği zorluklar henüz unutulmamıştır demek biraz abartılı olabilir. Ancak halen bir gerçeklik payı taşımaktadır. Emperyalizm, Saddam'ı İran'a saldırtmakla ve böylece yüzbinlerce insanın kanını boş yere akıtmış olmakla tatmin olmuş bulunmaktan uzaktır. ABD, petrol musluklarının açılmasını ve petro-dolarların Texaco'un, Mobil'in, Shell'in, BP'nin, Elf'in vb. kasalarına doğrudan akmasını, İran toplumunun iktisadi, politik ve kültürel bağlamda açık bir pazara dönüştürülmesini talep etmeye devam etmektedir.

İran'a karşı yürütülen bu abluka politikasının bir diğer pratik işlevi daha mevcuttur. Emperyalist metropollerde tekeli burjuvazi işçi sınıfına, emekçilere daha kolay hükmetmenin yolu, bir çok deşikenin yanısıra, her zaman ortak bir düşman, bir umacı keşfetmekte bulmuştur. Yüzyılın başlarında Ekim Devrimi ve ardısıra oluşan Doğu Bloku bu bakımdan emperyalist burjuvazinin işini kolaylaştırmıştı.

Ancak, sözkonusu oluşumların dağılması aynı ihtiyacı tekrar gündeme getirdi. Son yıllarda bu iç politika ihtiyacı İran Mollalar Cumhuriyeti üzerinden islam karşıtlığı ile temin edilmeye çalışılmaktadır. Fakat bir yandan İran rejimi şeytanlaştırılırken, diğer yandan-da Suudi Arabistan kralı ve Kuveyt emirini Saddam'dan korumak için bir haçlı seferi başlatılmaktadır. Afganistan'da Dağlık Araplar ve Talibanlar'ı hiç yoktan türetmekte,

desteklemekte ve iktidar etmektedir. Yine ABD Cezayir'de FIS ve GIA'ya samimi göz kırpmalarını sürdürmektedir. Bu tavrın özünde bir çelişki yoktur. Sadece emperyalizmin çıkarlarını korumak ve kollamakta sergilediği realizmi göstermektedir.

İran'da teokratik molla rejimi esas olarak dört dayanak üzerine yaslanarak ayakta durabilmektedir. Birincisi, petrol ya da daha geniş anlamda ülkenin zenginliği, ikincisi dizginsiz devlet terörü, üçüncüsü hep dorukta seyreden din istismarı, dördüncüsü ise ABD düşmanlığında ifadesini bulan içeriksiz, kof bir anti-emperyalizm söylemi. Bunlar İran molla rejiminin genel karakteristikleridir. Bunun yanısıra, Irak'la sekiz yıl boyunca süren savaş rejiminin oturmasına ve palazlanmasına hizmet etmiş, Salman Rüsti olayının kullanımı ideolojik bağlamda rejime nefes aldirtmiştir.

İran cumhurbaşkanlığı seçimlerinin sonuçları ancak bu ve bunlara benzer genel gözlemler dikkate alınarak değerlendirildiğinde gerçek anlamı gün ışığına çıkartılabilir.

15 yaşını doldurmuş yaklaşık 33 milyon seçimin sandık başına çağrıldığı seçimlere düzenin getirdiği sınırlamalar, yasaklar ve son elemelerin ardından ancak dört aday katılabilirdi.

Adayların başında yer alan meclis başkanı Ali Ekber Natek Nuri, başta "devrimin" manevi önderi Ayatullah Ali Humeyni olmak üzere, düzen kurumlarının, islam cumhuriyeti manevi eşrafının, belli başlı dini gruplarının ve tüccar tabakasının desteğine sahip olarak düzenin resmi adayı sıfatıyla seçimleri sorunsuz, hatta ilk turda kazanacağı bekleniyordu. Seçimlere demokratik bir nitelik verme rolüyle, muhalif aday olarak katılan ve devlet başkanı Ali Ekber Haşemi Rıza'nın tanınan eski kültür bakanı Muhammed Hatemi'ye

ise seçilme şansı tanınmıyordu. Diğer iki adayın (Muhammed Muhammedi Reyşari ile Rıza Zavarey) ise bu seçimlerde figüranlık dışında hiç bir rolü ve ciddiyeti olmamıştır.

Düzenin resmi aday Ali Ekber Natek Nuri rejimin muhafazakar kanadının ve onun sosyal tabanını oluşturan kesimin, özellikle de tüccar sınıfının çıkarları ve talepleri doğrultusunda Humeyni'nin radikal çizgisinde direnmeyi, Rafsancani döneminde iktisadi alanda yürürlüğe konmuş bazı çekingen liberal açılımların önünü kapatmayı önermekteydi. Eski kültür bakanı Muhammed Hatemi ise toplumsal yaşamın her alanında, iktisadi, politik, sosyal ve kültürel düzeyde çıkmazda olan ve toplu iflası petrol gelirleri sayesinde erteleyen rejime Rafsancani gibi pragmatik ve liberal açılımlarla nefes aldirtmayı, ömür kazandırmayı önermektedir.

Muhammed Hatemi tam da bu çerçevede şeriat kurallarının uygulamasında bir gevşemeye gidilmesini, politik, sosyal ve kültürel alanda yürürlükteki politik denetim ağının seyrekleştirilmesini, yaptırım politikasının ılımlılaştırılmasını, kişi hak ve özgürlüklerine daha fazla saygı gösterilmesini, toplumsal yaşamda kadınlara, gençlere ve aydınlara yer verilmesini, gelir dağılımında nüfusun ezici bir çoğunluğunu oluşturan yoksulların durumu dikkate alınarak bazı gelir dağılım düzenlemelerine gidilmesini savunmaktadır.

İran halkının tercihi sunulan bu iki seçeneğin arasındaki farklılıklar aslında, ifade biçimi ne olursa olsun, nüans düzeyindedirler. Rejimin iskeletini oluşturan temel ilkelerde hemfikir olan her iki kanat, muhafazakarlar ve liberaller, sonuçta uzlaşarak hareket etmek durumundadırlar. Ama acı gerçek odur ki, İran toplumunun bundan fazla bir seçeneği de yoktur. Çünkü mollalar yurt dışına kaçma fırsatı bulamayan bu toplumun dinamik güçlerini toptan kılıktan geçirilmiş, düzene karşı çıkma potansiyelini taşıyan ya da taşımaya yatkın olan tüm kesimleri fiziken ortadan kaldırma yoluna gitmişlerdir. Böylece onbinlerce insanı katleden mollalar rejimi petrolün yanısıra insan kanı ile beslenerek yaşamını sürdürmüştür.

Muhalif aday Muhammed Hatemi'nin seçmenlerin ezici çoğunluğunun desteğini almasından çok daha önemli olan rejimin resmi aday Ali Ekber Natek Nuri'nin uğradığı hezimettir. Seçim sonuçları mollaların İran halkına çektiydikleri, yürürlükteki ifade özgürlüğünün sınırları ve devlet aygıtının tüm kurumlarıyla seçim kampanyası boyunca resmi adayın

İran'da seçimler ve bazı olgular

"İran halkı ilk defa iktidardaki politik ulemanın planını tersyüz etti", diyor bir öğrenci. "Protestocu seçmenin başarısı", "sandıkta devrim" -bunlar İran'da yapılan seçim sonuçlarına gösterilen ilk tepki ve yorum biçimleri.

33 milyon seçmenin kullandığı oyun %70'e yakını alan islami cumhuriyetin eski kültür bakanı Seyid Muhammed Hatemi'ye seçim öncesinde bir şans tanınamaktaydı. Oysa İslami devrimin bekçisi sayılan iktidardaki Molla kastının adayı Nateh Nuri beklenmedik bir yenilgi yaşadı.

Neden Hatemi?

Şah rejiminin devrilmesine yolaçan, 1979 devrimini izleyen ekonomik ve siyasal gelişmelere bakıldığında, halkın egemen molla rejimine olan tepkisi kolay anlaşılacaktır.

Devrimin yozlaştırılması sürecinde toplumun bütün dinamiklerini bunaltıcı bir din kuralları saldırısı içinde boğmaya çalışan egemen molla kastı, her türlü ileri ve muhalif siyasal hareketliliğe acımasızca saldırdı.

Halkın Şah monarşisinin tahtına son vererek elde ettiği siyasal özgürlükler, adım adım yok edildi. Başta işçi sınıfı olmak üzere, diğer emekçi sınıfların her direnişi, "gavurların oyunları" biçiminde nitelendirilerek bastırıldı.

Bu bunaltıcı politik atmosfere, uygulanan ekonomik politikaların yükleri eklenince, halk kitleleri bu egemen ortaçağ kastını taşıyamaz hale geldi. İşçilerin öğrencilerin yıllardır biriktirdiği politik potansiyel her fırsatta kendini dışa vurdu.

Bölgenin en büyük diktatörlüğünün egemenliğine son veren bir halk, ellerinde sillahlarla Tebriz sokaklarında SAVAK'ın gizli ölüm mangalarıyla silahlı çatışmalara giren petrol işçileri, devrimde önemli bir rol oynayan kadınlar ve öğrenciler, uzun süren bir sessizliği kabul edemedi.

Tarihsel bir kültür birikimine sahip İran halkı devrimin ateşi içinden politikleşerek çıkmıştı. Mollaların bu halka biçtiği kabuk çoktandır dar geliyor ve çatırdıyordu. Hatemi halkın içinde biriken bu sosyal, siyasal, tepkiyi iyi izleyerek bu dinamiği mobilize etti. Özellikle toplumun orta kesimine ve kent kitlelerine seslenerek sorunlarını dile getirdi. İş, sosyal özgürlükler, konut, enflasyonun önüne geçme, toplantı ve fikir özgürlüğü temalarını demagojik bir biçimde işledi. Bu reform paketi ile topluma egemen kılınan boğucu politik atmosferi dağıtmayı, açıkça vaatmediyse bile, sezdirdi. Sonuç olarak Hatemi halkın sosyal ve demokratik özelemlerinin demagojik bir biçimde kullanılmasında başarılı oldu.

Kadınların tepkisi

Hateme'nin en aktif seçmeni kadınlar oldu. Natek Nuri'nin tersine Hatemi kadınlara reformlar vaatetti. İranlı kadınlar, egemen mollaların çarşaf dayatmalarına karşın, bölge ülkelerinin en politikleşmiş kadınlarıdır. Buna şaşmamak gerekiyor. Şah diktatörlüğünün baskısı altında ezilen, her türlü sosyal ve siyasal haktan yoksun olan kadınlar, bu diktatörlüğün devrilmesinde işçi sınıfından sonra en aktif rolü oynayan toplumsal güç oldular. Devrimin politikleştirdiği kadın hareketi, islami rejim tarafından adım adım boğulmaya çalışıldı. İslami rejim, kadınların ulaştığı politizasyon düzeyinden dolayı, onları toplumsal siyasal yaşamın dışına atamadı. Sıkı islami kuralları temelinde

rejimin denetimine almaya çalıştı. Kadınlar, yönetici düzeyde olmasa da, kamu kuruluşlarında önemli görevler üstlendiler. Suudi Arabistan ve diğer bazı islam ülkelerinin tersine, İran'da kadın tamamen eve hapsedilemedi. Kadınlar sosyal yaşama farklı düzeylerde hep katıldılar. Çarşaf altında gizlenmeye zorlanan varlık, somut sosyal, politik fikirleri olan aktif kişiliklerden oluşuyordu.

Toplumun önemli bir üretici gücü olan kadın, islami rejim altında en çok kaybeden, baskı ve kısıtlamalarla bunaltılan kesim oldu. Erkek dayatmadan mahkemelerde şahit olarak kabul edilmemesine kadar kadını ezen ve aşağılayan birçok kural getirildi. Kadınlar her fırsatta tepki gösterdilerse de, islamin bekçileri tarafından sistematik olarak baskı altında tutuldular ve ezildiler.

İran-İrak savaşında üretim sürecinde önemli bir konum üslenen kadın, toplumda da siyasal bir güç olma talebinde bulundu. Mollalar bu talepleri duymak dahi istemediler.

Sonuç olarak, üniversite öğrencilerinin %50'sini oluşturan kadınlar, Hatemi'nin sunduğu programa destek verdiler.

Denilebilir ki İran'daki cumhurbaşkanlığı seçimi, devrimin politikleştirdiği kitlelerin dinamiği ile devlet kurumlarında egemen olan Molla kastı arasındaki bir güç denemesine vesile oldu. Kitlelerin egemen rejime tepkisi artık gizlenemez bir olgudur.

Bundan sonra...

Emekçi halk için kısa vadede ekonomik ve siyasal düzenlemeler beklemek doğru değildir. Seçim sonuçları ne olursa olsun, egemen molla kastının gücünde bir değişiklik yaratmayacaktır. Zira devlet kurumları, parlamento, dün olduğu gibi bugün de mollaların denetimindedir. Bu bağlamda, izlenen ekonomik ve sosyal politikada büyük değişiklikler yaşanmayacaktır.

İslami burjuvazi, ideolojik düzlemde katı dini kuralları toplumun bütün alanlarına kabul ettirirken, ekonomik yönelimde emperyalizmi batıyla ilişkilerde pragmatik bir çizgi izledi. Bugün Hatemi, bunun artık açık bir tutum olarak sergilenmesinin propagandasını yapıyor. İran toplumunun batıya kapatılması yerine, islami rejimin çerçevesi içinde bir liberalizm uygulanmasını savunuyor. Böylece kitlelerin rejime olan büyük tepkisini yatıştırmayı umuyor. Rejimin esneyerek kendi statükosunu koruması için çalışıyor.

Bu strateji uzun dönemde başarılı olabilir mi sorusu, güncelliğini koruyacaktır. Toplumun çok genç ve diri bir dinamiği içinde barındırdığı, işçi sınıfının gaspedilen hakların geri alınması için verdiği mücadele, bu mücadelenin deneyimi ve birikimi gözetilirse, bu oyunun uzun süre tutmayacağı açıktır.

Bugün en acil sorun, devrimci bir politik alternatifi, kitlelerin politik inisiyatifi hareketi geçirmeyi başarabilmesidir. Kürtler başta olmak üzere diğer azınlıklar ve emekçiler, rejimin önerdiği adaylara evet ya da hayır demek zorunda bırakıldı. Egemen molla rejimi, bu politik kitle potansiyelinden dolayı ortaya çıkan 238 adaydan rejim için sadece 4 kişinin uygun olduğunu kararlaştırdı. Geriye kalan 236 kişi aday listesine dahi alınmadı. Politik yaşamın ve sınıf mücadelesinin hep canlı olduğu bu ülkede, molla rejiminin ortaçağ cenderesi mutlaka parçalanacaktır. Seçim sonuçları kitleler için buzların kırıldığını göstermektedir.

yayınladıkları ortak makalede İran'a yönelik Amerikan politikasının artık gözden geçirilmesinin zamanı geldiğini ve yaptırım politikasının yumuşatılmasını talep etmektedirler. Hemen ardından adını gizli tutan üst düzeydeki bir CIA sorumlusu Wall Street'te 23 Mayıs 1997 günü yayınlattığı benzer bir yazıda aynı talebi ileri sürmektedir. ABD'nin İran'la, Mollalarla doğrudan ilişkiye geçilmesini, yeni bir politika saptanmasını önermektedir.

İran'da ortodoks molla hegemonyasının, Humeyni geleneğinin liberaller lehine kırılma sürecine girmesi, İran'ın uluslararası cemaatle yani ABD emperyalizmi ile yaşadığı gerginliğin yumuşaması uluslararası petrol tekellerinin, tüccarların, sermaye sahiplerinin, spekülasyoncuların özlemidir. Yeni başkanın yukarıda özetlediğimiz açılımları, muhafazakar kesime bazı tavizler vererek yapmaya başlaması, yani Rafsancani döneminde başlatılan liberalleşme reformlarını hızlandırması ilk aşamada bu çevrelerin özelemlerine bir cevap teşkil edecek, onların işine yarayacak, iştahlarına tekabül edecektir.

Ancak, bu süreç beraberinde başka bir dönemi de başlatmaya gebe. İran halkı zaten tarihinin hiç bir anında kendi zenginliklerinden kendisi yararlanmamıştır. Şah döneminde kimin İran'ı nasıl talan ettiği biliniyor. 1979'dan bu yana aynı talan başka amaçlar için, çağdışı bir rejimin ayakta kalması için sürmektedir. Yani gasp ve talanın bir kez daha istikamet değiştirmesinin hiç bir önemi yoktur. Önemli olan sözkonusu liberal açılımların ister istemez beraberinde getireceği toplumsal yaşamda kısmi gevşeme sürecidir.

Seçimler vesilesiyle İran halkı artık nefes almak istediğini, Kerbela'yı anmanın karın doyurmadığını ifade etmiştir. Somutça ifade edilen bu talebin ardından rejimin bir parça da olsa taviz vermek zorunda kalması ile önümüzdeki dönemde işçiler, emekçi kitleler, kadınlar, gençler, sanatçılar, aydınlar, köylüler, yani halkın ve toplumun tamamı sosyal yaşamda daha aktif bir rol oynama, mevzi edinme olanağına kavuşacaktır. Olaylara böyle bakmak zorundayız, çünkü İran'da mollalar, islami şeriat uygulaması adı altında taş üzerinde taş bırakmamışlardır. En meşru talepleri için kıpırdayan emekçiler, köylüler hemen olay yerinde islamiyetin adleti adına kılıçtan geçirilmektedirler.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri ilk defa ve net bir biçimde molla rejiminin artık nefesinin tükenmeye başladığını göstermiştir.

Bu aynı zamanda emekçi halk kitlelerinin mollalar rejimi ile hesaplaşmasının önümüzdeki dönemde yakıcı bir tarzda gündeme gelebileceğinin bir ön işaretidir.

hizmetine konması hesaba katılarak değerlendirilmelidir. Böyle ele alındığında seçim sonuçları rejimin halk tarafından mahkum edilmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir. 33 milyon seçmenden 20 milyonu aşan bir kesimi aslında rejime hayır demiş, bir seçmenin kendi ifadesi ile ülkede "pencerelerin açılması için" oy kullanmıştır. Bizce İranlı seçmenlerin, başka ifade olanakları olmadığı için, oy bültenlerine yükledikleri politik mesajın somut anlamı budur. Ortaçağ karanlığına hapsedilmiş İran toplumu Muhammed Hatemi'nin adaylığında sadece bir mum ışığı farketmiş ve en azından o ışığı yakalamak için seferber olmuştur. 1979'dan bu yana mollaların düzenlediği seçimler içerisinde katılımın rekor düzeyde olması bununla yakından bağlantılıdır.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ortaya çıkardığı ve dikkate alınması gereken diğer bir gerçek ise rejimin zayıflığına ilişkindir. Seçim kampanyası boyunca ortodoks dini önderlik rejimin resmi adayı için seferber olmuştur. Ayatullah Ali Humeyni seçmenleri açıktan "Amerikaya ve iradelerini ulusumuza dayatmak isteyen güçlere baş tutacak adayı" yani Meclis başkanı Ali Ekber Natek Nuri'ye oy vermeye çağırmıştır. Ancak seçim sonuçları alınır alınmaz yeni başkan büyük bir samimiyetle kutlanabilmiştir. Ali Ekber Natek Nuri'nin Muhammed Hatemi'ye "sizinle beraber çalışmak için elimden gelen her şeyi yapacağım" mesajını vermesi, ultra-gericilikleri ile ün salmış Kom ilahiyat okulları grubunun yeni başkanı "ulusal uzlaşma çerçevesinde" kutlaması alışılmış nezaket kuralları ötesinde bir anlam taşımaktadır.

Muhalifleri boğazlamanın bir politik norma dönüştürülüp, genelleştirildiği bu ülkede, kitle desteğini kaybetmiş rejimin hemen açıktan iş hesaplaşmalara, çatışmalara gitme gücü bulamadığını göstermektedir. Bu tavır bir politik olgunluğun göstergesi değil, tam tersine rejimin kendine olan güvenini kaybetmeye başladığının işaretidir.

Seçim sonuçlarından hareketle İran rejiminin zayıflığını ve liberalleşme dışında bir alternatifi olmadığını gören ABD ve İsrail hemen bir mesaj yayınladılar. Bu mesajda evrime iyi gözle baktıklarını, İran'la ilişkilerini normalleştirmeyi özlediklerini ifade etmişlerdir. Hatta, Alman ve Japon emperyalizminin adım adım yerleştiği İran pazarından yeniden pay alabilmenin özlemi ile yapıp tutuşan ABD emperyalizmi açıktan İran'a mesajlar iletmektedir. Örneğin ABD başkanlığı iki eski danışmanı, ABD emperyalizminin elek üstü iki akıl hocası, Zbigniew Brzezinski ile Brent Scowcroft geçenlerde *Foreign Affairs* dergisinde

İsviçre Ekonomisi Çıkmazda

İsviçre'de yayınlanan ekonomi ve finans dergilerinin ülkenin ekonomik durumunu değerlendiren raporlarında ve istatistiklerinde ortaya çıkan tek sonuç krizdir.

Bugün artık ekonomik kriz küçük ve orta şirketlerin yanı sıra diğer sektörleri de kapsamaktadır. Ve bunlar sadece yıllık cirosu %7.2 azalan ve işsizlik oranı %7'nin üzerine çıkan inşaat sektörü ile yine aynı şekilde işsizlik oranı %15.6'ya çıkan turizm sektörü değildir. Bugün yıllık ciroları düşen ve bu yüzden işten çıkarmalara yolaçan ekonominin ana kollarını oluşturan makina, kimya ve elektronik sektörleri de özellikle bu krizden etkilenmektedir.

Her ne kadar burjuva ekonomistleri durumun geçici olduğunu ve işsizlik oranının mevsime bağlı olarak yükseldiğini belirterek işçi sınıfı içinde yaydığı yalanlarla kafaları bulanıklaştırmaya çalışsa da, gerçekleri gizleyemezler. Bugün artık krizden en çok etkilenen sektörler İsviçre ekonomisini taşıyan ana kollarıdır.

İsviçre'nin en büyük işvereni, makina ve elektronik dallarında söz sahibi olan ABB Schweiz tekeldir. Özellikle elektronik dalında 1996 yılında %9'luk bir ciro kaybı göstererek işçileri sokağa attı. Büyük ciro azalmaları kimya devleri nezdinde de gözlenmektedir. Son yılda yıllık ciro CIBA-GEIGY'da %6, Sandoz'da da %4 düşmüştür.

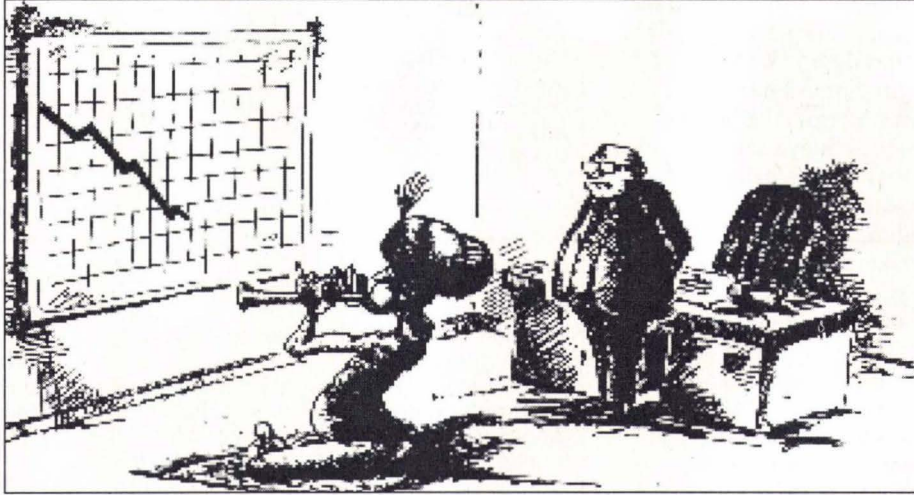
Bu iki kimya tekelinin Novartis adı altında birleşmesi bile bu kötü gidişi durduramamıştır.

Oerlikon-Bührle veya Sulzer gibi yıllardan beri metal ve makina endüstrisinin kalbini oluşturan diğer büyük işletmeler de dünyayı saran aşırı üretim krizinin sonuçları ile karşı karşıyadırlar.

Oerlikon-Bührle 1996 yılında %20 lik bir ciro kaybına uğramıştır. Sulzer son beş yılda giderek 6000'e düşürdüğü işyeri sayısını yeni bir önlemlerle %5 oranında yok etmiştir. Krizden etkilenen işletmelerin listesi daha da uzatılabilir: Sair Group (Swissair ve buna bağlı şubeler) şirketler grubu, artık ekonomik düşüşünü durduramazlar. Yıllık zararları 400 Milyon Frank'ın üzerindedir. Aynı şekilde İsviçre demiryolları 1996 yılını 500 milyon Franklık bir açıkla kapattılar.

İşyeri göçü ve tensikatlar

Bu gidişe bir son vermek için burjuvazi bir yandan işçileri sokağa atarken diğer taraftan da işyerlerini dışarıya taşımaktadır.

Bu anlamda kimya tekelleri "büyük oranda daralma" yolunu seçmişlerdir. Son iki yılda toplam işyerinin %26'sını yok eden Basel'deki Sandoz kimya sanayi 10 bin işyerini daha yok edeceğini açıklamıştır. Ayrıca kimya tekelleri ülke dışındaki üretimini de büyük oranda düşürmüştür. Roche ve Sandoz ülke dışındaki üretim birimlerindeki toplam işçi sayısını 1994'den bu yana %15-20 oranında azaltarak işçileri sokağa atmıştır. Ne var ki onlar bugün medya aracılığıyla bu yöntemleri şirin göstermeye çalışarak, işyerlerinin yok edilmesinin kaçınılmaz olduğundan, sağlıklı bir daralma yöntemiyle ilerde daha güzel günlerin geleceğinden dem vurarak ve krizden daha çok etkilenen sektörlerden örnek vererek işi kotarmaya çalışıyorlar.

Geçen yıl kapitalist sistemin spekülasyon pazarında olağanüstü karlar eden büyük bankalar bile iyi günlerin geride kaldığını ve ilerde kopacak fırtınayı sezerek, 2000 yılına kadar 10 bin işyeri yok etmek istemektedirler.

Büyük tekellerin her biri ve ulusal sermaye üretim maliyetini düşürmek yoluyla uzun vadede bu dar boğazdan kurtulmaya çalışmaktadır. Bazı İsviçre tekelleri bu yüzden üretimi ülke dışına kaydırmıştır. Krizle çalkalanan Swissair üretimini Hindistan gibi ucuz işgücü olan ülkelere kaydırmıştır. Makina üreten SAURER VE RIETER şirketleri ülke dışında yapılan üretimi ortalama %25 artırırken, İsviçre'de büyük tensikatlar yapmıştır.

Ne var ki tensikatlar ve üretiminin işgücü ucuz olan ülkelere göçü hiç bir zaman kapitalizmin kendi bağrında taşıdığı çelişkilerin çözümü değildir.

Nitekim işsizliğin büyük oranda artması ve uzun süreli işsizlerin devletin yaptığı yardımla yaşamını idare etmesi, bu durumun sorulması ve

çelişkileri daha da keskinleştirmektedir. Son yıllarda devlet bütçesi giderek daha fazla açık vermekte ve bu açık ancak büyük bir borçla kapanabilmektedir.

Daha önce göreceli olarak stabil olan devlet borçlanması 1990'dan bu yana ikiye katlanmıştır. 85 Milyar Frank tutan bu borçlanma Gayri Safi Milli Gelirin %50'sini oluşturmaktadır.

Bugüne kadar ekonomisi için can simidi olan ve özellikle sosyal-demokrasi tarafından "ekonominin yeniden canlanması" için 700 Milyon Frank kredi alabilecek olan devlet kasası şimdi artık yolunmuş bir tavuğa benzemektedir.

1996 sonbaharından bu yana işsizlik büyük bir hızla artmıştır. İşsizlik oranını %4-4.5'ta tutmak çabası boşa çıkmıştır.

Ekim 1996'dan bu yana sadece 5 ay içinde işsizlik oranı %1 artarak %5.7 ile yeni bir rekor düzeye çıkmıştır. Hakim sınıflar bu vahim sonuçları karartmak ve gelecek için iyi bir tablo çizebilmek için şimdiden yalan kampanyalarına başlamış bulunuyorlar. Artık geçici kriz edebiyatı yapılmamaktadır. Bugün işçi sınıfı ve tüm toplum için geçerli olan eşit bir şekilde ücretlerin düşürmesi, sıfır sözleşmeler, esnek çalışma yöntemleri şirin gösterilmeye çalışılmaktadır.

Bu bağlamda tekrar tekrar İngiltere ve ABD'de uygulanan "iş piyasasında değişik yapılanma" örneği verilerek, bu yöntemle işsizliğin kontrol altına tutulacağını propagandası yapılmaktadır.

Bugün burjuva politikacı ve ekonomistler tüm toplumun içinde bulunduğu "batan gemi" ve geminin kurtulabilmesi için herkesin ödün vermesi gerektiği politikasını yapmaktadırlar.

Fakat krizi aşma yönünde hakim sınıflar tarafından uygulanmak istenen bu yöntemler ve bu bağlamda sürdürülen propaganda faaliyetleri, krizin asıl yükünü işçi sınıfının sırtına yüklemekten başka bir anlama gelmemektedir.

Weltrevolution (Nisan-Mayıs '97)
Çeviren: Orhan Duman

Frankfurt'ta Cumartesi Anaları

Bu sefer Aysel Malkaç aramızdaydı!

Avrupa'nın bir çok kentinde olduğu gibi biz de (Kızıl Bayrak, Atılım, YAYK, Özgür Gelecek, Alternatif Toplum, Kaldıraç okurları) Frankfurt'da kayıp anaları ve yakınlarıyla dayanışmak amacıyla ayda iki defa Cumartesi günleri biraraya geliyoruz. Her seferinde bir kayıp Almanca ve Türkçe tanıtılıyor, hayatı ve mücadelesi anlatılıyor.

Bu sefer, 17 Mayıs'ta yurtsever-devrimci gazeteci Aysel Malkaç aramızdaydı. Onun mücadele hayatı anlatıldı. Diğer kayıplarımızla birlikte onun resimleriyle donatılmıştı

hafızalara bir kez daha kazılması için.

Katılımın yoğun olduğu eyleme (300'e yakın), Avrupa'da turnede bulunan Canşenliği oyuncularına da "Umut" isimli bir oyun sergileyerek katkılarını sundular.

Bir sonraki eylemimiz, 31 Mayıs kayıplar haftası vesilesiyle program, içerik ve katılım olarak daha geniş bir kapsama sahip olacak. Katılabilecek tüm güçleri, seslerini sesimize katmaları için çağırıyoruz

**Analının Öfkeli Katilleri Boğacak!
Katillerden Hesabı Devrimle
Soracağız!**

K.B Okurları Frankfurt

EKİM YDK'dan Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmen işçilere çağrı

Sermayenin saldırılarına karşı tek sınıf, tek cephe!

Kapitalist sistem, dünyanın her yerinde olduğu gibi anavatanı olan Avrupa'da da tarihinin en ağır iktisadi bunalımlarından biri ile başbaşıdır. Ekonomik hayatta durgunluk, işsizler ordusunun çığ gibi gelişmesi, yoksulluk ve sefaletin kronikleşerek kalıcılaşması, Avrupa'da yaşanan ekonomik bunalımın en temel göstergeleridir. Dünyanın bu en zengin kıtasında resmi, dolayısıyla gerçeği hiç de yansıtmayan rakamlara göre, 18 milyon insan işsizdir. 50 milyon üstünde insan da mutlak yoksulluk koşullarında yaşamaktadır.

Sözkonusu ekonomik krize paralel olarak, Avrupa'nın tüm ülkelerinde burjuva düzenin ciddi bir politik bunalımının ön işaretleri çoğalmaktadır. Hükümetler, etiketleri ne olursa olsun çok kısa sürede itibarsızlaşmakta ve diskalifiye olmaktadır. Rüşvet, kamu zenginliklerinin gaspı, devletin kilit noktalarını tutan sorumluların örgütlediği dolandırıcılık vb. genelleşmiş durumdadır. En popüler politikacılar ve kapitalist tekellerin üst düzey yöneticileri hakkında hırsızlık, dolandırıcılık gibi adi suçlardan ötürü adli soruşturma açılmaktadır. Hatta İtalya'da olduğu gibi hapse konmaları artık sıradan bir olay halini almıştır.

Öte yandan, kapitalizmin bunalımının bir ürünü ve doğrudan uzantısı olan faşist ve ırkçı akımlar, farklı ölçeklerde de olsa, aşağı yukarı Avrupa'nın tüm ülkelerinde ciddi bir gelişme çizgisi izlemektedirler. Bu gelişmeye paralel olarak ırkçılık ve yabancılara yönelik saldırılar artmaktadır. Bu yeni neo-faşist tırmanışın en somut ve en ileri düzeydeki örneği, Fransa'da çığ gibi gelişen faşist Milli Cephe'dir. Milli Cephe bazı yerel seçimlerde ilk sırada yer almaktadır. Bazı önemli belediyeleri şimdiden ele geçirmiş ve marjinal olmaktan çoktan çıkmıştır. Ayrıca, İtalya, Belçika ve İsviçre'de olduğu gibi, ülke sınırlarını yeniden çizmeyi, zengin ile fakir bölgeler arasında setler çekmeyi hedefleyen ayrılıkçı akımların yeniden başkaldırmaya başlamaları da, kapitalizmin mevcut krizinin bir

sonucudur.

Burjuvazi ve burjuva hükümetler yıllardır devam eden ve giderek ağırlaşmakta olan bu düzen krizi karşısında ne öneriyorlar? Ne yapıyorlar?

Bu soruların yanıtı bilinmektedir. Yetmişli yılların başlarından bu yana uygulanan aynı kemer sıkma politikasının değişik versiyonları birbirlerini izlemektedir. Toplu işten atmalar, özelleştirme kampanyaları, sosyal kazanımları geri alına girişimleri, bu kemer sıkma politikalarının temel eksenini oluşturmaktadırlar. Ücretlerin dondurulması, alım gücünün aşağı çekilmesi, sosyal harcamaların kısıtlanması sürüyor. Dahası bunlar işsizliğe karşı mücadelenin birer aracı olarak tanıtılmakta, geri ve bilinçsiz kitleler bu yolla aldatılmaya çalışılmaktadır.

Burjuvazinin emekçilere karşı sürdürdüğü saldırı kampanyası sadece iktisadi nitelikte de değildir. Buna bir de politik boyut eklenmektedir. Göçmen işçilere ve siyasi mültecilere karşı sistematik olarak katlaştırılan yasal düzenlemeler yapılmaktadır. Ancak burjuvazinin saldırıları sadece göçmen işçilere yönelik de değildir. Özünde tüm işçi sınıfını, emekçileri, işsizleri ve yoksulları hedeflemektedir. Sözkonusu olan, emek dünyasına karşı toplu bir saldırdır. Sermaye düzeni ırkçı ve faşist akımların gelişmesini emek dünyasına saldırı perspektifi içinde teşvik etmekte, kolaylaştırmakta ve desteklemektedir. Almanya'da evlerinde diri diri yakılan insanların gerçek katilleri maşa durumundaki neo-faşist çeteler değil, fakat bizzat Alman burjuvazisinin kendisidir, onun kapitalist düzenidir.

Diğer taraftan, kapitalist sistemin bunalımı derinleştikçe kapitalist tekeller arası rekabet de kızışmakta ve dolayısıyla sermayenin emekçilere yönelik saldırıları da ağırlaşmaktadır. Başka bir ifadeyle, burjuvazi sahip olduğu tüm olanakları kullanarak, kendi düzeninin açmazlarının faturasını emekçilere ödetmektedir. Her yeni önlemle de daha fazlasını ödetmeye

çalışmaktadır. Burjuvazi emekçilere kemer sıkma politikasını dayatmak ve onlardan daha fazla fedakarlıklar koparmak için tüm devlet kurumlarını, dev medya aygıtını, hatta satılmış entellektüelleri dahi seferber etmektedir. Şu anda Avrupa'da emekçilere karşı yürürlükte olan saldırı kampanyasının eşine tarihte rastlanmamıştır demek hiç de bir abartma sayılamaz. Zira işçi sınıfı hareketi, devrimci önderlik ve örgütlenme açısından, hiçbir dönem bu kadar zayıf ve savunmasız olmadı. Bu ise burjuvaziyi pervasızlaştırıyor.

Burjuvazinin saldırı seferberliğine Avrupa düzeyinde ideal model olarak sunulan Almanya örnek verilebilir. Başbakan Helmut Kohl 1996 yılı Nisan ayında sözde ekonomik krizin etkilerini dizginlemek ve hatta üstesinden gelmenin ortamını yaratmak adına bir tassarruf paketi sunmuştu. Resmi olarak ilan edilen gerekçelerin ve hedeflerin tam tersine, Kohl planı, gerçekte en zayıf sosyal kesimlere, yani hastalara, işsizlere, yaşlılara ve düşük gelirli ailelere karşı cepheden bir saldırıydı. Bu yolla Alman hükümeti 1997 yılında 50 milyar DM'lik bir tasarrufta bulunmayı hesaplıyor. Dolayısıyla Alman ekonomisini uluslararası rekabette daha yetkin kılacağını düşünüyor. Ancak bu kemer sıkma politikası Alman hükümetinin ne ilk ne de son tassarruf planıdır. Bu sadece bir başlangıçtır.

Biz Avrupa'nın değişik ülkelerinde yaşayan göçmen işçiler, tıpkı yerli işçiler gibi, kapitalist sistemin krizinin ekonomik, sosyal ve politik sonuçlarından doğrudan etkileniyoruz. Dahası yabancı olmamızdan kaynaklanan faktörlerden ötürü daha da ağır bir biçimde etkileniyoruz. Önce biz işsiz ve evsiz kalıyoruz, ardından sıra yerli emekçilere geliyor. Yani aramızdaki tek fark, yalnızca bir sıra sorunudur. Biz göçmen işçiler bugün kapitalizmin yeni yahudileri konumundayız. Burjuvazi göçmen işçilere abalı rolü oynatmak istiyor. İlk aşamada bize saldırarak, yaşadığımız ülkelerin proletaryasına yönelteceği yeni saldırılar için daha uygun bir ortam yaratmaya çalışıyor. Onun için

emekçi olarak sömürülmemizin yanısıra, yaşamın tüm alanlarında ırkçılık, faşist saldırılar, iş ve ev bulamama gibi sorunlarla karşı karşıya kalıyoruz.

Bu koşullarda bulunduğumuz her ülkede sınıf kardeşlerimizle birlikte emeğimizi sömüren, en temel haklarımızı gaspeden, bizi horlayan, gettolara hapseden, bize karşı ırkçı saldırılar örgütleyen kapitalist düzene, burjuvazinin bize "demokrasi" diye yutturulan diktatörlüğüne karşı kararlı bir biçimde mücadeleye atılmaktan başka bir seçeneğimiz yoktur. Burjuvazinin bize dayattığı izole etme ve gettolaştırma politikasını reddetmek ve kırmak, ancak sınıf mücadelesi içinde yerimizi almaktan, bu mücadeleye katkımızı yapmaktan geçer.

Son bir kaç yıldır kapitalist barbarlığa karşı başkaldırı farklı biçimler altında yeniden güncelleşmeye başladı. Aralık '95'te Fransız proletaryası, ardından Güney Kore emekçileri, onların ardından Alman proletaryası ve daha dün ise Arnavutluk halkının silahlı ayaklanması, yeni mücadele sürecinin bir kaç somut örneğini temsil etmektedir. Vilvord saldırısına karşı gerçekleşen ilk Euro-grev ve direnişler, bu mücadelenin önümüzdeki dönemde yeni uluslararası biçimler alacağını gösteriyor.

Tüm dünyada ufukta beliren yeni sınıf mücadelelerine yaşadığımız ülkeden katılmak ve destek vermek ertelenemez bir görev olarak durmaktadır önümüzde.

Uluslararası sermaye işçi sınıfını ve emekçileri dize getirmek, sömürü düzenini sürdürmek için tek elden saldırıyor. Bu durumda biz de bu saldırıya işçi sınıfının enternasyonalist dayanışmasıyla yanıt vermek zorundayız. Bundan başka bir seçeneğimiz yoktur.

**Kahrolsun kapitalist barbarlık!
Yaşasın sosyalizm!
Yaşasın proletarya
enternasyonalizmi!
EKİM-YDK**

Sinan Cemgil, İbrahim Kaypakkaya, Hüseyin Cevahir...

Onlar Devrim ve Sosyalizm Mücadelesinde Yaşıyorlar!

Türkiye’de 1960’lı yıllar yeni bir dönemi işaretlemektedir. Kapitalist bir gelişmeye koşut olarak, modern sınıf ilişkileri bu dönemde topluma egemen oldu. Bu dönemde gelişip-serpildi. Bu nesnel temel üzerinde devrimci sınıf mücadelesi de hızla gelişti. 1960’lı yıllar, proleter ve emekçi yığınların gitgide büyüyen ve gitgide yayılan bir toplumsal ve siyasal uyanış dönemidir.

Bu aynı süreç, proleter ve emekçi yığınların devrimi ve sosyalizmi arzuladığı ve aradığı bir dönemdir. Yığınlar öfkeliydiler ve kurtuluşu arzuluyorlardı. Bulanık bir sermaye düşmanlığı ve anti-emperyalizm şahsında ifade etseler de, kendilerini sömüren, yoksulluğa ve sefaletle iten, mülksüzleştirip yıkıma uğratan kapitalizme büyük bir öfke duyuyorlardı. Tam da bu nedenle mücadeleleri nesnel olarak sermayeye yönelikti. Ve ısrarla, istahla ve inatla devrimi istediler. Arzuladıklarına ulaşamadılar. Mücadeleyi gerçek sonuçlarına vardi ramadılar. Ancak güçlü bir devrimci damar çıktı ortaya. Devrimci bir hareket elde edildi; ‘71 devrimci hareketi...

Sinan Cemgil, İbrahim Kaypakkaya, Hüseyin Cevahir işte bu dönemin ürünüdürler. O güne kadar Türkiye sol hareketine egemen olmuş icazetçi,

reformist ve legalist gelenekten kopuşun ifadesi olan ‘71 devrimci hareketinin öncüleri/temsilcileriydiler. Yeni bir kuşak ve yeni bir damardılar.

Güçlü bir devrim ve sosyalizm arzusu ve inancı ile kuşanmışlardı. Düzene, devlete ve onun gerisindeki emperyalist kapitalizme sınırsız bir kin ve öfke ile doluydular.

Her üçü de saflarında mücadele ettikleri örgütlerin kurucularıydılar. Ancak onlar sadeliği seçtiler. Her üçünün de ortak özelliği mütevazı oluşlarıydı.

Devrim ve sosyalizm konusunda içtenlikliy diler. Yaşamları boyunca bir kez olsun riyakarlık etmediler. Onları karakterize eden en önemli yan, bir başkaldırı ruhuna ve kendini adama duygusuna sahip olmalarıydı. Başkaldırdılar ve hiç bir zaman baş eğmediler. Dövüştükleri dava uğruna kendini adama dönemi ydi. Ve onlar kendilerini davalarına adamanın en soylu örneği oldular.

Doğru dürüst bir programları, netleşmiş bir ideolojik çizgileri, yerleşik gelenekleri ve oturmuş bir örgütleri yoktu. Kalkışmalarının daha ilk merhalesinde karşı-devrimini çok ağır darbelerine maruz kaldılar. Fiziki tasfiyenin ve tahribatın en ağır biçimleriyle yüz yüze geldiler. Sonuçta

yenildiler de. Yine de unutulmadılar, unutturulamadılar.

Çünkü onlar dövüşerek yenildiler. Dirençlerini en son ana kadar koruyanlar, direnerek yenilenler, yenilgileri ne denli ağır olursa olsun unutulmazlar. Gelecek kuşaklar için büyük bir merak ve esin kaynağı olurlar.

Tam da bu nedenle, bir çok devrimci kadro ve sempatizan büyük bir istekle onların mirasına sahip çıktı. Onların kurduğu örgütleri aradı, buldu, örgütlendi ve yeniden örgütledi.

Teorik birikimlerini yetersiz bulabiliriz. İdeolojik kavrayışlarını ve devrim anlayışlarını yanlış görebiliriz. Bugün tüm bu bakımlardan onları aşmış olabiliriz. Ancak yine de onlar devrime ve sosyalizme aittirler. Bize aittirler. Onların kabına sığmaz devrim arzuslarını en tam ve gerçek biçimde devrimci proletarya ve proletarya sosyalistleri olarak biz gerçekleştireceğiz.

Sinan Cemgil 31 Mayıs 1971’de Nuhhak’ta, Hüseyin Cevahir Haziran’71’de İstanbul/Maltepe’de, İbrahim Kaypakkaya 18 Mayıs ‘73’de Diyarbakır işkencehanelerinde ser verip sır vermediği için katledildiler.

Onları bir kez daha anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

İbrahim Kaypakkaya

1949 Çorum doğumludur. Yoksul bir ailenin çocuğudur. Politik yaşamı İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen okulunda başlar. Sosyalist düşünceleri benimser. Hızla gençliğin anti-emperyalist kavgasına katılır. 1969 yılında Çapa’da Fikir Kulübünü örgütler, başkanlığını üstlenir. Tüm öğrenci eylemlerine, 6. Filoya dönük anti-emperyalist protestolara, ‘70’lere doğru yoğunlaşıp yaygınlaşan işçi grev ve direnişlerine katılır, destek verir.

Kaypakkaya aynı dönemde TİP’in de üyesidir. TİP içindeki kopuşmada proleter Devrimci Aydınlik’tan yana tavır alır. Ancak 1972’de PDA çevresiyle ideolojik anlaşmazlığa düşer, onlardan da kopar. Bir grup arkadaşıyla birlikte TKP-ML’yi kurar. ‘73’ün Ocak ayında Dersim’de Jandarmayla girdikleri bir çatışmada ağır yaralı olarak yakalanır. Önce Dersim’de, ardından da götürüldüğü Diyarbakır’da ağır işkencelere uğrar. İbrahim ser verip sır vermez. 18 Mayıs ‘73’de işkencede katledilir.

Hüseyin Cevahir

Dersim doğumludur. Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi Hüseyin Cevahir’in siyasal mücadeleye atıldığı ilk duraktır. SBF’deki mücadelenin öncülerinden biridir. Dev-Genç içindeki saflaşmada ve TİP kopuşmasında hep Mahir Çayan’la birlikte dir. Mahir Çayan’ın liderliğinde kurulan THKP-C’nin (Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi) kurucu kadroları arasında yer alır. Genel Komitesine seçilir. Yaşadığı süre içinde THKP-C’nin tüm eylemlerinde yer alır.

‘71’de Mahir’le birlikte İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom’un kaçırılması eylemine katılır. Bir süre sonra yoldaşı Mahir Çayan’la birlikte İstanbul-Maltepe’de kuşatılırlar. Çatşırlar. Bu çatışma sırasında vurularak şehit düşer.

Sinan Cemgil

Öğretmen bir anne ve babanın oğlu olarak 1944’te İstanbul’da doğdu. Siyasete ilgisi 1964 yılında girdiği ODTÜ Mimarlık Fakültesinde başladı. ‘65’de ODTÜ Sosyalist Fikir Kulübü’nün kuruluşuna katıldı ve bir süre genel başkanlığını yaptı. Bu aynı dönemde TİP’e üye oldu.

Sinan ODTÜ’deki mücadelenin örgütleyicisi ve önderlerindendir. Keza bu aynı dönemde öğrenci gençliğin anti-emperyalist örgütleyicilerinden ve önderlerinden biridir. ‘69’da ABD Büyükelçisi Kommer’in ODTÜ ziyareti sırasında arabasının yakılması eylemine katılır. Bu eylemden dolayı yargılanır, bir süre sonra serbest bırakılır.

Sinan Cemgil ‘70’lere doğru TİP’ten kopar. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’la birlikte THKO’nun kuruluşuna katılır. THKO’nun tüm eylemlerinde Sinan da vardır. Denizlerin yakalanmasından sonra bir gerilla mücadelesi başlatmak üzere Nuhhak’a çıkar. Malatya-Kürecik civarındaki ABD radar üssüne yönelik bir eylem planlar. Ancak ihbar edilirler ve eylemi gerçekleştiremezler. 31 Mayıs ‘71’de Malatya-Gölbaşı civarında jandarmayla girdikleri bir çatışma sonucu yoldaşları Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan ile birlikte şehit olur.

Eksen Yayıncılık

Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 225 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 450 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı .. 125 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim 300 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları 400 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) .. 150 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 350 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tük.) (Roman: O. İyiler) 950 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 430 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tük.) 500 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi .. 500 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) .. 250 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 300 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 450 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Tük.) 430 000 TL.
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 340 000 TL.
17. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. .. 400 000 TL.
18. Gebze Direnişinin Ardından 125 000 TL.
19. 20 Temmuz Dersleri. 125 000 TL.
20. Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı 125 000 TL.
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Bas. .. 150 000 TL.
22. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 450 000 TL.
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem’e Cevap) 340 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 560 000 TL.
25. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 140 000 TL.

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

Bayrağımızla yürüyoruz!

Biz ölümü
ölümelerde yendik de geldik
bu kavga alanına
yok artık aklımızın içinde
ölüm korkusu
Biz ölümü ölümelerde
yendik
yağlı urganlarında
idam sehbarlarında
kör kurşunlarında
faşist kuşatmalarında
İşkencelerde
-barikatlarda
-kavgaanın doruğunda
yendik
Yaşamla ölüm
yer değiştirdiğinde
yendik ölümü
Bundandır yüreğimizdeki
kopan kavga fırtınası,
Gözümüzde tutuşan isyan
ateşi
Bedenimizden damar damar
akan sevda seli
bundandır.
Ölümsüzlüğe giden
yol diyedir
Yürüdük ölümün üstüne
tereddütsüz.
Yürekler durmasın
kavga günü
Susmasın barikatlar
ardında,
Mavzerin pas tutmasın
yığdım
Senin için doğuyor güneş
bugün
Senin için dağlardaki,
ovalardaki
Akarsudaki bu telaş.
Umudu, sevdayı
Acıları kuşanıp da
geldik
Bu kavga yerine
Hesap sorma günü diyedir
Aktık kavga alanına
yürek-yürek
İnsanlığa gelecek tüm
acıları göğüslemek için,
Özgür dünyayı omuzlamak
için burdayız biz
İdamlara, mapuslara rağmen
yürüdük biz bu yolu
İnanın yürüyeceğiz de
Ellerimizde yıllardır
değişmeyen
aynı bayrağımızla.

Kenan

Faşist saldırılar ve devrimci perspektif

Sivil faşist saldırıların yeniden yoğunlaştığı bir süreç yaşıyoruz. Sermaye devleti, sivil faşist beslemelerini bu yıl öğrenci hareketine karşı yaygın olarak kullanacağını ilk işaretlerini 6 Kasım öncesi vermişti. Susurluk'la çeteleşen yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıkan devlet, sivil faşistlerle organik bağımlı gizleme gereğini duymuyor. Artık resmi faşistlerini saldırıların pasif destekçisi ve el altından yönlendireni değil, aktif, saldırgan gücü konumuna çıkarttı.

Sivil faşizm sermaye düzeninin gençlik mücadelesine karşı kullandığı tarihsel bir araçtır. Özellikle 1970-80 yılları arasındaki 10 yıllık süreç, yükselen devrimci gençlik mücadelesiyle bağlantılı olarak sivil faşist saldırıların yaygın ve yoğun olarak kullanıldığı bir dönemdir. Varılmak istenen amaç çift yönlüdür. Bir yönü mevcut dinamikleri köreltmek, yüreklere yılgınlık salmak ve öncü unsurları kitleden yalıtımak. Diğer yönü ise öncüyü hedeflerinden saptırmaktır. 12 Eylül öncesi salt gençlik mücadelesinin değil, toplam olarak tüm devrimci mücadelenin “(sivil) faşizme karşı mücadele”ye dönmesi sağlanan başarının açık bir kanıtıdır. Fakat ne yazık ki, 12 Eylül yenilgisi sonrasında geçmişin kapsamlı bir eleştirisini yapmayan ve gerekli dersleri çıkarmayan devrimci hareket, bu eski zaafalarını söylemde ve pratikte tüm yıpranmışlıklarına rağmen sürdürmektedir. Faşizme karşı mücadeleyi sivil faşistleri püskürtmeye indirgeyen bu yaklaşım sermaye medyasının yaratmak için büyük gayretler sarfettiği “sağ-sol” ikilemini “devrimciler-faşistler” şeklinde yeniden üretmek hatasına düşmektedir. Sorunu hala “sivil faşist odakları dağıtmak”, “anti-faşist mobilize timler” ekseninde tartışmak başka türlü yorumlanabilir mi?

Oysa ki, devrimci perspektif ve

devrimci önderlik misyonu ile ele alındığında sivil faşist saldırılar, düzenin bütünsel duruşunu teşhir etmek ve yarattığı tepkiyi kitlesel ve militan bir şekilde örgütlemek olanağını fazlasıyla taşır. Yılın başında ve Şubat ayında yapılan sivil faşist saldırılara karşı gelişen kitlesel gösteriler bunu açıkça göstermiştir. Öğrenci hareketi yeni bir yükseliş için çıkış kanalları aramaktadır. Ve bu çıkış bugün büyük ölçüde devrimci önderlik güçlerinin rolünü etkin bir tarzda oynamasına bağlıdır.

Kitle hareketinin yükselme eğilimine girdiği koşullarda onu ileri çekmek yerine kitlenin geri bilincine takılıp kalmak, kitle hareketinin gerilediği ve bununla bağlantılı olarak güç kaybettiği koşullarda ise tersine dar kadro eylemlerine yönelmek devrimci hareketin genel bir zaafıdır. Bu zaaf temelli ideolojik zayıflıklardan kök alır.

Devrimci hareketin faşist saldırılara karşı ileri sürdüğü anti-faşist güç birliği politikası kendi başına ele alındığında olumlu bir tavidir. Fakat bu olumlu tavrın gerisinde ideolojik zayıflık yattığı sürece, anti-faşist mücadeleye zaaflı bakışın daha güçlü bir tarzda ifadesi olmanın ötesine gidememektedir. Genellikle de devrimci hareket düello tarzını daha bir güvenle sürdürmek istemesine neden olmaktadır. Kuşkusuz söylediğimiz bu eğilimin güçlü bir müdahaleyle dönüştürülemeyeceği anlamına gelmemektedir. Tersine tüm olumsuz görüntüye rağmen bunun için yeterince olanak vardır. Çözücü halka komünist gençliğin doğru perspektiflerini güncelce yeniden üretmesi ve bunun öncü pratiğini somutta sergilemesidir.

Faşistlerin İpleri sermayenin elinde! Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!

Kızıl Bayrak okuru bir liseli

Uluslararası Af Örgütü sesini Türkiye zindanlarına duyurmak istiyor!

Uluslararası Af Örgütü (AI) kendi dergilerini Türkiye zindanlarında tutuklu bulunan tutsaklara ulaştırmak istemektedir. Ancak Türkiye'deki cezaevlerine gönderdikleri dergiler sürekli iade edilmektedir. Uluslararası Af Örgütü ile mektuplaşmak (almanca ve/veya fransızca) veya bültenleri izlemek isteyen tutuklular aşağıda belirtilen adrese başvurabilirler. AI İsviçre seksiyonuna ulaştırılmak istenen her türden ve her dilden materyal bu adrese gönderilebilir.

Adres: Uluslararası Af Örgütü
Postfach 941
4104 Oberwil
CH-İsviçre

Yardım ve ilginizden dolayı AL adınıza teşekkür eder, yayın hayatınızda başarılar dilerim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Muzaffer Yıldız / İSVİÇRE

Halepçe

İndim kalelere
İndim burç ve surlara
Kahrimla meşguldum
Dert ve elemelerimle
Ah vay lo lo lo

Yine bomba ve yağmurdu
Her gün sis ve duman
Her gün yaralıların
iniltileri, annelerin
ağıtları

Çocuk leşleri üzerinde
babalar leşlere abanmış
Çocuklar, kalmış nefessiz
ruhsuz ve cansız
Ah yaralıyım lo lo lo
Hey le le vay le le

fermandır,
İmdat imdat yine bize
fermandır
Yukarıda uçakların
hırıltıları

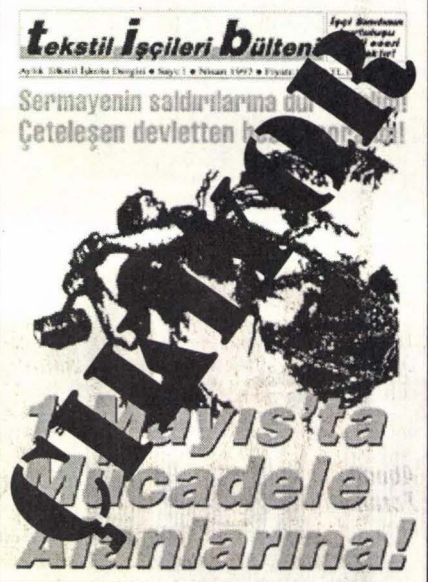
Duman sistir
Aşağılarda bebek
çıgıllıkları
Anne babaların feryatları
Yine nöbete durdular daha
önceki yenilemeler gibi
Diyarbakır, Ağrı, Dersim,
Mahabat, Darzan gibi

Bugün Süleymaniye
ovasında
Halepçe kentinde
fermandır

Biz Kürtlere
Yine kavruldular çocuklar
Anne ve babaların
feryatları

İmdat imdat bize
fermandır
Oy yaralıyım oy aman

**Tekstil İşçileri Bülteni'nin
Yeni Sayısı
Yakında Bayilerde**

TİS İhanetini Tanımayalım!
Sendika Ağalarından Hesap Soralım!

***Ya eylem,
ya istifa!***

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete